

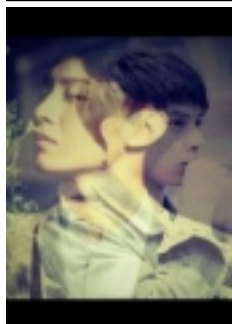
Đến Chết Không Thay Đổi

Contents

Đến Chết Không Thay Đổi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	44
29. Chương 29	46
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	54
34. Chương 34	56
35. Chương 35	57
36. Chương 36	59
37. Chương 37	61
38. Chương 38	63
39. Chương 39	65
40. Chương 40	67
41. Chương 41	69

42. Chương 42	71
43. Chương 43	73
44. Chương 44	75

Đến Chết Không Thay Đổi

Giới thiệu

Editor: Tammy Trần Thể loại: giới giải trí, ngược tâm, HET Tình trạng bản gốc : đã hoàn Số chương : 4

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-chet-khong-thay-doi>

1. Chương 1

Thanh nhi, nếu như em khổ sở liền có thể ôm anh, thật tốt biết bao. —— Phùng Kiến Vũ

Ngoài cửa sổ mưa rơi rả rít, Phùng Kiến Vũ cầm một ly rượu đứng ở trước cửa sổ, trong phòng không ngừng lập đi lập lại bài Tiểu vong thư mà Vương Thanh từng hát, Phùng Kiến Vũ ngơ ngác nhìn mưa rơi đã nửa ngày, nhẹ giọng nỉ non: “Thanh nhi, cũng đã bảy năm rồi, anh đang ở đâu? Anh lúc nào mới chịu xuất hiện? Anh làm sao lại đành lòng bỏ lại mình em nhiều năm như vậy.”

“Vũ Vũ, con không ngủ được.” Tiểu Niệm Thanh mặc quần áo ngủ màu trắng, ôm gối bông nhỏ, chân trần đi tới bên cạnh Phùng Kiến Vũ. Hai mắt thật to nháy nháy, rất là khả ái, cặp mắt to long lanh, ánh mắt cực kỳ giống Phùng Kiến Vũ, nếu có thêm khóa lệ chí, thì hoàn toàn trở thành bản sao của Phùng Kiến Vũ rồi.

Phùng Kiến Vũ đem ly rượu bỏ lên bàn, đem Tiểu Niệm Thanh bế lên, trong giọng nói mang một chút trách cứ, nói: “Niệm Niệm, con lại không mang dép mà chạy loạn rồi.”

Tiểu Niệm Thanh dùng dáng vẻ cụt non chỉ chỉ ly rượu trên bàn nói: “Vũ Vũ, Vũ Vũ lại uống rượu nha! Bác sĩ đều nói không cho phép Vũ Vũ uống rượu, Vũ Vũ mới không nghe lời nha.”

Phùng Kiến Vũ nhìn bộ dáng của Tiểu Niệm Thanh, cảm thấy rất khả ái, điểm lỗ mũi bé một chút, giọng cưng chiều, “Tiểu nhân tinh.” Sau đó, ôm Tiểu Niệm Thanh trở về phòng ngủ, kể chuyện cho bé nghe, dỗ bé ngủ.

Trong phòng khách thanh âm trầm thấp của Vương Thanh vẫn vang lên: “Không, không còn nấn nũa, thì cũng đừng miễn cưỡng chúc mừng...”

.....

Bảy năm trước, đêm trước sinh nhật Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh rút cuộc dùng lòng thành của mình cảm động cha mẹ Phùng Kiến Vũ, bọn họ cuối cùng đồng ý chuyện Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ ở bên nhau. Để ăn mừng chuyện này, cũng vì có thể cùng Phùng Kiến Vũ trước thời hạn trải qua một buổi sinh

nhật chỉ có hai người, Vương Thanh tự mình lái xe dự định mang Phùng Kiến Vũ đến Bắc Đới Hà, sau đó ngày hôm sau cùng nhau ngắm mặt trời mọc

Không ngờ, lúc xe Vương Thanh đang chạy vững vàng trên xa lộ thì một chiếc xe tải liền từ lối rẽ phía trước lao ra. “Oanh” một tiếng, xe của Vương Thanh cùng chiếc xe kia đụng vào nhau. Tại thời điểm hai chiếc xe sắp đụng vào nhau, Vương Thanh muốn đánh nhanh tay lái tránh thoát đi, phòng ngừa bị kịch phát sinh, nhưng mà chuyện xảy ra quá nhanh, Vương Thanh vốn không có thời gian làm như vậy.

Nhìn xe sắp đâm đầu vào xe tải, Vương Thanh chấp nhận buông lỏng tay lái, nhào tới trên người Phùng Kiến Vũ, dùng toàn bộ thân thể mình che chở Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đau nhói, đầu choáng váng hoa mắt, trước mắt chỉ có hình ảnh Vương Thanh mặt đầy máu, cậu hoảng hốt nghe Vương Thanh nói với cậu: “Đại Vũ, anh yêu em.” Sau đó Phùng Kiến Vũ liền mất đi ý thức.

Đến khi Phùng Kiến Vũ tỉnh lại thì đã nằm ở trên giường bệnh của bệnh viện rồi. Vách tường cùng gra trải giường trắng chói mắt, còn có mùi nước khử trùng gay mũi cũng khiến cho Phùng Kiến Vũ khó có thể chịu được. Phùng Kiến Vũ ôm đầu, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, cậu chỉ thấy mẹ mình ngồi ở bên cạnh giường nước mắt lã chã.

Trong đầu Phùng Kiến Vũ vừa hiện lên bạch quang, đột nhiên nhớ đến cậu cùng Vương Thanh dự định đi Bắc Đới Hà ngắm mặt trời mọc, sau đó... sau đó ở trên đường bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ. Phùng Kiến Vũ lại đột nhiên nhớ đến trước khi cậu hôn mê nhìn thấy trên mặt Vương Thanh đều là máu đỏ tươi.

Phùng Kiến Vũ không để ý đến đầu đau đớn, từ trên giường nhảy xuống, nắm bả vai Phùng ma hỏi: “Mẹ, Thanh nhi đâu? Vương Thanh ở đâu? lúc đó con...con cùng anh ấy ở trên một chiếc xe, chúng con cùng nhau xảy ra tai nạn xe cộ, anh ấy ở đâu?”

Phùng mẹ tránh né câu hỏi của Phùng Kiến Vũ, chỉ là mặt đầy sốt ruột nói: “Tiểu Vũ, mau trở lại giường nằm, bác sĩ nói con bởi vì tai nạn xe cộ làm cho não chấn động, không được để cho con vận động mạnh, phải để cho con nằm yên trên giường nghỉ ngơi, con mau lên giường.”

Phùng Kiến Vũ không hỏi được tin tức của Vương Thanh từ Phùng ma, càng không nghe lọt lời của bà ấy, trong đầu cậu bây giờ chỉ có Vương Thanh, cậu muốn được gặp Vương Thanh mới có thể an tâm.

Phùng Kiến Vũ đẩy Phùng ma đang kéo cậu lên giường ra, chân trần chạy ra bên ngoài phòng bệnh. Phùng Kiến Vũ lần lượt đi tìm từng phòng từng phòng bệnh, nhìn thấy bác sĩ hoặc y tá đều kéo lại hỏi: “Người có thấy Vương Thanh hay không, người có biết Vương Thanh đang ở đâu hay không?” Phùng ma đi theo phía sau Phùng Kiến Vũ, thấy bộ dạng này của cậu, trong lòng bà rất đau lòng, nhưng bà lại bất lực

Phùng Kiến Vũ cơ hồ lật tung cả bệnh viện, nhưng cậu lại không tìm được một chút dấu vết nào của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ quỳ xuống cửa bệnh viện, cậu cảm thấy giờ khắc này cả thế giới đều trở nên u ám.

Phùng Kiến Vũ không nghĩ tới Vương Thanh chỉ như vậy biến mất khỏi cuộc sống của cậu, bên tai cậu còn mơ hồ vang vọng lời của Vương Thanh nói với cậu trước lúc hôn mê: Đại Vũ, anh yêu em. Nhưng mà bây giờ người nói ra lời nói ngọt ngào này, sao lại không thể tìm thấy nữa rồi

2. Chương 2

Cuối cùng, Phùng ba chạy tới đem Phùng Kiến Vũ trở về phòng bệnh. Thẳng đến khi Phùng ba đem Phùng Kiến Vũ đặt trên giường bệnh, trong miệng cậu vẫn như cũ nỉ non: “Thanh nhi đâu, Vương Thanh đâu, anh ấy đi đâu rồi, anh ấy sẽ không cần mình nữa sao?”

Nhìn Phùng Kiến Vũ thất hồn lạc phách, Phùng ba mặc dù rất đau lòng nhưng ông ấy nghĩ mình cần phải làm như vậy. Phùng ba nắm bả vai Phùng Kiến Vũ, cưỡng bách Phùng Kiến Vũ cùng mình đối mặt, nói: “Con trai, Vương Thanh nó chết rồi. Lúc các con xảy ra tai nạn xe cộ, Vương Thanh vì bảo vệ con nên bị thương quá nặng, khi được đưa đến bệnh viện đã không còn hơi thở.”

Phùng Kiến Vũ ra sức đẩy Phùng ba ra, đứng lên hướng Phùng ba hét to: “Con không tin! Con không tin! Con không tin Thanh nhi chết! Thanh nhi sẽ không vứt bỏ con, anh ấy đã đáp ứng con sẽ vĩnh viễn phụng bồi con.”

Phùng ba trong mắt thoáng qua vẻ bất nhẫn, trong lòng tràn đầy đau lòng, nhưng mà như cũ nhẫn tâm, nói: “Tiểu Vũ, là thật, Vương Thanh chết rồi, con chấp nhận thực tế đi.”

Phùng Kiến Vũ đẩy Phùng ba ra, lại muốn chạy ra ngoài tìm Vương Thanh, “Con không tin, Thanh nhi nhất định đang ở nơi nào đó chờ con, con không đi tìm nữa anh ấy sẽ nổi giận. Đúng, anh ấy rất thích ăn dấm chua, nếu con không đi tìm nữa, anh ấy nhất định sẽ cho là con cùng người khác ở trên đường nói chuyện phiếm, cho nên chậm trễ.”

Phùng ba thấy bộ dạng Phùng Kiến Vũ gần như phát điên, rốt cuộc cũng bạo phát, “Phùng Kiến Vũ, con nghe kỹ cho ba, Vương Thanh chết rồi, tại lúc nó và con xảy ra tai nạn đã chết rồi, con thanh tỉnh một chút, tiếp thu cái hiện thực này.”

Phùng Kiến Vũ cảm giác khí lực cả người bị rút hết, tê liệt ngồi ở trên giường bệnh, hai tay ôm đầu gối, đem mình rúc thành một đoàn, trong miệng không ngừng nỉ non: “Con không tin, con không tin...”

.....

Phùng ba cùng Phùng mẹ hai người mỗi ngày nửa bước không rời bồi ở bên cạnh cậu, rất sợ thân thể cậu không tốt như lúc trước lại loạn chạy, Phùng Kiến Vũ chỉ có thể ở trong bệnh viện ngăn người. Bây giờ đối với cậu mà nói, một ngày dường như dài bằng một năm.

Trước kia Phùng Kiến Vũ cũng từng nằm viện, nhưng mà khi đó Vương Thanh một mực phụng bồi cậu, Phùng Kiến Vũ cảm thấy Vương Thanh đặc biệt ôn nhu, thời điểm đó giống như là ở trên thiên đường, nhưng bây giờ Phùng Kiến Vũ mới cảm thấy bệnh viện lạnh như băng này căn bản là địa ngục.

Mấy ngày Phùng Kiến Vũ nằm viện, mỗi đêm đều sẽ nằm mơ, cậu nằm mơ thấy Vương Thanh nói với cậu: “Đại Vũ, em tại sao còn chưa tới tìm anh, anh đang đợi em.” Sau đó Phùng Kiến Vũ tỉnh giấc, cậu vô cùng nhớ Vương Thanh.

Qua nửa tháng, Phùng Kiến Vũ rốt cuộc được bác sĩ cho phép xuất viện, cậu thay quần áo, không để ý cha mẹ lớn tiếng kêu gào, chạy ra khỏi bệnh viện, cậu vẫn như cũ không tin Vương Thanh đã rời xa mình. Cậu, không tin.

Phùng Kiến Vũ chạy tới biệt thự của Vương Thanh, không ngừng nhấn chuông cửa. Cậu đang mong đợi, đang mong đợi Vương Thanh có thể chạy ra mở cửa cho cậu, sau đó nói cho cậu biết đây hết thảy chỉ là trò đùa dai của bọn họ, chỉ là muốn đùa cậu.

Vương ma kỳ thực trong màn hình chuông cửa đã thấy Phùng Kiến Vũ, bà dặn dò bà vú một chút, hít thở sâu một cái, sau đó tự mình đi ra cửa gặp Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ thấy được Vương ma bước ra cửa, như là trông thấy nhánh cây cứu mạng liền xông lên cầm tay Vương ma, hỏi: “Dì, ba mẹ con nói Vương Thanh đã chết rồi, con không tin, dì nói cho con biết đi, bọn họ gạt con đúng không. Vương Thanh anh ấy kỳ thực là đang ở nhà, anh ấy chỉ là muốn đùa với con thôi đúng không. ”

Vương ma nhìn Phùng Kiến Vũ sắc mặt tái nhợt, con mắt sưng đỏ, trong lòng có chút không đành lòng. Vương ma kỳ thực rất thích Phùng Kiến Vũ, cậu vừa hiểu thuận lại thông minh, nếu như không phải phát sinh chuyện này, trong tương lai không xa Vương ma cũng nguyện ý chấp nhận việc Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ ở chung với nhau. Mặc dù nói Vương Thanh là con trai độc nhất trong nhà, nhưng mà Vương ma từ nhỏ đã thương yêu Vương Thanh, mỗi lần chứng kiến Vương Thanh vì Phùng Kiến Vũ nở nụ cười, Vương ma đều hết sức vui mừng.

Nhưng mà đã xảy ra chuyện này, làm cha mẹ ai cũng đều ích kỷ, huống chi Vương ma cũng là một người mẹ a! Vương ma vẻ mặt lạnh lùng nắm tay Phùng Kiến Vũ ra, nói: “Tiểu Vũ, những điều cha mẹ cậu nói đều là sự thật, Vương Thanh nó quả thực đã chết rồi, khi trên đường đi bệnh viện cấp cứu thì nó đã chết rồi”

Nghe xong những lời của Vương ma, sắc mặt Phùng Kiến Vũ càng thêm khó coi, “đùng ” một tiếng, Phùng Kiến Vũ quỳ xuống trước mặt Vương ma, lệ rơi đầy mặt nói: “Dì, người đừng gạt con, Vương Thanh anh ấy nhất định không có chết có phải hay không? Là các người đem anh ấy giấu đi rồi, đúng hay không? Dì, cầu xin dì nói cho con biết Vương Thanh đang ở đâu!! Không có anh ấy con thật sự sống không nổi. ”

Wương ma nhìn dáng vẻ thống khổ của Phùng Kiến Vũ, viên mắt cũng đỏ, nhưng mà vì Vương Thanh bà đành lòng quay lưng lại nói: “Tiểu Vũ, Vương Thanh nó thật sự đã chết rồi, qua một thời gian ngắn cả nhà chúng tôi sẽ di dân sang nước Mỹ, cậu đừng trở lại, tôi cũng không muốn gặp lại cậu. ” sau đó bước vào nhà.

Phùng Kiến Vũ rút cục cũng chấp nhận, mở miệng run rẩy nói: “Dì, cầu người nói cho con biết, mộ phần của Thanh nhi ở đâu, để cho con hằng năm có thể đến gặp anh ấy ”

Wương ma nói: “Không có phần mộ, chỉ có tro cốt, tôi cũng sẽ đem tro cốt của nó đến nước Mỹ. ” nói xong một câu, sau đó Vương ma đi vào nhà.

Phùng Kiến Vũ lập tức ngã trên mặt đất, trong lòng tràn đầy khổ sở trong miệng nỉ non: “Tro cốt, là cừu hận cực sâu (toái thi vạn đoạn = tảo cốt dương khô = xương cốt thành tro bụi =cừu hận cực sâu) sao? Cho nên ngay cả một lần cuối cũng không chịu để cho chúng ta gặp nhau sao? ” Chỉ còn lại một mình Phùng Kiến Vũ mặt đầy nước mắt tê liệt ngồi dưới đất. Trên trời vàng thái dương soi sáng ảm áp, nhưng Phùng Kiến Vũ lại cảm thấy mình đang ở trong hầm băng. Phùng Kiến Vũ chỉ biết là, cái phao cứu mạng cuối cùng của cậu cũng mất rồi, thế giới của cậu hoàn toàn sụp đổ.

3. Chương 3

Phùng Kiến Vũ không biết ngày đó mình trở về nhà như thế nào, cậu chỉ biết là bây giờ trong đầu cậu chỉ có gương mặt của Vương Thanh, cậu không biết khoảng thời gian tiếp theo không có Vương Thanh cậu làm sao có thể sống tiếp được nữa

Phùng Kiến Vũ không trở về trường học, cũng không có đi theo cha mẹ trở về Đông Bắc. Cậu tự giam mình ở trong căn phòng của hai người, không chịu ra ngoài, cũng không chịu gặp bất kỳ người nào.

Trợ lý Tuyên Tuyên của Phùng Kiến Vũ đã gọi điện thoại cho cậu rất nhiều lần, cậu cũng không tiếp. Chỉ luôn ngồi trong góc phòng liên tục uống rượu. Không có Vương Thanh Phùng Kiến Vũ sống như một cái xác không hồn

Mỗi đêm Phùng Kiến Vũ đều đem mình rúc trên chiếc giường mà hai người đã hoan ái nhiều lần, nước mắt Phùng Kiến Vũ thấm ướt gối đầu, cậu nhớ rõ, trên chiếc giường này Vương Thanh đã nói với cậu vô số lần anh yêu em, trên chiếc giường này dưới sự âu yếm của Vương Thanh cậu vô số lần bùng nổ, trên chiếc giường này cậu cùng Vương Thanh vô số lần ôm nhau ngủ. Mà bây giờ, trên chiếc giường này chỉ còn lại một mình cậu, một mình tìm kiếm một chút khí tức còn sót lại của Vương Thanh

Tối hôm đó, trong giấc mộng của Phùng Kiến Vũ. Cậu nằm mơ thấy cậu và Vương Thanh không còn sợ hãi lưu ngôn phỉ ngữ của người đời, ở dưới ánh mặt trời nắm tay đối phương ; cậu còn nằm mơ thấy cậu cùng Vương Thanh đã từng cam kết phải vĩnh viễn phụng bồi đối phương, vĩnh viễn không chia cách; cậu nằm mơ thấy Vương Thanh hôn cậu. Sau đó, Phùng Kiến Vũ tỉnh giấc.

Ngày hôm sau, Phùng Kiến Vũ thu dọn hết rác trong nhà, nghiêm túc quét dọn qua một lần. Sau đó Phùng Kiến Vũ bước ra ngoài bởi cha mẹ ăn cơm, trong lúc ăn Phùng Kiến Vũ không ngừng gấp thức ăn cho họ. Phùng ba Phùng ma thấy bộ dáng của Phùng Kiến Vũ, cho là cậu đã nguôi ngoai nên rất là vui mừng.

Cơm nước xong, Phùng Kiến Vũ đưa cha mẹ trở về khách sạn. Sau đó tự mình bắt đầu đi dạo, đầu tiên là đến trường học, cậu thấy mấy nam sinh ở trước cửa trường học đùa giỡn, cậu đột nhiên nhớ đến cậu cũng đã từng cùng Vương Thanh vô tư vô lự như vậy.

Phùng Kiến Vũ lại đi tới ký túc xá, đi tới căn phòng cậu và Vương Thanh ở chung, đầu ngón tay Phùng Kiến Vũ lướt qua mặt tường, nhắm hai mắt lại, chuyện cũ dần dần hiện lên trong đầu.

Phùng Kiến Vũ lại đi tới phòng ăn, cậu nhớ cậu rất kén ăn, mỗi lần cậu cùng Vương Thanh đi ăn cơm, lần nào cậu cũng đem thức ăn mình không thích đưa qua cho Vương Thanh. Vương Thanh cũng rất cứng chịu cậu đều ăn hết những thức ăn mà cậu gắp qua, hơn nữa còn sẽ đem thịt trong chén mình gắp cho Phùng Kiến Vũ. Ở trường học đi một vòng, tất cả đều là hồi ức cùng Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ không còn cách nào lưu lại trường học nữa

Sau đó, Phùng Kiến Vũ trở về đến nhà, thay trang phục tình nhân mà lần đầu tiên hai người tham gia phỏng vấn. Phùng Kiến Vũ cầm tấm ảnh Vương Thanh trong tay, ngồi trong bồn tắm xả đầy nước, lấy ra một lưỡi dao

Phùng Kiến Vũ mặt đầy dứa khoát, trong đầu nghĩ: Thanh nhi, nếu như cuộc sống không có anh, vậy em thả rằng kết thúc nó. Thanh nhi, anh chờ em, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau. Sau đó, Phùng Kiến Vũ kiên định dùng lưỡi dao rạch một đường trên tĩnh mạch tay trái

Một trận đau đớn kéo tới, nhưng tay trái vẫn nắm chặt không chịu buông tấm ảnh Vương Thanh. Tay Phùng Kiến Vũ rủ xuống bồn tắm, máu đỏ tươi chậm rãi từ cổ tay chảy ra, sắc mặt cậu càng ngày càng tái nhợt, cậu cảm giác sinh mệnh của mình từng chút từng chút rời đi

Nhưng mà Phùng Kiến Vũ một chút cũng không sợ, bởi vì cậu biết Vương Thanh đang đợi cậu, cậu biết cậu lập tức có thể nhìn thấy Vương Thanh. Dần dần Phùng Kiến Vũ cảm giác càng ngày càng không có khí lực, ánh mắt không tự chủ muốn nhắm lại. Dần dần Phùng Kiến Vũ mất đi ý thức.

...

Phùng Kiến Vũ cuối cùng tự sát không thành công. Khi cậu tỉnh lại đã là chuyện của hai ngày sau. Phùng Kiến Vũ nhìn trần nhà quen thuộc, cười khổ một cái, nghĩ: Một tháng bị đưa vào bệnh viện cấp cứu hai lần trừ mình ra cũng không còn người nào khác. Thanh nhi, anh nhìn em ngay cả quyền được chết cũng không có, nhưng mà em thật sự không muốn chỉ được gặp anh trong mơ

Phùng ma thấy Phùng Kiến Vũ tỉnh lại, đỏ mắt đi tới mép giường, thanh âm nghẹn ngào nói: “Con đến rồi chúng ta ăn cơm, nhưng thật ra là bữa ăn cuối cùng sao. Con cứ như vậy yêu Vương Thanh, yêu đến mức vì muốn đi theo nó nên đi tìm cái chết, nhẫn tâm vứt bỏ cha mẹ đã dưỡng dục con nhiều năm sao?”

Phùng Kiến Vũ mặt lạnh tanh nhìn Phùng ma nói: “Mẹ, nếu như chờ đợi không kỳ hạn, không bằng tuyệt vọng chết đi.” Sau đó cậu quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Phùng ma thấy Phùng Kiến Vũ mất hết ý chí, cũng không còn lời nào để khuyên cậu. Phùng ma kéo Phùng ba đi ra ngoài phòng bệnh, thảo luận trong thời gian dài

Một lát sau, Phùng ba mặt đầy nghiêm túc đi vào, hướng về phía Phùng Kiến Vũ đang quay lưng nói: “Nếu Vương Thanh trở lại thấy con như vậy nó sẽ rất thất vọng, hiểu không.”

Phùng Kiến Vũ hai mắt nhắm chặt mở ra, xoay người ngồi dậy, kinh ngạc vui mừng nhìn Phùng ba, hướng về phía Phùng ba nói: “Ba, ý của ba là...”

Phùng ba cắt đứt lời Phùng Kiến Vũ sắp nói ra khỏi miệng: “Ba không có ý gì cả, con hảo hảo dưỡng bệnh là được.” Sau đó xoay người đi ra phòng bệnh. Phùng Kiến Vũ nhìn bóng lưng Phùng ba ngày càng già nua, trong lòng một trận áy náy, Phùng Kiến Vũ trong đầu nghĩ: Ta cũng đã lớn như vậy, còn làm ba mẹ bận tâm. Nhưng mà, vừa nghĩ tới Thanh nhi không có ở đây, ta cũng... Phùng Kiến Vũ tự nhủ, sau này nhất định phải hảo hảo hiếu thuận với cha mẹ, nhất định không thể lại để cho bọn họ lo lắng.

4. Chương 4

Kỳ thực Vương Thanh vẫn còn sống. Giống như Phùng Kiến Vũ nói, Vương Thanh đúng là bị người của Vương gia giấu đi.

Lúc Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ xảy ra tai nạn, bởi vì Vương Thanh dùng thân thể mình che chở Phùng Kiến Vũ, đại não bị va chạm mạnh, lâm vào trạng thái hôn mê sâu. Bác sĩ nói Vương Thanh có lẽ sẽ tỉnh lại, hoặc có thể cả đời này cũng không tỉnh lại nữa.

Người của Vương gia không hy vọng Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ có bất kỳ dây dưa rề má nào nữa, cho nên lừa gạt Phùng Kiến Vũ nói rằng Vương Thanh đã chết. Mà Phùng ba Phùng ma cũng sợ Phùng Kiến Vũ đem cả đời mình lãng phí trên một người có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, cho nên cũng lừa gạt Phùng Kiến Vũ nói Vương Thanh đã chết.

Nhưng mà hôm nay Phùng ba Phùng ma thấy Phùng Kiến Vũ vì Vương Thanh một lòng muốn chết, cũng không còn biện pháp lừa dối Phùng Kiến Vũ được nữa, bọn họ không thể trở mặt nhìn con trai mình chết đi.

Phùng ba cùng Phùng ma trải qua một phen thảo luận, bọn họ quyết định đi Mỹ tìm cha mẹ Vương Thanh nói chuyện một chút, để cho Phùng Kiến Vũ gặp Vương Thanh, dù là một lần cũng được. Bọn họ cũng đã nghĩ đến cho dù Phùng Kiến Vũ muốn trọn đời chăm sóc Vương Thanh đang hôn mê bất tỉnh, bọn họ cũng chấp nhận, chuyện này vẫn tốt hơn việc bọn họ phải mất đi con trai

...

Ba ngày sau, Phùng Kiến Vũ ôm kích động hưng phấn tâm tình thấp thỏm đợi cha mẹ cậu ba ngày. Nhưng mà, Phùng Kiến Vũ không chờ được tin tức tốt mà cha mẹ mang về, ngược lại nhận được tin dữ từ hãng hàng không gửi đến

Cha mẹ Phùng Kiến Vũ ngồi máy bay đến Mỹ, nhưng gặp phải luồng khí lưu cường đại, trên đường bay đến Mỹ máy bay rơi xuống Thái bình dương, nghe nói là không một ai sống sót.

Sau khi nhận được tin tức này Phùng Kiến Vũ liền ngất xỉu. Phùng Kiến Vũ nghĩ năm nay nhất định là năm bi thảm nhất cuộc đời mình. Đầu tiên là mất đi người mà đời này mình yêu nhất, ngay sau đó lại mất đi hai người thân nhất duy nhất

Phùng Kiến Vũ lần này không còn một lòng muốn chết nữa, cậu dùng hết tất cả khí lực bắt đầu tổ chức tang lễ cho cha mẹ. Cậu biết, nếu như bây giờ mình lại suy sụp tinh thần, cha mẹ dưới tuổi vàng cũng không an tâm.

Ngày diễn ra tang lễ của cha mẹ Phùng Kiến Vũ, trên trời mưa rơi lác đác, cậu cũng không che dù. Xe tang lễ ở bên người cậu chậm rãi mở cửa, con phố nhà Phùng Kiến Vũ bị bầu không khí bi thương bao trùm. Phùng Kiến Vũ đi ở giữa mọi người, ôm chặt di ảnh đen trắng của cha mẹ vào trong ngực. Tất cả thân hữu đều ở đây ghen ngào than khóc, nhưng Phùng Kiến Vũ không hề rơi một giọt nước mắt. Đôi mắt linh động bây giờ lại tối đen vô cùng, ngơ ngác nhìn chằm chằm phía trước, trên mặt không cảm xúc.

Mọi thứ phát sinh ngày hôm nay đều nhắc nhở Phùng Kiến Vũ, bắt đầu từ hôm nay, cậu thật sự chỉ còn lại một mình. Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, nước mắt ở trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, trong lòng cậu ngập tràn đau khổ, cậu nghĩ: Thanh nhi, nếu như lúc này anh ở bên cạnh em thì tốt biết bao.

Khi Phùng Kiến Vũ trở lại căn nhà của cha mẹ, nhìn căn nhà trống rỗng, cậu cảm giác không có cách nào hô hấp. Bây giờ cậu mới hiểu sẽ từ đây về sau sẽ không còn ai yêu cậu không vụ lợi, cũng sẽ không còn ai vì cậu chuẩn bị một bàn thức ăn hợp khẩu vị khi cậu kết thúc công việc bận bịu trở về nhà. Phùng Kiến Vũ biết, cho dù sau này con đường diễn xuất của cậu thành công, kiếm nhiều tiền hơn nữa, cũng sẽ không còn ai vì thành tựu của cậu mà cảm thấy tự hào.

Phùng Kiến Vũ cuối cùng vẫn lựa chọn trở lại Bắc Kinh, trở lại căn nhà của cậu và Vương Thanh, cậu không muốn tiếp tục ở lại Đông Bắc, không muốn lưu lại căn nhà từng tràn ngập không khí gia đình, cậu

sợ lại nhớ tới những chuyện trước đây, cậu sợ nếu ở lại nơi đó sẽ lại hồi tưởng khung cảnh một nhà ba người bọn họ bên nhau ấm áp

Sau khi Phùng Kiến Vũ trở lại căn nhà của hai người, luôn là mất hồn mất vía, Phùng Kiến Vũ cũng giống như trước đây, cơm như thường ăn, ngủ như thường ngủ. Nhưng Phùng Kiến Vũ luôn đứng ở trước cửa sổ, cái gì cũng không làm, cứ nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người

Phùng Kiến Vũ không giống như trước đây ngày ngày chìm đắm trong men rượu, nhưng bây giờ cậu tựa như mất đi mục tiêu sống tiếp, mỗi ngày chính cậu cũng không biết mình đang làm gì, mỗi ngày đều trải qua vô tri vô giác. Thời điểm duy nhất có thể khiến cho cậu có chút phản ứng, chính là lúc nhìn tấm hình Vương Thanh và cha mẹ

Phùng Kiến Vũ có lúc suy nghĩ, cha mẹ chết đều do cậu, nếu như không phải là cậu một lòng cố chấp yêu Vương Thanh, nếu như không phải là vì Vương Thanh mà đi tìm chết ép cha mẹ đi Mỹ, có lẽ cũng sẽ loại bi kịch này cũng không phát sinh, Phùng Kiến Vũ bắt đầu rơi vào trạng thái không ngừng tự trách chính mình, không cách nào thoát ra được

Cho đến đêm hôm đó Phùng Kiến Vũ lại nằm mơ thấy Phùng ba lúc ở trong bệnh viện không ngừng nói với cậu: “Con nhất định phải tiếp tục như vậy sao, Vương Thanh gặp lại con trong bộ dáng này sẽ rất thất vọng, con hiểu không”

Phùng ba thoáng một cái vụt qua, gương mặt Phùng ma lại xuất hiện ở trước mắt cậu, “Tiểu Vũ, con phải tỉnh lại a, chúng ta làm nhiều chuyện như vậy chỉ là muốn con được hạnh phúc a!”

Phùng Kiến Vũ giật mình tỉnh lại, quần áo trên người đầy mồ hôi, mà trên gối ướt đầm nước mắt cậu. Phùng Kiến Vũ nhất thời thông suốt, cậu không thể tiếp tục như vậy nữa, Vương Thanh không muốn thấy cậu như vậy, cha mẹ cũng sẽ không muốn thấy cậu như vậy

Phùng Kiến Vũ biết từ nay về sau chỉ còn lại một mình cậu, cậu nhất định phải kiên cường, sau này không còn ai có thể giúp cậu, sau này cũng không còn ai có thể chiều cố cậu, cậu chỉ có thể thức tỉnh chính mình, để cho mình kiên cường hơn. Phùng Kiến Vũ hiểu, cái thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, cậu kiên định nhớ kỹ mơ ước của cậu và Vương Thanh — làm một nghệ sĩ chân chính, nếu bây giờ Vương Thanh không có ở đây, vậy thì cậu sẽ là người thực hiện mơ ước đó của hai người. Phùng Kiến Vũ cũng không để ý bây giờ đã là hai giờ khuya, cầm điện thoại gọi cho trợ lý Tuyên của cậu. Tuyên tuyên mơ mơ màng màng nhận điện thoại, nghĩ muốn mắng người, liền nghe được thanh âm kiên định của Phùng Kiến Vũ, “Tuyên Tuyên, bắt đầu từ ngày mai, em chính thức trở lại công tác.”

5. Chương 5

Trên cái thế giới này, sẽ không có người đối với việc người bị tổn thương mà cảm động lây. Huống chi vòng giải trí là một nơi ăn thịt người, ở thời điểm người có vết thương sẽ không có người thương tiếc người, bọn họ chỉ biết ở trên vết thương của người tiếp tục xát muối, bọn họ chỉ biết đem vết thương người vắt và vắt mới khép lại mà vạch trần.

Sau sự kiện Vương Thanh đột nhiên biến mất, lúc Phùng Kiến Vũ xuất hiện ở trước mặt mọi người cậu càng hiểu sâu sắc đạo lý này, hiểu quy luật sinh tồn trong giới giải trí. Hôm nay, Phùng Kiến Vũ mới vừa tham gia xong một chương trình tọa đàm, bên ngoài trường quay đã có một đồng truyền thông đang chờ cậu.

Lúc Phùng Kiến Vũ tiếp nhận phỏng vấn, ban đầu những phóng viên kia chẳng qua là đơn giản hỏi cậu phương hướng phát triển trong tương lai, còn có an bài công việc kế tiếp như thế nào. Nhưng mà đột nhiên có một nam ký giả của một tạp chí đứng lên, hỏi: “Phùng Kiến Vũ tiên sinh, đối với việc Vương Thanh tiên sinh bất hạnh qua đời, với tư cách là bạn thân nhất của anh ấy, xin hỏi anh có muốn nói gì không?” Lúc hỏi vấn đề này hẳn còn có ý nhấn mạnh phát âm ba chữ “bạn thân nhất”. Tất cả phóng viên đều kinh ngạc nhìn vị nam ký giả này, không thể không nói, vấn đề hẳn hỏi chính là điều mà tất cả mọi người muốn hỏi.

Sau đó, mọi người đều nhao nhao nhìn về phía Phùng Kiến Vũ, chờ đợi câu trả lời của cậu. Phùng Kiến Vũ cúi đầu trầm mặc cực kỳ lâu, người ký giả đặt câu hỏi cho cậu hẳn tên là Triệu Bính, hẳn đã từng chụp lên được hình ảnh thân mật của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ

Bất quá Triệu Bính lại bị Vương Thanh gây áp lực quá lớn, khiến cho hắn thiếu chút nữa mất đi công việc, cho nên những hình kia mới không có công khai ra công chúng. Bây giờ Vương Thanh không có ở đây, cho nên Triệu Bính liền bắt đầu làm càn làm khó làm dễ Phùng Kiến Vũ.

Khi tất cả mọi người đều cho là Phùng Kiến Vũ không có trả lời chuyện này, cậu đột nhiên mỉm cười ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Triệu Bính, trả lời hắn, cũng đáp trả tất cả mọi người, “Tôi không có gì để nói, bởi vì tôi căn bản không tin Vương Thanh đã chết. Tôi biết, một ngày nào đó anh ấy sẽ trở lại.”

Sau đó, Phùng Kiến Vũ dưới ánh mắt khâm phục của tất cả mọi người xoay người đi. Cậu trả lời của cậu, không thể nghi ngờ là cho Triệu Bính một cái tát vang dội. Triệu Bính hung tợn nhìn bóng lưng Phùng Kiến Vũ rời đi, hẳn sẽ không chịu để yên.

Tuyên Tuyên đi theo sau lưng Phùng Kiến Vũ, cảm thấy rất đau lòng, cô đi theo Phùng Kiến Vũ lâu như vậy, làm sao biết làm sao không hiểu tình cảm Phùng Kiến Vũ dành cho Vương Thanh.

Tuyên Tuyên nghĩ: Người ký giả kia nhất định là muốn bóc trần vết thương lòng của Vũ ca, nhưng mà mình lại không thể làm được gì, mình chỉ có thể ở bên cạnh Vũ ca tận lực xử lý tốt công việc của cậu ấy. Nếu như lúc này có Thanh ca ở đây cậu ấy nhất định sẽ không để những chuyện này xảy ra. Tuyên Tuyên cúi đầu, thở dài.

...

Ta nghĩ, yêu thương sâu đậm nhất chính là sau khi xa nhau, liền đem mình sống thành bộ dáng của đối phương..

Từ khi Vương Thanh mất đi, Phùng Kiến Vũ một mình lặng lẽ làm việc. Phùng Kiến Vũ hoàn toàn là dựa theo cuộc sống trước kia của Vương Thanh mà sống, không còn cố chấp với việc ăn thịt, luôn ăn rau xanh. Phong cách mặc quần áo cũng bắt đầu đen trắng phối hợp, mặc quần thích lộ ra mắt cá chân, thường xuyên đi phòng tập thể dục rèn luyện thân thể, còn bắt đầu từ từ chuyển sang công việc MC.

Mặc dù Vương Thanh không còn ở đây, nhưng mà người hâm mộ Thanh Vũ vẫn như cũ bầu bạn ở bên cạnh Đại Vũ. Nhìn Phùng Kiến Vũ thay đổi, rất nhiều khuê nữ của Vương Thanh đều ở weibo của Phùng Kiến Vũ để lại lời nhắn nói: Đại Vũ đem mình sống thành dáng vẻ của ba ba, thật sự rất đau lòng. Còn có lời nhắn nói: Đại Vũ, ba ba không có ở đây, chúng tôi thay anh ấy trông nom anh. Còn có một ít người ái mộ xúc động nói: Đại Vũ, anh nói ba ba không có chết, chúng tôi liền bồi anh chờ anh ấy trở lại.

Phùng Kiến Vũ mỗi lần thấy những tin nhắn ầm ập này trong lòng đều rất cảm động, không khỏi than thở: Thanh nhi, em rốt cuộc cũng hiểu anh trước kia tại sao cứ thích xem bình luận rồi

Nhắc tới bảy năm qua, trong cuộc sống không có Vương Thanh điều duy nhất khiến cho Phùng Kiến Vũ vui vẻ đó chính là nhận nuôi tiểu Niệm Thanh.

Sau khi Phùng Kiến Vũ khôi phục công việc, vẫn như Vương Thanh trước kia rất thích các hoạt động từ thiện. Lúc Vương Thanh còn ở đây, Phùng Kiến Vũ thường xuyên cùng anh đi cô nhi viện hoặc các trung tâm bảo trợ trẻ em thăm bọn họ, hy vọng làm được một chút chuyện giúp đỡ bọn họ.

Bây giờ mặc dù Vương Thanh đã không còn nữa, nhưng Phùng Kiến Vũ vẫn giữ thói quen này. Cậu có đôi khi là góp tiền, có đôi khi là đến viện mồ côi hỏi thăm sức khỏe những người bạn nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ hoặc là cha mẹ đều đã mất. Một lần vô tình, Phùng Kiến Vũ gặp được tiểu Niệm Thanh bị bỏ rơi.

Ngày đó, Phùng Kiến Vũ đang ở phòng viện trưởng viện mồ côi thảo luận chuyện quyên góp thì một cô giáo ôm một đứa bé gái đi vào, nói là ở trước cửa viện mồ côi nhặt được. Phùng Kiến Vũ đi tới nhìn một cái liền có ý định nhận nuôi đứa bé này.

Bởi vì đứa bé này không chỉ có một đôi mắt thật to rất giống Phùng Kiến Vũ, hơn nữa ở trong túi chân của bé có một tờ giấy viết: Sinh ngày 10 tháng 03. Phùng Kiến Vũ nhìn đứa bé này rồi nghĩ nếu như là đứa trẻ của mình và Vương Thanh cũng nhất định sẽ di truyền từ cậu, sẽ có một đôi mắt thật to như vậy.

Trung Quốc không cho phép người độc thân nhận nuôi trẻ em, Phùng Kiến Vũ cũng phải nỗ lực thật nhiều mới làm được giấy nhận nuôi. Sau đó, Phùng Kiến Vũ đặt đứa bé này một tên dễ nghe — Phùng Niệm Thanh. Tiểu Niệm Thanh từ đây là người thân duy nhất của Phùng Kiến Vũ, cũng được Phùng Kiến Vũ gửi gắm rất nhiều tình cảm. Phùng Niệm Thanh, Phùng Kiến Vũ nhớ Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ đang mượn lấy tên tiểu Niệm Thanh thương nhớ Vương Thanh.

6. Chương 6

Hồi ức kết thúc, Phùng Kiến Vũ cũng đem Tiểu Niệm Thanh dỗ ngủ rồi. Phùng Kiến Vũ nhìn Tiểu Niệm Thanh đang say ngủ, trong lòng không khỏi xúc động: Thanh nhi, Niệm Niệm cũng sắp tám tuổi, anh cũng rời xa em bảy năm rồi, anh khi nào mới có thể trở lại.

Nói đến Tiểu Niệm Thanh cũng thật rất có duyên phận với Vương Thanh. Từ khi Tiểu Niệm Thanh biết nói chuyện cho tới bây giờ đều không gọi Phùng Kiến Vũ là ba. Phần lớn thời gian bé đều gọi Phùng Kiến Vũ là Vũ Vũ, chỉ có lúc xin Phùng Kiến Vũ mua thứ gì đó mới ngọt ngào gọi tiếng cha.

Nhưng khi Tiểu Niệm Thanh lần đầu tiên nhìn thấy tấm hình của Vương Thanh, liền hỏi Phùng Kiến Vũ: “Vũ vũ, đây là ba sao?” Lúc ấy Phùng Kiến Vũ đều cảm thấy rất kinh ngạc. Tiểu Niệm Thanh không chỉ có chung ngày sinh nhật với Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ nghĩ, điều này giống như Vương Thanh thường nói là mình mình chú định đi! Cậu cùng Vương Thanh gặp nhau là mình mình chú định, cậu nhận nuôi Tiểu Niệm Thanh cũng là mình mình chú định

Phùng Kiến Vũ cảm thấy nỗi nhớ nhung của cậu đối với Vương Thanh sắp tới cực hạn rồi, chỉ cần hơi chạm nhẹ một chút, sẽ tùy thời bùng nổ. Phùng Kiến Vũ sợ cậu sẽ giống như bảy năm trước lại làm ra chuyện ngu xuẩn, nên chỉ có thể gắt gao ngăn chặn nỗi thương nhớ trong lòng

...

Ở nước Mỹ xa xôi Vương Thanh đang hôn mê có lẽ cảm ứng được người yêu bởi vì chờ đợi rất lâu mà vô cùng thống khổ, ngón tay hơi cử động. Đôi mắt Vương Thanh bởi vì thời gian dài không có nhìn thấy ánh sáng mà nhẹ nhàng híp lại, cổ họng hoàn toàn không phát ra được thanh âm nào. Vương Thanh cố gắng mở mắt, nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng đang suy nghĩ: Đây là nơi nào? Ta là ai? Thân thể ta làm sao vậy?

Bệnh viện có máy cảm biến nên Vương Thanh mới vừa tỉnh lại liền có một đám bác sĩ chạy tới. Bác sĩ chủ trị làm kiểm tra cơ bản cho Vương Thanh, mặt đầy kinh ngạc nhìn anh. Sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần, mỉm cười đối với Vương Thanh nói: “Vương Thanh tiên sinh, chúc mừng cậu, hoàn toàn thanh tỉnh. Cơ thể bình thường, bởi vì cậu hôn mê thời gian dài, mặc dù có người xoa bóp cho cậu, nhưng mà tứ chi vẫn là có chút không linh hoạt, cho nên vẫn là không có cách nào tự do hoạt động. Bất quá, chờ cậu trải qua một loạt trị liệu phục hồi chức năng, thì cậu sẽ hoàn toàn khôi phục. Đúng rồi, cậu mới vừa tỉnh lại, cho nên cổ họng không phát ra được thanh âm, chịu đựng một chút, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Sau khi bác sĩ đi rồi, Vương Thanh nằm ở trên giường nhìn chằm chằm trần bệnh viện trắng như tuyết nghĩ: Ta tên là Vương Thanh sao?

Ngày hôm sau, người của Vương gia chạy tới bệnh viện đều kích động không thôi, Vương ma khóc nức nở ôm lấy Vương Thanh nói: “Con trai, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi! Mẹ còn tưởng rằng trước khi chết cũng không thể thấy được con tỉnh lại đâu.” Bảy năm qua, Vương ma đúng là vì Vương Thanh mà hao tâm tổn trí, vốn là bảo dưỡng rất tốt, hiện nay cũng vì Vương Thanh mà có thêm rất nhiều nếp nhăn, tóc cũng đã bạc rồi

Bình thường Vương ba trầm mặc ít nói cũng bởi vì Vương Thanh tỉnh lại mà đỏ khước mắt đi lên trước võ bả vai Vương Thanh nói: “Tỉnh lại thì tốt rồi, tỉnh lại thì tốt rồi.”

Vương Thanh trải qua một đêm điều chỉnh, rốt cuộc có thể phát ra âm thanh bất quá lúc nói chuyện vẫn cảm giác sẽ có chút đau, Vương Thanh thanh âm khàn khàn mặt đầy vẻ có lỗi nhìn ba mẹ nói: “Thật xin lỗi, tôi cái gì cũng không nhớ.”

Vương ba Vương ma lập tức ngăn, nhanh chóng an bài bác sĩ một lần nữa làm kiểm tra cận kề cho Vương Thanh. Bác sĩ cuối cùng cho ra một cái kết luận —— bởi vì Vương Thanh lúc trước xảy ra tai nạn xe cộ, đầu bị mãnh liệt va chạm, lại cộng thêm hôn mê rất nhiều năm, cho nên khiến cho Vương Thanh tạm thời mất trí nhớ. Anh lúc nào có thể khôi phục trí nhớ, đó chính là một ẩn số.

Vương ba Vương ma ban đầu nghe được tin tức này, trong lòng hết sức khổ sở, đứa con mình dưỡng dục hơn hai mươi năm không nhận ra mình, cái này bọn họ làm sao tiếp thu. Nhưng vừa nghĩ tới Vương Thanh quên hết tất cả mọi chuyện, cũng bao gồm quên đi Phùng Kiến Vũ, trong lòng của hai người lại dễ chịu hơn một chút.

Bọn họ nghĩ, nếu Vương Thanh quên hết tất cả mọi chuyện, vậy thì cứ để cho anh cùng Phùng Kiến Vũ cắt đứt sạch sẽ, triệt triệt để để a! Dẫu sao cũng là cha mẹ, cha mẹ Vương Thanh cũng hy vọng con trai mình có thể như người khác cưới một người vợ xinh đẹp, sau đó sẽ sinh cho bọn họ những đứa cháu trai mập mập

Trải qua một đoạn thời gian sống chung, Vương Thanh cơ bản hiểu được thân thế của mình. Nhà bọn họ tổng cộng có bốn người, trừ anh và cha mẹ ra thì còn có một người chị tên là Vương Chi Lệ, nhưng mà cô ấy ở Bắc Kinh. Nhà bọn họ kinh doanh xa xỉ phẩm, có một công ty tên là Vọng, nói trắng ra là Vương Thanh chính là một phú nhị đại

Sau khi xuất viện, Vương Thanh mỗi ngày đều rất cố gắng làm vật lý trị liệu, cộng thêm anh trước kia thường xuyên tập thể dục, tổ chất thân thể cũng không tệ lắm, cho nên chỉ nửa năm ngắn ngủi, Vương Thanh liền hoàn thành đợt điều trị cho một năm, có thể tự do hoạt động. Từ khi Vương Thanh tỉnh lại, mỗi đêm đều nằm mơ thấy một đôi mắt, một đôi mắt thật to, tối tăm sâu không thấy đáy. Đôi mắt kia giống như là một vòng xoáy, Vương Thanh mỗi lần chăm chú nhìn nó, đều có cảm giác mình bị hút vào.

Đôi mắt trong mộng của Vương Thanh có một khóa lệ chỉ ở dưới đuôi mắt trái, Vương Thanh mỗi lần thấy nó đều cảm giác trong lòng đau xót. Thường nằm mơ thấy cuối cùng đều là cặp mắt kia đang rơi nước mắt, ngay lúc Vương Thanh muốn đưa tay lau đi giọt nước mắt kia thì anh đều tỉnh dậy. Vương Thanh cảm giác giọt nước mắt kia tựa như rơi vào trong lòng mình, nước mắt nóng bỏng đã thương trái tim mình

Vương Thanh nhiều lần cùng cha mẹ nói tới cặp mắt kia, hy vọng có được câu trả lời từ cha mẹ, nhưng cha mẹ Vương Thanh luôn trốn trốn tránh tránh không chịu trả lời. Vương Thanh biết cha mẹ anh nhất định đang gạt anh một chuyện rất quan trọng

Vương Thanh không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, dứt khoát quyết định phải về nước. Trực giác của Vương Thanh nói cho anh biết, nếu như anh không trở về nước, sau này nhất định sẽ hối hận, anh luôn cảm thấy chủ nhân của cặp mắt kia đang đợi mình.

7. Chương 7

Vương Thanh mỗi lần nhớ tới đôi mắt kia thì luôn nghĩ chủ nhân của nó là một người thế nào, anh nghĩ đôi mắt kia đẹp như vậy, chắc chủ nhân của nó cũng nhất định sẽ không làm cho anh thất vọng. Vương Thanh nóng lòng muốn tìm người đó, Vương Thanh cũng rất muốn biết anh và người đó cuối cùng có quan hệ như thế nào.

Cha mẹ Vương Thanh cuối cùng cũng không lay chuyển được Vương Thanh, bọn họ đành phải đồng ý với quyết định trở về nước của anh. Nhưng mà Vương Thanh phải đồng ý với hai yêu cầu của cha mẹ. Thứ nhất, Vương ba Vương ma yêu cầu Vương Thanh tiếp nhận công ty của gia đình, đảm nhiệm chức tổng tài của Vọng. Thứ hai, bọn họ dẫn theo một cô gái rất xinh đẹp giới thiệu cho Vương Thanh, nói cô ấy từ nay về sau sẽ là vị hôn thê của anh. Nếu như Vương Thanh muốn về nước thì nhất định phải đưa cô ấy đi theo, nếu không cũng đừng tiếp tục nghĩ đến chuyện về nước nữa

Cô gái kia cất giọng nói ngọt ngào, nhìn Vương Thanh tự giới thiệu mình: “Vương Thanh, xin chào, tôi tên là Lý Diễm, từ hôm nay trở đi tôi là vợ chưa cưới của anh.”

Vương Thanh nhìn Lý Diễm, cảm thấy cô gái này nhìn qua rất cơ trí, suy nghĩ một chút mình trở về nước quả thật cũng cần phải có một người phụng bồi. Liên chấp nhận yêu cầu của cha mẹ, anh nói: ” Được, con đồng ý. Qua hai ngày nữa con phải trở về nước.”

Qua mấy ngày, Vương Thanh liền chuẩn bị xong hết thảy, chưa trở về thủ đô Bắc Kinh, Vương Thanh đã nói với chính mình, nhất định phải tìm được chủ nhân của đôi mắt kia.

Trong phòng chờ VIP của sân bay, Vương Thanh nhìn điện thoại di động, thờ ơ đọc tin tức. Vương Thanh nói với Lý Diễm: “Tôi muốn nói rõ ràng với cô là tôi sẽ không thích cô, cho nên cô ngàn vạn lần đừng lãng phí tình cảm trên người tôi.”

Lý Diễm là con gái của trợ lý đặc lực của ba Vương Thanh. Cho nên thật ra thì Lý Diễm cũng biết sơ lược về chuyện của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, Lý Diễm không hiểu tại sao cha mẹ Vương Thanh lại làm như vậy, đối với cô thì nhìn hai người đàn ông ở bên nhau cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà ba Lý Diễm luôn mãi dằn dò cô, không cho phép ở trước mặt Vương Thanh nhắc tới bất cứ chuyện gì liên quan đến Phùng Kiến Vũ, hơn nữa còn dằn dò cô phải dùng hết sức lấy lòng Vương Thanh

Lý Diễm kỳ thực rất khó xử, bởi vì cô không có tình cảm với Vương Thanh, huống chi khi biết chuyện của anh và Phùng Kiến Vũ cô càng không có cách nào động tâm tư đối với Vương Thanh. Lý Diễm rất hiểu chuyện nói: “Anh yên tâm, tôi có chừng mực, tôi sẽ đóng thật tốt vai diễn vợ sắp cưới của anh.”

Đối với Lý Diễm hiểu chuyện, Vương Thanh hết sức hài lòng gật đầu một cái, lại bắt đầu nhìn điện thoại di động.

Đột nhiên, WEIBO hiện lên một dòng tin tức ” Nghi vấn MC đang ăn khách Phùng Kiến Vũ đã có con gái riêng bảy tuổi ”, bên cạnh còn kèm theo một tấm ảnh chụp lén bóng lưng Phùng Kiến Vũ ôm Tiểu Niệm Thanh. Không hiểu vì sao, trong lòng Vương Thanh dâng lên một trận phiền não từ trước đến nay không hề có, một cảm giác bị phản bội, cho nên Vương Thanh lập tức tắt điện thoại di động, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà tin tức kia luôn hiện lên trong đầu Vương Thanh, anh nghĩ: Phùng Kiến Vũ? Là ai? Ta quen biết hần sao? Nghĩ tới đây, tim Vương Thanh lại bắt đầu xao động, anh không ngừng hít thở sâu, tự nhủ nhất định là mình muốn trở về nước thật nhanh trong lòng quá kích động, cho nên mới như vậy. Vì vậy tâm tình Vương Thanh cũng bắt đầu từ từ bình phục lại

Trải qua mười mấy giờ bay, Vương Thanh cũng đã đặt chân lên mảnh đất quen thuộc. Anh không cùng Lý Diễm trở về khách sạn, mà là hỏi nhân viên hỗ trợ của sân bay muốn mượn một chiếc xe, dựa vào trực giác của mình lái xe đi

.....

Cùng ngày hôm đó, Phùng Kiến Vũ trải qua một ngày làm việc bận rộn trong lòng thấy rất mệt mỏi. Cậu quay đầu nói với Tuyên Tuyên: “Tuyên Tuyên, em muốn đến một nơi, chị giúp em về nhà bồi Niệm Niệm nha. Tiểu nha đầu kia không nghe lời bà vú em mới thuê, bắt quá nó rất thích chị, rất nghe lời của chị.”

Tuyên Tuyên dĩ nhiên biết Phùng Kiến Vũ muốn đi đâu, sau khi Vương Thanh rời đi, Phùng Kiến Vũ mỗi nửa năm sẽ đi một chuyến, nhưng mà cô không nói ra, dưới cái nhìn của cô thì đó là bí mật thuộc về Phùng Kiến Vũ và người kia. Tuyên Tuyên nhận lấy đồ đạc của Phùng Kiến Vũ nói: “Vũ ca, em đi đi! Không cần lo lắng Niệm Niệm, chị sẽ chờ em về nhà rồi mới đi.”

Phùng Kiến Vũ cười cảm ơn Tuyên Tuyên “Cám ơn chị a Tuyên Tuyên, chiếm dụng thời gian ngọt ngào của chị và bạn trai, lần sau mời hai người ăn cơm.” Sau đó Phùng Kiến Vũ xoay người cầm chìa khóa xe đi.

Phùng Kiến Vũ lái xe đi Bắc Đới Hà, đó là nơi cậu cùng Vương Thanh muốn đến nhưng thủy chung không thể cùng đi. Khi xe đi ngang qua nơi Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ năm đó xảy ra tai nạn xe cộ, Phùng Kiến Vũ trong lòng lại đau xót.

Cảnh tượng tai nạn năm đó cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng đối với Phùng Kiến Vũ mà nói vẫn là rành rành ở trước mắt. Phùng Kiến Vũ đến nay vẫn sẽ nằm mơ thấy Vương Thanh mặt đầy máu, cậu

thường xuyên nghĩ nếu như năm đó người chết là mình vậy thì tốt rồi, như vậy cậu cũng sẽ không phải chịu đựng nỗi nhớ nhung đau khổ rồi.

Khi Phùng Kiến Vũ đi tới Bắc Đới Hà, trời đã tối rồi. Phùng Kiến Vũ xuống xe, đi tới bờ sông, hít thở không khí tươi mới, phóng thích nỗi nhớ nhung Vương Thanh. Trong tiềm thức của Phùng Kiến Vũ, khoảng thời gian mà cậu ở đây thuộc về cậu và Vương Thanh, chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Phùng Kiến Vũ lơ đãng quay đầu lại, thấy ven đường có bóng người vóc dáng cao thon đang dựa vào bên cạnh xe. Trong lòng cậu cả kinh: Thanh nhi! Là Thanh nhi! Sau đó Phùng Kiến Vũ lập tức chạy đến ve đường, nhưng khi Phùng Kiến Vũ chạy đến nơi thì thân ảnh kia đã không còn.

Phùng Kiến Vũ trào phúng cười chính mình, vỗ gáy mình một cái nghĩ: Nhất định là hôm nay công việc quá bận rộn, cho nên xuất hiện ảo giác. Thanh nhi nếu như trở lại, làm sao có thể không đến tìm mình, anh ấy không nỡ bỏ rơi mình đâu. Sau đó Phùng Kiến Vũ xoay người đi tới xe mình, chuẩn bị về nhà.

Vương Thanh đang lái xe trên đường trở về khách sạn thì nghĩ. Ta mới vừa rời tại sao phải đi đến chỗ đó, xuống xe nhìn một chút cũng không có gì đặc biệt a. Nhưng là, ta sao lại luôn cảm thấy đã đáp ứng người nào đó sẽ đến nơi này a.

Vương Thanh đột nhiên cảm giác đầu đau nhức, một thanh âm quen thuộc ở trong đầu hiện lên, “Thanh nhi, Thanh nhi, sắp đến sinh nhật em rồi, anh có món quà nào muốn tặng cho em không a. Nếu không có, em muốn anh bồi em đi Bắc Đới Hà xem mặt trời mọc a, công việc của chúng ta quá bận rộn, chúng ta có rất ít cơ hội ở chung với nhau a.” Sau đó trong đầu Vương Thanh lại hiện lên dáng vẻ chính mình đầy ôn nhu, “Được a, sinh nhật em, em lớn nhất, bất luận em muốn cái gì anh cũng cho em, được không?” Vương Thanh liếc mắt muốn nhìn rõ hình dáng của đối phương, nhưng đầu anh lại bắt đầu đau, cho nên anh lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều nữa.

8. Chương 8

Hôm nay, Phùng Kiến Vũ được công ty gọi đến vì một hợp đồng đại diện cho công ty xa xỉ phẩm, muốn cho cậu nhìn một chút xem có hài lòng hay không, có ý kiến gì không, nếu hài lòng liền ký hợp đồng, qua hai ngày sau liền có thể bắt đầu chính thức công việc chụp hình quảng cáo.

Từ sau khi Vương Thanh không có ở đây, Phùng Kiến Vũ cũng dưỡng thành thói quen giống Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ bây giờ tiếp nhận công việc gì đều là tự mình quyết định, hơn nữa bây giờ Phùng Kiến Vũ cũng không kí với bất kì người đại diện nào, hợp đồng với công ty cũng là một năm ký một lần, Phùng Kiến Vũ không muốn chuyện của mình bị người khác làm chủ.

Bảy năm qua, chỉ có trợ lý Tuyên Tuyên là một mực đi theo bên cạnh Phùng Kiến Vũ, không chỉ là bởi vì Tuyên Tuyên làm việc rất cẩn thận, mà cũng là bởi vì Phùng Kiến Vũ rất cảm động năm đó xảy ra chuyện như vậy, Tuyên Tuyên vẫn bất ly bất khí bầu bạn ở bên cạnh cậu, giúp đỡ cậu.

Phùng Kiến Vũ nhìn hợp đồng trong tay. Phần hợp đồng là về người đại diện cho thương hiệu đồng hồ, cái đồng hồ kia thiết kế đơn giản nhưng lại không kém phần xa hoa. Phùng Kiến Vũ thấy đầu tiên nhìn thấy liền suy nghĩ nếu như không phải là người đại diện thì chờ cái đồng hồ này được đưa ra thị trường cậu cũng sẽ mua một cái. Huống chi, lúc trước Vương Thanh cũng rất thích sưu tập đồng hồ, Vương Thanh bây giờ không có ở đây, Phùng Kiến Vũ cũng dưỡng thành thói quen này.

Phùng Kiến Vũ lại liếc đến tên công ty, “Vọng”, nhất thời Phùng Kiến Vũ cảm thấy cái tên này thật đặc biệt, lập tức hấp dẫn được cậu. Cậu vung bút ở trên hợp đồng ký tên mình xuống. Nhưng mà Phùng Kiến Vũ không biết, cái hợp đồng này, mới là một khởi đầu.

Sau khi Phùng Kiến Vũ ký hợp đồng xong, công ty lập tức ra tay an bài Phùng Kiến Vũ tham dự một buổi tiệc rượu chúc mừng cùng công ty hợp tác. Bản thân Phùng Kiến Vũ rất ghét loại tiệc xã giao này, nhưng

là cậu lại nghĩ dù sao cũng là mình cũng là người đại diện, hình thức xã giao này dù sao cũng phải đi. Cho nên tiệc rượu ăn mừng ngày đó, Phùng Kiến Vũ vẫn là tây trang lịch thiệp tham dự.

...

Vương Thanh mới vừa trở về nước chưa tới hai ngày, chị của Vương Thanh - Vương Chi Lệ liền đem tất cả công việc giao lại cho anh, bao gồm công việc phát ngôn của Phùng Kiến Vũ. Vương Chi Lệ nghe cha mẹ nói với cô là Vương Thanh đã quên hết tất cả mọi chuyện, còn có chút không tin, dẫu sao ban đầu Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ yêu nhau mãnh liệt như vậy, cô sợ đây chẳng qua là Vương Thanh vì muốn trở về nước tìm Phùng Kiến Vũ mà bịa ra lời nói dối này.

Nhưng khi Vương Chi Lệ đem hợp đồng đại diện đã kí xong với Phùng Kiến Vũ đặt trước mặt Vương Thanh, anh cũng không có chút hứng thú nào, giống như đang xử lý hợp đồng bình thường, cô mới thật sự tin rằng Vương Thanh đúng thật là cái gì cũng không nhớ. Cho nên Vương Chi Lệ yên tâm đem hợp đồng toàn quyền giao cho Vương Thanh tiếp tục xử lý.

Hôm nay, Vương Thanh mang theo chị Vương Chi Lệ cùng vị hôn thê Lưu Diễm cùng nhau tham dự tiệc rượu chúc mừng, thuận tiện làm quen với công tác sau này. Những ông chủ của các công ty khác đều khen ngợi Vương Thanh tuổi trẻ tài giỏi đẹp trai, cũng rất hâm mộ Vương Thanh có vị hôn thê xinh đẹp như vậy.

Vương Thanh thật ra thì rất ghét loại người a dua nịnh nọt, nhưng mà dù sao trên phương diện làm ăn còn phải giao thiệp với những người này, cho nên mặc dù ghét loại đối thoại đối trá này, anh cũng chỉ có thể nhẫn nhịn cùng mấy người bên cạnh hàn huyên.

Khi Phùng Kiến Vũ đi vào quán bar, nhìn quanh bốn phía, đều là những khuôn mặt xa lạ, trong đầu nghĩ: Quả nhiên loại xã giao này không thích hợp với mình. Vì vậy chỉ lặng lẽ đi theo sau lưng ông chủ. Mà lúc này Vương Thanh đang đưa lưng về phía Phùng Kiến Vũ cùng mấy ông chủ khác trò chuyện.

Ông chủ công ty mang Phùng Kiến Vũ chuẩn bị đến chào hỏi với Vương Thanh, khoảng cách giữa cậu và anh càng ngày càng gần, Phùng Kiến Vũ chau mày, nhìn bóng lưng Vương Thanh trong lòng run lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên lộn xộn, cậu suy nghĩ: Cái bóng lưng này là...

Lúc trong đầu Phùng Kiến Vũ đang có hàng vạn nghi vấn thì Vương Thanh xoay người lại, cùng ông chủ của Phùng Kiến Vũ bắt tay chào hỏi. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy gương mặt Vương Thanh, trong nháy mắt ngây dại, ly rượu vang trên tay cũng bị Phùng Kiến Vũ bóp chặt hơn.

Phùng Kiến Vũ cảm giác hốc mắt có chút ướt ướt, trong lòng kích động không thôi: Là anh ấy, thật sự là anh ấy. Anh ấy thật không chết, anh ấy đã trở lại! Bấy năm nhưng nhớ giống như mở ra vòi nước, thoáng một cái phun trào ra ngoài. Phùng Kiến Vũ chỉ muốn chạm thử vào anh, xem chuyện này có phải là sự thật hay không. Phùng Kiến Vũ tiến lên muốn nắm lấy tay Vương Thanh, “Thanh nhi, anh...” lời Phùng Kiến Vũ còn chưa nói hết, Vương Thanh cũng không nhìn thấy bàn tay cậu đưa tới, bàn tay anh khoác lên bả vai Lưu Diễm.

Vương Thanh lễ phép hướng Phùng Kiến Vũ còn có ông chủ của cậu giới thiệu: “Đây là vị hôn thê của tôi, Lưu Diễm.” Sau đó mặt đầy lạnh lùng nhìn Phùng Kiến Vũ nói: “Đây chính người đại diện cho công ty chúng tôi Phùng tiên sinh? Xin chào tôi tên Vương Thanh, là tổng tài mới nhậm chức của ”Vọng“, sau này công việc của cậu đều do tôi phụ trách.” Phùng Kiến Vũ nhìn bàn tay của Vương Thanh, cả người cũng bối rối: “Ba ” một tiếng, ly rượu trên tay Phùng Kiến Vũ ly rơi xuống đất.

Phùng Kiến Vũ gất gao nhìn chăm chăm khuôn mặt Vương Thanh, trên mặt cậu tràn ngập ngờ vực, trong lòng suy nghĩ: Là anh ấy, là Vương Thanh không sai a! Thanh âm vẫn dễ nghe giống như lúc trước. Nhưng mà, tại sao anh ấy không nhận ra mình, còn có cái gì tổng tài, cái gì vị hôn thê, đây đều là cái gì? Phùng Kiến Vũ tâm loạn như ma.

Vương Chi Lệ tại lúc Phùng Kiến Vũ làm rơi ly rượu liền nhìn về bên này, cô chỉ mới nghĩ đến em trai không nhớ chuyện lúc trước, nhưng quên mất Phùng Kiến Vũ chính là khổ sở chờ đợi Vương Thanh bấy năm a. Hơn nữa, ban đầu mình mẹ còn lừa gạt Phùng Kiến Vũ là Vương Thanh đã chết, bây giờ nhìn thấy Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ trong lòng nhận biết bao đã kích a!

Vương Chi Lệ vội tới trước mặt bọn họ, gật đầu chào ông chủ của Phùng Kiến Vũ một chút, nói: “Xin lỗi

a, tôi tìm cậu ấy có chuyện.” Sau đó, không nhìn Vương Thanh liền kéo Phùng Kiến Vũ đang dờ dẫm đi ra khỏi phòng tiệc.

Vương Thanh nhìn bóng lưng xa xa, nhớ đến ánh mắt Phùng Kiến Vũ mới vừa nhìn mình, còn có khuôn mặt đầy kinh ngạc, trong lòng cảm giác là lạ. Vương Thanh đang suy nghĩ đôi mắt kia cùng đôi mắt trong mộng của mình giống nhau như đúc, ngay cả vị trí của khóa lệ chí cũng giống nhau, mặc dù chỉ là giây phút đối mặt ngắn ngủi, Vương Thanh cũng có thể đem hai cặp mắt hợp lại trùng khít. Nhưng mà, Vương Thanh nghĩ: Tại sao lại là đàn ông chứ? Nhưng mà đúng là cặp mắt kia a! Vương Thanh càng nghĩ trong đầu càng đau, anh lắc đầu một cái, phục hồi tinh thần lại, nhìn trong phòng yến hội mọi người rộn ràng nhộn nhạo. Chị của anh đem người phát ngôn lôi đi, cái tiệc rượu chúc mừng này cũng không cách nào thực hiện, anh phải thu thập cục diện rồi rầm còn lại rồi

9. Chương 9

Sau khi Vương Chi Lệ kéo Phùng Kiến Vũ ra khỏi phòng yến hội, hai người tìm một phòng cà phê ngồi xuống. Phùng Kiến Vũ cùng Vương Chi Lệ mặt đối mặt trầm mặc rất lâu cũng không có mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng vẫn Phùng Kiến Vũ mở miệng trước: “Tại sao phải lừa gạt tôi, tại sao phải lừa gạt tôi rằng anh ấy đã chết. Chị biết bảy năm qua tôi đã phải trải qua như thế nào không?”

Vương Chi Lệ áy náy nói: “Đại Vũ, thật xin lỗi.”

Phùng Kiến Vũ không có bất kỳ phản ứng với lời xin lỗi của Vương Chi Lệ, mặt đầy bị thương nhìn Vương Chi Lệ nói: “Chị Chi Lệ, nếu như người khác đối với tôi như vậy cũng được đi. Nhưng mà người ban đầu ủng hộ em cùng Vương Thanh ở chung với nhau là chị. Chị còn thường xuyên khích lệ tôi, an ủi tôi, kêu tôi nhất định không nên buông tay. Chị còn nói nếu như người nhà không đồng ý, chị cũng sẽ ủng hộ tôi và Vương Thanh. Nhưng mà ngay cả chị cũng lừa tôi.”

Vương Chi Lệ cúi đầu xuống, cô cảm thấy rất xấu hổ, đối với lời chất vấn Phùng Kiến Vũ, cô vô lực phản bác. Năm đó, Vương Chi Lệ đứng là ủng hộ Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ ở chung với nhau. Bởi vì dưới cái nhìn của cô thì Vương Thanh từ nhỏ chính là không có hứng thú với bất cứ thứ gì, cũng không thích cười. Hơn nữa từ nhỏ Vương Thanh cũng không có bạn thân, cũng không có thích qua cô bé nào, Vương Chi Lệ thường luôn lo lắng Vương Thanh có phải sẽ sống một mình cả đời hay không

Nhưng mà từ khi lên đại học, Vương Thanh gặp Phùng Kiến Vũ. Mọi thứ đều không giống như trước nữa, nụ cười trên mặt Vương Thanh ngày càng nhiều. Đến sau khi Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ đóng Nghịch tập chỉ ái thượng tình địch xác định quan hệ tình nhân, nụ cười hạnh phúc trên mặt Vương Thanh chưa lúc nào tắt đi. Thấy Vương Thanh hạnh phúc như vậy, thân là chị Vương Chi Lệ đành chấp nhận ủng hộ hai người chung một chỗ. Nhưng mà, nhưng mà Vương Thanh bây giờ cái gì cũng không nhớ a!

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Chi Lệ một mực yên lặng không nói lời nào, giấu cợt cười một cái nói: “Buồn cười nhất là không phải tôi bị các người lừa dối suốt bảy năm, mà là hần ở nước Mỹ tiêu dao sung sướng, lại có người vợ xinh đẹp ở bên cạnh. Tôi lại giống như một thằng ngu vậy, vì hần tự sát, muốn chết chung với hần, ba mẹ tôi cũng vì chuyện này mà xảy ra tai nạn. Bảy năm qua không có ngày nào tôi không nhớ đến hần.”

Nghe đến chỗ này, Vương Chi Lệ tự biết mình đuối lý, nhưng vẫn lên tiếng vì Vương Thanh giải bày nói: “Đại Vũ, cậu đừng trách Vương Thanh. Vương Thanh cũng không sống tốt hơn cậu đâu, bảy năm qua nó vẫn hôn mê bất tỉnh, nửa năm trước mới thanh tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại thì nó không còn nhớ một ai, kể cả cậu. Còn về Lý Diễm, cô ấy là vị hôn thê mà ba mẹ tôi an bài cho Vương Thanh ”

Phùng Kiến Vũ nghe được lời của Vương Chi Lệ, đầu tiên là sững sờ một chút, ngón tay nắm chặt ly thủy tinh. Đột nhiên Phùng Kiến Vũ bật cười, nụ cười của cậu hết sức đẹp mắt, nhưng mà Vương Chi Lệ nhìn ra, nụ cười đó của cậu có bao nhiêu băng lãnh. Phùng Kiến Vũ nói: “Chị xem, thật là nực cười. Vương Thanh

ngoài miệng nói yêu tôi, nhưng mà hần hẩn tâm hôn mê suốt bảy năm, hần tâm bỏ lại một mình tôi bảy năm. Bây giờ hần không dễ dàng gì mới tỉnh lại, thì lại không nhớ tôi.”

Phùng Kiến Vũ đã từng tưởng tượng qua rất nhiều rất nhiều khả năng, cậu từng nghĩ rằng Vương Thanh thật sự đã chết rồi, hoặc là Vương Thanh đã vứt bỏ cậu rồi cùng người đàn bà khác chung một chỗ, nhưng mà cậu chưa từng tưởng tượng qua Vương Thanh sẽ quên mất cậu. Ở trong lòng Phùng Kiến Vũ, kí ức trước kia bất luận là tốt hay không tốt, cũng thuộc về riêng cậu và Vương Thanh, trong suốt bảy năm dài những kí ức kia đều mang lại cho cậu rất nhiều an ủi. Nhưng mà, Vương Thanh bây giờ đã quên hết tất cả mọi chuyện, những kí ức kia sau này chỉ còn một mình Phùng Kiến Vũ nhớ đến.

Thấy Phùng Kiến Vũ như vậy, Vương Chi Lệ thật ra thì cũng không đành lòng, dẫu sao trước kia cô cũng xem Phùng Kiến Vũ như em trai ruột của mình mà đối đãi. Nhưng mà, vì em trai mình, Vương Chi Lệ do dự một chút cuối cùng vẫn là mở miệng nói: “Đại Vũ, nếu Vương Thanh đã không nhớ cậu, cậu có thể dừng đi tìm nó nữa có được không. Nếu như vô tình gặp lại cũng không cần nhắc lại quá khứ của các người, để cho cho nó có một cuộc sống an ổn có được không?”

Phùng Kiến Vũ hồi lâu không nói gì, Vương Chi Lệ cho là cậu không bằng lòng buông tha Vương Thanh, còn nói: “Đại Vũ, Vương Thanh hôn mê bảy năm, người nhà chúng tôi cũng sắp chống đỡ không nổi rồi. Nhất là mẹ tôi, vì Vương Thanh, hai năm này thân thể càng ngày càng kém. Coi như tôi thay cả nhà cầu xin cậu, xin cậu dừng đi tìm Vương Thanh nữa, nhà chúng tôi cũng chỉ có một mình Vương Thanh là con trai, chúng tôi cũng không thể chịu đựng nổi thống khổ khi mất đi Vương Thanh thêm một lần nào nữa.” Vừa nói Vương Chi Lệ liền khóc lên.

Nhìn Vương Chi Lệ khổ sở, Phùng Kiến Vũ có chút không đành lòng. Trong đầu Phùng Kiến Vũ nghĩ: Mất đi hần, các người thống khổ, chẳng lẽ tôi không đau khổ sao? Mất đi hần bảy năm, tôi đã phải trải qua cuộc sống như thế nào, người nào sẽ thương cảm cho tôi. Nhiều hồi ức ngọt ngào yêu thương sâu đậm như vậy, hần không có ở đây, tất cả đều để lại cho một mình tôi.

Wương Thanh là mạng sống của tôi, không có hần cuộc sống của tôi còn ý nghĩa gì nữa!

Nhưng mà, Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhớ đến cậu đã gián tiếp hại chết cha mẹ, lại nghĩ đến ánh mắt xa lạ lúc nãy của Vương Thanh, lòng cậu đau như kim châm muối xát, cậu cảm giác trái tim cậu bây giờ tan nát thành trăm ngàn mảnh vụn. Phùng Kiến Vũ bây giờ không có biện pháp chấp nhận chuyện Vương Thanh đã quên đi cậu. Phùng Kiến Vũ không có biện pháp chấp nhận, bất cứ ai cũng không thể chấp nhận được việc người mình yêu thương sâu đậm đã quên đi mình.

Phùng Kiến Vũ đứng lên, cúi người xuống đối với Vương Chi Lệ nói: “Tôi sẽ không bao giờ đi tìm Vương Thanh nữa bởi vì hần bây giờ, không phải là Thanh nhi của tôi nữa, ở trong mắt tôi, người đó bất quá chỉ là một người có dáng dấp giống Thanh nhi của tôi. Vương Thanh của tôi sẽ không dễ dàng quên tôi như vậy, anh ấy không nữa.” Sau đó Phùng Kiến Vũ cũng không quay đầu lại rời khỏi tiệm cà phê, lưu lại Vương Chi Lệ một mình ngơ ngác

Khi Phùng Kiến Vũ rời khỏi tiệm cà phê, trời đã tối rồi. Phùng Kiến Vũ cảm giác mình thật sự rất mệt mỏi, khi cậu trút bỏ cái vỏ bọc kiên cường, cậu liền không cách nào che giấu tâm tình của mình được nữa. Phùng Kiến Vũ nhìn trên đường đèn màu hoa mỹ, nhìn xe cộ lai lai vãng vãng, nhìn cao ốc đèn đuốc sáng choang, cậu đột nhiên cảm thấy không có nơi nào thuộc về mình, cậu cảm thấy trong lòng mình trống rỗng. Từ lúc Vương Thanh không có ở đây, Phùng Kiến Vũ cảm thấy mình không còn ai để dựa vào, không có cảm giác an toàn.

Trước đây lúc Vương Thanh chưa trở về, Phùng Kiến Vũ còn một chút hy vọng, bây giờ mặc dù Vương Thanh đã trở lại, nhưng lại không còn nhớ Phùng Kiến Vũ nữa, cậu ngay cả chút hy vọng kia cũng không còn

Phùng Kiến Vũ cứ như vậy ở trên đường không có mục đích mà bước đi, cũng không có tâm tư lại quản người đi đường có nhận ra cậu là mình tỉnh hay không, bởi vì giờ khắc này tim Phùng Kiến Vũ đã bị đục khoét rỗng toác, trong đầu cũng đều trống rỗng.

Phùng Kiến Vũ cứ bước đi, thấy được quán bar sang trọng, cậu đột nhiên biết bây giờ cậu cần nhất chính là rượu, chỉ có rượu mới có thể giải khai ưu sầu của cậu. Sau đó Phùng Kiến Vũ đi vào quán bar

10. Chương 10

Phùng Kiến Vũ đi vào quán bar, gọi một chai rượu huyết ky, từng ly từng ly rót vào bụng giống như đang uống nước lã vậy

Bắc Kinh vào lúc này trở nên nhỏ lại, khi Phùng Kiến Vũ uống được một nửa chai huyết ky, Vương Thanh mang đoàn người đi vào quán bar.

Lúc này Vương Chi Lệ kéo Phùng Kiến Vũ đi, không có người phát ngôn tiệc rượu chúc mừng cũng không có cách nào tiến hành tiếp nữa. Cho nên Vương Thanh giải thích cho mọi người một chút, lại nói đơn giản một đôi câu, tiệc rượu chúc mừng liền qua loa kết thúc. Vương Thanh vì trấn an những ông chủ lớn kia, chủ động mời họ đến quán bar uống rượu

Vương Thanh vừa đi vào quán bar, liền thấy bóng dáng Phùng Kiến Vũ ngồi trên quầy bar chìm trong men rượu. Vương Thanh chau mày, trong lòng dâng lên một trận không vui nghĩ: Phùng Kiến Vũ không phải mới vừa cùng chị mình đi ra ngoài nói chuyện sao? Làm sao bây giờ lại một mình ngồi ở chỗ này uống rượu, hình như còn uống không ít a.

Tầm mắt Vương Thanh rơi trên cổ áo sơ mi đang mở ra của Phùng Kiến Vũ. Bởi vì uống rượu, cho nên Phùng Kiến Vũ cởi áo khoác ra khoác lên trên ghế, sẵn tay áo, cởi ra hai nút áo sơ mi. Lúc Phùng Kiến Vũ ngửa đầu uống rượu, Vương Thanh cũng có thể thấy xương quai xanh tinh xảo của cậu. Nhìn dáng vẻ hấp dẫn của Phùng Kiến Vũ khiến cho cả người Vương Thanh nóng ran.

Vương Thanh vội vàng thu hồi ánh mắt nóng bỏng của mình, liền thấy mấy người đàn ông cười đều nhìn Phùng Kiến Vũ, còn có mấy cậu tử núp trong bóng tối cầm máy chụp hình. Vương Thanh quay đầu nói với trợ lý một chút, trợ lý gật đầu liền đi tới chỗ đám kí giả. Vương Thanh lại nhìn những người đàn ông hèn hạ kia, trong lòng nghĩ: Nơi này quá loạn, không thể để cho hắn tiếp tục ở lại đây, đợi thêm chút nữa chắc chắn xảy ra chuyện. Dù sao đi nữa hắn cũng là người đại diện của công ty a.

Vương Thanh sải bước đi tới bên cạnh Phùng Kiến Vũ, đem cậu kéo đứng lên. Lúc này Phùng Kiến Vũ đã uống say khướt, Vương Thanh xuất hiện nhưng đã mất trí nhớ để lại trong lòng cậu một nỗi ưu tư quá lớn, lại thêm Phùng Kiến Vũ buổi tối chưa ăn gì đã chạy đến quán bar uống rượu, cho nên đầu óc cậu bây giờ là một mảnh hỗn loạn, không biết bản thân đang ở chỗ nào, chẳng qua là đem đầu rất tự nhiên tựa vào bả vai của Vương Thanh

Phùng Kiến Vũ không chút đề phòng khiến cho Vương Thanh rất tức giận, anh nghĩ nếu như không phải là mình mà là người khác tới đỡ Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ có thể hay không cũng đem đầu tựa vào bả vai người khác như vậy. Vừa nghĩ tới Phùng Kiến Vũ sẽ tựa trên vai những người khác, trong lòng Vương Thanh liền dâng lên một trận phiền não.

Vương Thanh cúi đầu nhìn Phùng Kiến Vũ, lại an bài nhân viên của mình tiếp những ông chủ kia, sau đó anh liền mang theo Phùng Kiến Vũ rời khỏi quán bar. Trên đường đến bãi đậu xe, Phùng Kiến Vũ tựa vào trên người Vương Thanh, anh vô hình cảm thấy thân thể Phùng Kiến Vũ cũng không có nặng bao nhiêu, khiến cho anh có cảm giác đang đỡ cả thế giới.

Đến bãi đậu xe, Vương Thanh cẩn thận đỡ đầu Phùng Kiến Vũ đề phòng đầu cậu đụng vào khung cửa xe, sau đó để cho Phùng Kiến Vũ ngồi vào ghế phó lái. Sau đó Vương Thanh cũng leo lên xe ngồi, tỉ mỉ thắt dây an toàn cho Phùng Kiến Vũ

Lúc thắt dây an toàn cho Phùng Kiến Vũ, một cảnh tượng quen thuộc ở trong đầu Vương Thanh thoáng qua, bên trong cảnh tượng là thanh âm quen thuộc, “Thanh nhi, em mặc kệ, sau này chỉ có em mới có thể ngồi ghế phó lái, hơn nữa sau này anh đều phải thắt dây an toàn cho em ” Vương Thanh có cảm giác, người đó chính là Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh không biết tại sao mình phải làm như vậy, anh chẳng qua là cảm thấy những động tác này sao quen thuộc đến vậy, không có chút nào không được tự nhiên.

Bởi vì Vương Thanh không biết nhà của ở đâu Phùng Kiến Vũ, cho nên đem Phùng Kiến Vũ về khách sạn mà mình ở, thuê cho cậu một phòng, sau đó đem cậu đặt lên trên giường, giúp cậu cởi giày xong mới đem chăn đắp kín cho cậu

Làm xong những thứ này Vương Thanh xoay người chuẩn bị rời đi, Phùng Kiến Vũ liền bắt được tay Vương Thanh, trong miệng nỉ non: “Thanh nhi, anh đừng đi, van cầu anh đừng đi, anh đừng rời bỏ em.”

Vương Thanh xoay người, đứng ở bên cạnh giường Phùng Kiến Vũ. Anh nhìn khuôn mặt cậu trong lòng đang suy nghĩ: Phùng Kiến Vũ, cậu đến tột cùng là ai? Chúng ta trước kia là quan hệ như thế nào? Ánh mắt cậu rõ ràng nói cho tôi biết, quan hệ của chúng ta trước đây không bình thường.

Phùng Kiến Vũ lông mi thật dài run rẩy, từ từ mở mắt. Đôi mắt Phùng Kiến Vũ mơ mơ màng màng, trong mắt còn có một tầng thủy quang.

Phùng Kiến Vũ mặt đỏ ửng ngồi dậy, hai tay vòng qua cổ Vương Thanh, đem miệng đến gần bên tai anh nhẹ giọng nói: “Em thật sự rất nhớ anh.” Sau đó một đôi môi mềm mại ngọt ngào rơi trên mặt Vương Thanh

Vương Thanh lập tức ngây ngẩn, sau đó nhìn đến gò má hồng phớt của Phùng Kiến Vũ. Bộ dáng khả ái đó làm cho lòng Vương Thanh cảm thấy ngứa ngáy, tay em ái nâng gò má Phùng Kiến Vũ lên, nói với cậu: “Tối, nhìn tôi.”

Phùng Kiến Vũ nhu thuận nhìn Vương Thanh. Vương Thanh lại động tâm thêm một chút, anh hỏi: “Cậu biết tôi là ai không?”

Phùng Kiến Vũ ợ rệu một cái, sau đó cười ngốc lên, nói: “Em làm sao mà không biết anh là ai.” Sau đó mặt đỏ ửng thâm tình vuốt ve mặt Vương Thanh nói: “Anh là Thanh nhi của em, là người mà đời này em yêu nhất, là người mà đời này em muốn ở bên cạnh nhất. Anh là Vương Thanh của Phùng Kiến Vũ.”

Nghe xong lời Phùng Kiến Vũ, trong đầu Vương Thanh chỉ cảm thấy một trận đau đớn tấn công. “Người em yêu nhất ” bốn chữ không ngừng ở trong đầu Vương Thanh vang vọng.

Phùng Kiến Vũ ôn nhu hôn lên môi Vương Thanh, từng chút từng chút, giống như gió lay động mặt hồ vẩy lên ngọn sóng nhỏ lăn tăn. Vương Thanh cảm thấy tâm mình bởi vì những chiếc hôn vụn vặt của Phùng Kiến Vũ mà run rẩy

Vương Thanh nhìn chằm chằm ánh mắt Phùng Kiến Vũ, giờ phút này ánh mắt cậu tựa như sâu vực sâu không thấy đáy, anh cảm thấy mình đã rơi xuống vực sâu rồi. Thanh âm Phùng Kiến Vũ phảng phất từ phương xa truyền tới, “Thanh nhi, yêu em.”

11. Chương 11

Vương Thanh dường như ngấu ngiến hôn lên môi Phùng Kiến Vũ. Nụ hôn của anh không giống như Phùng Kiến Vũ chỉ dừng lại trên môi, anh tiến quân thần tốc thẳng vào đôi môi đang hé mở của cậu. Phùng Kiến Vũ hừ một tiếng, cảm nhận đầu lưỡi của Vương Thanh, nhiệt tình đáp lại anh, triền miên mà hôn.

Cánh tay của Vương Thanh vòng qua cổ đỡ lấy sau gáy cậu. Nụ hôn càng được làm sâu thêm, quần quýt, day dưa luyến tiếc chẳng nở xa rời. Đầu lưỡi Vương Thanh khí lực dần dần gia tăng, quần quanh đầu lưỡi Phùng Kiến Vũ dùng sức duyên hấp. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy mình sắp không thở được rồi, “ ần...” rên rỉ một tiếng.

Vương Thanh cảm thấy hạ thân cương lên, càng dùng lực hôn lên môi Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, khí lực toàn thân dường như bị rút đi.

Vương Thanh rất nhanh chóng cởi quần áo của mình cùng Phùng Kiến Vũ ra. Trên giường trắng như tuyết thân thể xích lõa đối diện nhau, Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ đè ở dưới thân. Anh cúi đầu từng chút từng chút dụ dỗ hôn lên môi Phùng Kiến Vũ, sự đụng chạm thân mật làm cho khóe mắt Phùng Kiến

Vũ cũng ươn ướt, một giọt nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt chảy ra. Phùng Kiến Vũ đã chờ đợi suốt bảy năm! Cậu bây giờ chỉ hận không thể làm cho Vương Thanh đem cậu nuốt vào trong bụng, như vậy cậu liền có thể vĩnh viễn viễn viễn ở cùng một chỗ với Vương Thanh.

Vương Thanh nhìn giọt nước mắt của Phùng Kiến Vũ, trong lòng anh như có ai hung hăng nhéo lấy, anh nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ ấy cảm nhận được sự đắng chát của nó. Bàn tay Vương Thanh nâng đầu Phùng Kiến Vũ, ngón tay cái vuốt ve gò má Phùng Kiến Vũ, ôn nhu nói: “Bảo bối, đừng khóc, tôi sẽ đau lòng.” Bộ dáng ôn nhu làm cho Phùng Kiến Vũ thiếu chút nữa chảy nước mắt.

Đôi môi hai người lại dây dưa triền miên một hồi, Phùng Kiến Vũ nắm chặt gra trải giường ngửa đầu rên rỉ. Vương Thanh lại từ cổ Phùng Kiến Vũ một đường tỉ mỉ dầy đặc hôn đến thắt lưng, tay Vương Thanh ôm chặt eo cậu, cậu nức nở uốn éo người cảm nhận từng đợt từng đợt khoái cảm anh mang lại cho cậu

Khi Vương Thanh hôn đến bụng dưới Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ không nhịn được phát ra nhỏ giọng rên rỉ, “A... đừng... ân... A... Thật là ngọt...”

Đột nhiên, Vương Thanh há miệng ngậm vật cứng rắn của Phùng Kiến Vũ, khoang miệng ấm áp khiến cho Phùng Kiến Vũ thiếu chút nữa tiết ra. Đầu lưỡi linh xảo của Vương Thanh khéo léo chậm rãi liếm vật cứng của cậu, đầu lưỡi thỉnh thoảng ở đầu khắt đảo quanh. Phùng Kiến Vũ thoải mái lớn tiếng rên rỉ, “ Ờn... hảo... Thật thoải mái... Thật là giỏi...” Cái miệng của cậu theo tiết tấu phun ra nuốt vào của Vương Thanh run lên một cái, cái miệng đầy đặn khiến cho ánh mắt Vương Thanh càng thêm đỏ rực

Phùng Kiến Vũ đang hưởng thụ thì miệng Vương Thanh đột nhiên rời khỏi vật cứng của cậu một lần nữa hôn lên môi cậu. Môi Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh mút liếm mà phát ra thanh âm sắc tình, hơi thở nóng rực của Vương Thanh phả trên mặt cậu khiến cậu không thể suy nghĩ được gì nữa chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, cảm nhận khoái cảm Vương Thanh mang đến

Vương Thanh cúi đầu ngậm đầu vú Phùng Kiến Vũ, khi thì liếm lộng, khi thì mạnh mẽ mút lấy, khi thì khẽ cắn xé. Đôi môi Vương Thanh dường như có ma lực, những nơi mà anh hôn qua đều để lại một trận tê dại. Phùng Kiến Vũ cảm giác trên người giống như có lửa vậy, rất khó chịu “Nóng quá” Phùng Kiến Vũ vô ý thức rên rỉ.

Vương Thanh lúc này mới lại ngậm vào vật cứng của Phùng Kiến Vũ, nhưng mà tay Vương Thanh cũng không nhàn rỗi, theo tấm lưng bóng loáng một đường trượt xuống, thăm dò cái miệng đầy đặn của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn mật huyết của cậu, chuẩn bị làm khuếch trương

Phùng Kiến Vũ ở trong miệng Vương Thanh tăng tốc độ trều sắp, “Thanh nhi... A... Thật... Tốt... Thật thoải mái...” Vì để cho Phùng Kiến Vũ nhanh một chút bắn ra, một tay Vương Thanh miết nhẹ đầu vú dựng thẳng của cậu

Hạ thân cùng thân trên đồng thời bị kích thích mang tới khoái cảm, tiếng rên rỉ của Phùng Kiến Vũ càng lớn “Thanh nhi... A... em... em sắp... sắp bắn...” Phùng Kiến Vũ nắm chặt bắp vai Vương Thanh, thân thể căng thẳng, cậu đạt đến cao trào liền đem tinh dịch toàn bộ bắn vào trong miệng Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ thấy mình bắn vào trong miệng anh, hơi thở lộn xộn nói: “Phun... Phun ra... Bắn...”

Vương Thanh không có ác cảm, ngược lại một hớp nuốt xuống những gì Phùng Kiến Vũ bắn ra. Anh không biết mình tại sao lại làm vậy, theo lý mà nói dùng miệng giúp Phùng Kiến Vũ giải quyết đã là cực hạn của anh, nhưng mà anh cứ như vậy tự nhiên nuốt mất. Nhưng mà anh lại có cảm giác Phùng Kiến Vũ là người mình yêu, cảm thấy dường như đây là chuyện anh làm rất tự nhiên. Vương Thanh cương chịu hôn lên vật cứng đã mềm xuống của Phùng Kiến Vũ, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu sáng lên ánh mắt nói: “Làm sao lại bắn chứ, tôi một chút đều không cảm thấy bắn. Chỉ cần là của em hết thấy tôi đều thích.”

12. Chương 12

Lúc Phùng Kiến Vũ bắt tinh ngón tay Vương Thanh cắm vào mật huyết cậu đã gia tăng thành ba ngón. Đầu lưỡi Vương Thanh dọc theo đường cong của Phùng Kiến Vũ hôn từ trên xuống dưới. Phùng Kiến Vũ nghiêng đầu, ánh mắt hơi khép hờ, tay nắm gra trải giường lông mi hơi rung động, có vẻ nhu nhược lại quật cường.

Vương Thanh rút ngón tay trong cơ thể Phùng Kiến Vũ ra, cúi người hôn xuống. Kích thích xảy ra bất ngờ khiến cho đôi mắt đang khép hờ của Phùng Kiến Vũ lập tức mở ra, “Thanh nhi... không cần... A...” Kích thích tới quá đột ngột, Phùng Kiến Vũ khó chịu vặn vẹo thân thể

Không ngờ hành động này lại càng dễ dàng cho Vương Thanh, đầu lưỡi anh chen vào tiểu huyết căng mịn của Phùng Kiến Vũ, đầu lưỡi đảo quanh một vòng cẩn thận liếm qua mọi góc ngách. Đầu lưỡi ẩm áp nhất thời làm cho Phùng Kiến Vũ hóa thành một vũng xuân thủy, vô lực nằm trong ngực Vương Thanh, một bộ dáng vẻ mặc cho người ức hiếp quả thực mê người.

“Thích không?” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ khàn giọng hỏi.

Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy thân thể mình bây giờ đã nhạy cảm đến cực hạn, nhỏ giọng đáp lại: ” Ừ.”

“Vậy em muốn tôi làm gì?” Vương Thanh hỏi.

“Ồ ô... muốn... muốn anh hưng hăng yêu em.” Phùng Kiến Vũ tự nhiên biết Vương Thanh muốn nghe cái gì, cậu cũng vui vẻ phối hợp, lớn tiếng đáp lại.

Vương Thanh cười một cái nói: “Đây chính là em cầu xin tôi, sáng sớm ngày mai đừng trách tôi.”

Vương Thanh kéo hai chân Phùng Kiến Vũ ra thô bạo đỉnh vào tiểu huyết cậu. Dù sao Phùng Kiến Vũ đã 7 năm chưa từng cùng Vương Thanh hoan ái qua, vẫn là có chút không thích ứng, “A... Thật sâu a...”

Mặc dù Phùng Kiến Vũ lớn tiếng rên rỉ, nhưng mà Vương Thanh vẫn đem hông cậu nâng cao lên, đón nhận từng đợt rút cắm ngày càng sâu của anh

Vương Thanh cũng không biết vì sao mới vừa cắm vào nơi mềm mại trong cơ thể của Phùng Kiến Vũ, trong nháy mắt để cho anh có một loại cảm giác sở hữu. Loại cảm giác đó giống như là đứa trẻ đi lạc nhiều năm rốt cuộc tìm được nhà.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ khó chịu, có chút đau lòng, nhưng mà anh vẫn không buông Phùng Kiến Vũ ra, một lần rồi lại một lần đâm vào thật sâu, càng dùng sức đâm vào, anh muốn cùng người dưới thân dính chặt vào một chỗ, không lưu một khe hở nào

Kết hợp chặt chẽ làm cho Phùng Kiến Vũ nhớ tới lần đầu tiên của cậu và Vương Thanh, hai người đều rất bất an, khi thân thể xích lõa đối diện nhau, mặt hai người đều rất đỏ, tay chạm vào đối phương đều run rẩy

Lúc Vương Thanh lần đầu tiên tiến vào thân thể Phùng Kiến Vũ, cậu cảm giác mình bị xé ra làm hai, đau đớn tê liệt cho tới bây giờ trong kí ức cậu như vẫn còn mới. Nhưng lúc đó hai người cũng không muốn dừng lại, bọn họ chỉ muốn tới gần đối phương một chút, gần thêm một chút, bọn họ muốn trở thành người thân cận nhất đời này của nhau

Một lát sau, Vương Thanh vô tình đỉnh vào điểm nhạy cảm của Phùng Kiến Vũ, một đợt khoái cảm kéo tới, ” Ân... a... Thanh nhi... nóng quá... tốt... thật thoải mái... ân...”

Vương Thanh nhất thời hiểu ra điều gì đó, liền mãnh liệt tấn công vào điểm lúc này, hai cánh tay Phùng Kiến Vũ ôm thật chặt cổ Vương Thanh, ý thức bắt đầu hỗn loạn. “Thanh nhi... ân... nữa... nữa nhanh một chút... a... tốt... thật là tốt a...” Phùng Kiến Vũ lớn tiếng rên rỉ.

Vương Thanh đột nhiên ngừng lại rút cự vật của anh ra, Phùng Kiến Vũ nhất thời cảm thấy thân thể trống rỗng, trong đôi mắt thật to chứa đầy nghi hoặc, vô tội nhìn Vương Thanh, thân thể bất mãn vặn vẹo, nhìn cự vật của Vương Thanh lại tưởng thêm lên mấy phần.

Vương Thanh nâng cầm Phùng Kiến Vũ nói: “Cầu xin tôi.”

Phùng Kiến Vũ mặt đỏ bừng, cắn môi, nhỏ giọng nói: “Cầu... cầu xin anh...” đáng vẻ ủy khuất lại khả ái để cho Vương Thanh hận không thể ngay bây giờ liền đem cậu đè ở dưới thân hảo hảo thương yêu một phen.

Nhưng mà Vương Thanh vẫn không hài lòng, hỏi: “Cầu xin tôi cái gì?”

Phùng Kiến Vũ nghiêng đầu qua không nhìn Vương Thanh cũng không chịu nói tiếp, Vương Thanh đưa ngón tay cắm vào tiểu huyết của Phùng Kiến Vũ, không ngừng đảo lộng, hô hấp Phùng Kiến Vũ hấp dần dần hỗn loạn không chịu nổi, những tiếng rên rỉ vụn vặt từ trong miệng cậu truyền ra, “Đừng... ân... đừng xoa... ân... Thật là ngứa...”

Vương Thanh dừng lại động tác trên tay, cười đều nhìn Phùng Kiến Vũ nói: “Vây em cầu xin tôi đi, nhớ, phải nói rõ ràng muốn cầu tôi cái gì nga!”

Lý trí của Phùng Kiến Vũ bị tình dục nuốt mất, trong thanh âm hơi có vẻ nức nở, “Cầu... Cầu xin anh...thao..thao em...”

Vương Thanh hài lòng cười một tiếng, kéo Phùng Kiến Vũ một cái, cự vật lại đâm vào tiểu huyết cậu, nhanh chóng trều sáp. Cả phòng tràn đầy ” phốc xuy phốc xuy” tiếng rút ra cắm vào hết sức dâm dăng.

” Ân... a... quá... quá nhanh... sẽ... sẽ phá hư...” Phùng Kiến Vũ bị khoái cảm kích thích ở trên lưng Vương Thanh cào xuống mất vết móng tay, nhất thời cảm thấy dưới người căng thẳng, chất lỏng màu trắng phun ra trên bụng Vương Thanh, bị cắm bắn.

Vương Thanh bắt mãi Phùng Kiến Vũ không đợi anh, tăng nhanh tốc độ cắm rút. Mới vừa bắn ra Phùng Kiến Vũ một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể để cho thân thể theo động tác rút ra cắm vào của Vương Thanh mà đông đưa, ánh mắt tan rã, trong miệng vô ý thức rên rỉ, ” Ân... hắc... a... ân...”

Vương Thanh cảm thấy mình cũng sắp đến rồi, dùng sức đâm sâu vào tiểu huyết của Phùng Kiến Vũ, một cổ tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể cậu, một trận khoái cảm đánh úp làm Phùng Kiến Vũ hôn mê bất tỉnh

Vương Thanh cầm giấy thanh lý cho Phùng Kiến Vũ một chút, lại đem cự vật mềm đi một nửa cắm vào tiểu huyết cậu vẫn như cũ không chịu thối lui ra khỏi cơ thể cậu. Sau đó Vương Thanh hôn lên trán Phùng Kiến Vũ đem cậu ôm thật chặt vào trong ngực, rất sợ ai đó sẽ cướp đi người đã say ngủ này.

13. Chương 13

Ngày hôm sau khi Phùng Kiến Vũ tỉnh lại, cảm thấy toàn thân giống như bị xe nghiền ép qua vậy, mỗi một đốt xương mỗi một bắp thịt đều kêu đau, hông của cậu lại đau giống như muốn gãy vậy. Vốn là Phùng Kiến Vũ muốn mở mắt rên rỉ kêu đau, nhưng không ngờ lại nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ của Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ hít mạnh một hơi lạnh, trong đầu nghĩ thì ra tối hôm qua không là một giấc mộng, cậu giờ phút này liền chân chân thật thật nằm ở trong ngực Vương Thanh

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đang chìm trong giấc mộng. Bây giờ Vương Thanh giống như một đứa trẻ không chút phòng bị, chân mày giãn ra, mặt đầy nhu hòa. Phùng Kiến Vũ đưa tay sờ lên mặt Vương Thanh, trong mắt đầy thâm tình. Trong nháy mắt, cậu cảm thấy cậu và Vương Thanh dường như chưa từng rời xa nhau, giống như mỗi buổi sáng ngắm nhìn nhung nhau của người yêu

Nhưng mà bất chợt Phùng Kiến Vũ nhớ tới ngày hôm qua đã đáp ứng Vương Chi Lệ sẽ không tìm Vương Thanh, cũng không cùng Vương Thanh có bất kỳ gúc mắt nào nữa. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn khổ sở, thu hồi tay ở trên mặt Vương Thanh, lại thận trọng dời cánh tay Vương Thanh khoác lên hông cậu, sau đó vén chăn lên nhanh chóng xuống giường.

Mới vừa đứng ở trên đất, Phùng Kiến Vũ không nghĩ tới chỗ kín của mình có một cổ tinh dịch chảy xuống, Phùng Kiến Vũ suýt nữa kêu lên. Cậu sợ kinh động Vương Thanh, lại nhanh chóng bưng kín miệng chạy về phía phòng tắm.

Phùng Kiến Vũ đi vào phòng tắm một khắc kia, Vương Thanh đột nhiên mở mắt. Thật ra thì lúc Phùng Kiến Vũ vuốt ve mặt anh, anh liền tỉnh, nhưng mà không mở mắt ra. Vương Thanh chính là muốn xem Phùng Kiến Vũ muốn làm gì? Khi tay Phùng Kiến Vũ vuốt ve gương mặt anh, cảm xúc ôn nhu khiến cho lòng anh ấm áp, không tự chủ được muốn đến gần, nhưng mà Phùng Kiến Vũ rất nhanh thu hồi tay cậu, Vương Thanh không khỏi có chút mất mát.

Vương Thanh ngồi dậy, dựa vào ở giường lấy một điều thuốc trong hộp ở cạnh đầu giường đốt nó lên. Ánh mắt anh nhìn về phía phòng tắm, đáy mắt thâm trầm, trong lòng đang suy nghĩ: Phùng Kiến Vũ, em đến cuối cùng là ai?

...

Phùng Kiến Vũ tắm vội, cả người trần trụi đứng ở trước gương trong phòng tắm, cậu nhìn mình trong gương trên người đầy vết hôn hồng hồng tím tím, cảnh tượng hoan ái tối hôm qua lại hiện lên trong đầu cậu. Nụ hôn ngọt ngào, nhiệt tình vuốt ve, kích thích tình ái. Phùng Kiến Vũ thậm chí không nhớ nổi mình là ngủ hay là bị làm đến ngất đi.

Phùng Kiến Vũ quần khăn tắm ngang hông, đem bộ vị trọng yếu che lại bước ra bên ngoài. Phùng Kiến Vũ vừa ra khỏi phòng tắm, liền thấy Vương Thanh dựa vào giường nhìn cậu. Phùng Kiến Vũ từ từ đến gần quần áo toan loạn trên mặt đất cảm thấy hết sức khó xử, cho nên cậu một bên mặc quần áo, vừa nói: “Cái đó, tối ngày hôm qua, tôi uống quá nhiều rồi...”

Vương Thanh vén chăn lên, từ trên giường đi xuống, cả người trần truồng, hạ thân to lớn cũng bại lộ ở trước mắt Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ ngượng ngùng quay đầu sang hướng khác. Vương Thanh từng bước từng bước đến gần, cậu cũng không ngừng lui về phía sau, cho đến Vương Thanh đem cậu dồn đến góc tường. Vương Thanh nhắc hai tay đặt trên tường đem Phùng Kiến Vũ vây ở trong ngực.

“Vương Thanh, anh muốn làm gì a! Cách xa tôi một chút.” Phùng Kiến Vũ cảm giác Vương Thanh cũng sắp áp đến trên người cậu rồi, cậu cũng có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở của Vương Thanh, toàn thân cứng lại

Vương Thanh cười một chút nói: “Bây giờ thì lại muốn tôi cách xa em một chút, vậy tối hôm qua cũng không biết là ai cứ kéo lấy tôi, làm tôi không thể đi, còn cầu xin tôi dừng rời khỏi hắn. Lại nhiệt tình đáp lại nụ hôn của tôi, sau đó cầu tôi hung hăng thương yêu hắn.” Nói xong, còn đến gần bên tai Phùng Kiến Vũ phả hơi nóng

Phùng Kiến Vũ nhất thời đỏ mặt, lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên, cậu cúi đầu, hận không thể tìm một khe hở chui vào. Phùng Kiến Vũ nghĩ rằng tối hôm qua là nằm mơ, mới nói ra tâm ý của mình không ngờ lại thành nhược điểm để Vương Thanh nhạo báng

Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên đem môi mình môi dán lên môi của cậu. Nụ hôn này không mãnh liệt, nhưng là lại triền miên, Vương Thanh nâng gáy Phùng Kiến Vũ tỉ mỉ hôn môi của cậu, đầu lưỡi theo viền môi Phùng Kiến Vũ đảo một vòng, mô tả dáng môi quyến rũ của cậu

Bên ngoài ánh sáng mặt trời rọi lên thân ảnh hai người đang hôn nhau, ở trên gạch men sáng bóng phản chiếu bóng thon dài của hai người. Nụ hôn này êm ái như vậy, triền miên như vậy, dường như muốn bù đắp tất cả những thiếu sót của bảy năm qua. Một lát sau Vương Thanh rời khỏi đôi môi Phùng Kiến Vũ, buông hai tay mình xuống, Phùng Kiến Vũ lúc này đã bối rối. Vương Thanh xoa xoa đầu Phùng Kiến Vũ nói: “Em chờ tôi, tôi đi tắm sau đó tôi đưa em về nhà.” Sau đó đi vào phòng tắm. Mà Phùng Kiến Vũ nhìn bóng lưng cao lớn của Vương Thanh đi vào phòng tắm, như cũ ngơ ngác đứng tại chỗ.

14. Chương 14

Sau khi Vương Thanh vào phòng tắm, Phùng Kiến Vũ như cũ ngơ ngác đứng tại chỗ, một lát sau phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, Phùng Kiến Vũ mới hoàn hồn lại, đi tới bên cạnh ghế sa lon chờ Vương

Thanh đi ra.

Phùng Kiến Vũ không biết mình tại sao lại nghe lời Vương Thanh như vậy, thật ra thì cậu hoàn toàn có thể thừa dịp Vương Thanh đi tắm mà rời đi. Nhưng mà cậu luyến tiếc, cậu quá nhớ thương Vương Thanh, xem như Vương Thanh cái gì cũng không nhớ, nhưng cậu như cũ muốn ở lại bên cạnh Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ nghĩ: Có lẽ đây là lần cuối cùng được gặp mặt anh ấy, vậy hãy để cho mình ở bên cạnh anh ấy lâu một chút! Cuộc sống tương lai có lẽ phải dựa vào đoạn kí ức này mà tiếp tục trải qua

Một lát sau, Vương Thanh từ phòng tắm đi ra, từ trong ngăn kéo cầm một bộ quần áo sạch thay đổi lại. Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đang đang mặc quần áo cười một tiếng, trong đầu nghĩ: Mặc dù anh mất trí nhớ, nhưng mà thói quen sinh hoạt trước kia vẫn không thay đổi, vẫn là thích trắng đen phối hợp, vẫn thích đem cổ chân lộ ở bên ngoài, vẫn là đáng vẻ mà em yêu

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ đang xuất thần, tiến tới dắt tay cậu đi ra ngoài. Không biết là cố ý hay là vô tình, Vương Thanh nắm tay Phùng Kiến Vũ biến thành mười ngón tay giao nhau. Phùng Kiến Vũ nhìn cách nắm tay của hai người, cười khổ một cái. Cậu nhớ fan meeting năm đó, chỉ cần là cùng Vương Thanh nắm tay, nhất định sẽ là mười ngón tay giao nhau. Nhưng mà, cuối cùng Vương Thanh mất trí nhớ, bọn họ xa cách bảy năm, bây giờ mười ngón tay giao nhau cũng không còn tràn đầy tình yêu như năm đó nữa.

Hai người đi đến hầm đậu xe, Vương Thanh buông tay Phùng Kiến Vũ ngồi lên ghế lái xe. Đột nhiên mất đi nhiệt độ của bàn tay Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ cười lắc đầu nghĩ: Làm người quả nhiên không thể quá tham lam, sau đó ngồi lên vị trí phó lái.

“Anh tại sao phải đưa tôi về nhà?” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh hỏi.

“Không có tại sao, nhà em ở đâu?” Vương Thanh mặt không biểu tình lái xe, trả lời Phùng Kiến Vũ, cậu không nhìn ra anh đang suy nghĩ gì.

Phùng Kiến Vũ nói ra địa chỉ nhà mình liền không nói gì nữa, Vương Thanh lái xe vững vàng, cậu dần dần cảm thấy buồn ngủ. Nhưng cậu không ngừng nhắc nhở mình, không thể ngủ không thể ngủ, nhưng mí mắt không ngừng đánh vào nhau, đầu một chút một chút nghiêng sang một bên, lại cậy mạnh ngồi thẳng lại, cái đáng vẻ kia nhìn hết sức đáng thương, nhưng lại vô cùng khả ái.

“Ngủ một lát đi!” Thanh âm Vương Thanh bên cạnh vẫn dễ nghe như vậy. Phùng Kiến Vũ một bộ đáng vẻ mơ hồ, nhưng vẫn quật cường nói: “Tôi mới không có mệt mỏi đâu!”

Vương Thanh cũng không phản bác cậu, tiếp tục lái xe, nhưng mà lại tận lực thả chậm tốc độ. Một lát sau anh nhìn sang bên cạnh, quả nhiên, Phùng Kiến Vũ đã ngủ.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ đang cúi đầu ngủ, cậu ngủ rất an tĩnh, ngủ rất say sưa, trên mặt đều là biểu tình thỏa mãn, tựa như ngủ là chuyện hạnh phúc nhất thế giới. Nhìn Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh khóe miệng không tự chủ giương lên, chính anh cũng không có phát hiện, trên mặt mình ngập tràn vẻ cưng chiều.

Chờ Phùng Kiến Vũ tỉnh lại, phát hiện mình vẫn còn ở trong xe Vương Thanh. Chính xác mà nói, là Vương Thanh đang đỡ đầu cậu, trên người cậu đang đắp y phục của Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ ngồi thẳng người lên, dụi mắt một cái, Vương Thanh cũng rút cánh tay tê rần lại, Phùng Kiến Vũ mới vừa tỉnh ngủ, một bộ rất vô tội, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Vương Thanh cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay nói: “Mười giờ.”

“A? Xin lỗi, ngủ lâu như vậy, làm lỡ thời gian của anh.” Phùng Kiến Vũ đem y phục của Vương Thanh gấp lại

Đột nhiên đôi mắt Phùng Kiến Vũ sáng lên, đẩy cửa xe ra, hướng bóng dáng một lớn một nhỏ xa xa gọi to: “Niệm Niệm.”

Tiểu Niệm Thanh vốn là đang phải đi học, nghe được thanh âm Phùng Kiến Vũ liền quay đầu, chạy đến nhào vào trong ngực Phùng Kiến Vũ, ủy khuất nói: “Vũ Vũ, Vũ Vũ tối hôm qua đi đâu a, sao không trở về kể chuyện cho con. Vẫn là chị Tuyên Tuyên bồi con cả đêm nha!”

Tuyên Tuyên nhìn chiếc xe đang ở xa xa, lại nhớ đến tiệc chúc mừng tối hôm qua Vương Thanh đột nhiên xuất hiện, trong lòng nhất thời hiểu ra gì đó, “Vũ ca, tối hôm qua em cùng Thanh ca...”

Phùng Kiến Vũ cắt đứt lời Tuyên Tuyên, “Chị đừng hỏi, em cái gì cũng không muốn nói, em rất mệt, chị giúp em đưa Niệm Niệm đi học, sau đó chị đi hẹn hò với bạn trai đi, hôm nay em cho chị nghỉ ” Sau đó cậu nói với Tiểu Niệm Thanh trong ngực: “Niệm Niệm, hôm nay chị Tuyên Tuyên đưa con đi học, tối hôm qua cha không trở về bởi con là cha không đúng, cha sẽ giành thời gian hai ngày bởi con đi dạo phố sau đó mua quần áo đẹp có được hay không a?”

Tiểu Niệm Thanh cười ngọt ngào nói: “Dạ, được.” Sau đó hôn lên gò má Phùng Kiến Vũ một cái, từ trên người cậu nhảy xuống, dắt Tuyên Tuyên đi học.

Phùng Kiến Vũ quay lại tìm Vương Thanh thì chỗ anh mới vừa đậu xe đã không có một bóng người, trong lòng cậu không khỏi có chút mất mát, nhưng lại suy nghĩ một chút cậu dựa vào cái gì mà Vương Thanh phải chờ cậu, sau đó đi vào nhà

Vương Thanh vốn là muốn đưa Phùng Kiến Vũ lên nhà, nhưng mà thấy Phùng Kiến Vũ cùng Tiểu Niệm Thanh bộ dáng cha con tình thâm, trong lòng xuất hiện một ngọn lửa vô danh. Anh dĩ nhiên biết Tiểu Niệm Thanh không phải là đứa trẻ xa lạ, lại nghĩ đến bài báo về con gái riêng của Phùng Kiến Vũ, trong lòng càng tức giận. Vương Thanh trong đầu nghĩ: Cùng người đàn bà khác có đứa trẻ thì thế nào, tối hôm qua còn không phải là bị mình áp dưới thân sao

Một lát sau, Vương Thanh lại nghĩ đến tiểu khu của Phùng Kiến Vũ cho anh một loại cảm giác rất quen thuộc, thật giống như đã từng ở nơi đó rất lâu, hơn nữa anh cảm giác nơi đó có liên quan rất lớn với ký ức của mình, Vương Thanh cố gắng suy nghĩ, đầu lại là một trận đau đớn, thắng gấp xe một cái, Vương Thanh đậu xe ở ven đường, gục đầu trên tay lái.

15. Chương 15

Những ngày kế tiếp, Vương Thanh không có xuất hiện trước mặt Phùng Kiến Vũ, mà Phùng Kiến Vũ cũng giữ vững ước định với Vương Chi Lệ, không đi tìm Vương Thanh.

Hôm nay, công ty của Phùng Kiến Vũ đem tới một số kịch bản cho cậu chọn để tham gia diễn suất. Tuy nói Phùng Kiến Vũ những năm này chuyển sang làm MC, nhưng nếu như gặp được một kịch bản tốt cậu vẫn đồng ý tham gia, dẫu sao lúc đầu cậu vào nghề mà muốn làm một diễn viên tốt

Phùng Kiến Vũ xem qua ba kịch bản, cái đầu tiên là tha thứ ta, yêu ta một kịch bản ngôn tình thần tượng, hăng phim hy vọng cậu diễn vai nam chính số 1. Nhưng mà Phùng Kiến Vũ thấy phải diễn nhiều cảnh hôn, nhứ mày một cái, đem kịch bản đẩy sang một bên. Phùng Kiến Vũ lại cầm kịch bản thứ hai lên, là một kịch bản chuyển thể từ tiểu thuyết xuyên không Xuyên việt đại Đường yêu người, bản thân Phùng Kiến Vũ đối với ngôn tình cổ trang cũng không thích, vì vậy cũng đẩy cái kịch bản này sang một bên.

Phùng Kiến Vũ nhìn hai cái kịch bản đều không hợp ý mình, trong lòng rất buồn rầu, ông chủ đem kịch bản cuối cùng đẩy đến trước mặt Phùng Kiến Vũ nói: “Đại Vũ, nhìn thử kịch bản này đi, chắc hợp ý cậu.”

Phùng Kiến Vũ đưa ánh mắt nhìn kịch bản, tên của nó lập tức hấp dẫn được cậu. Kịch bản tên Gió bão, nói về một người cảnh sát nhiều năm nằm vùng mai phục bên cạnh lão đại hắc bang, nhưng lại cùng lão đại có tình nghĩa thâm sâu, hai người có thể nói là trở thành huynh đệ sinh tử, cuối cùng ở tình cảm cùng lý trí khó mà lựa chọn

Phùng Kiến Vũ nhìn kịch bản Gió bão, liền nghĩ đến năm đó ở trong chương trình phỏng vấn, Vương Thanh nói qua, nếu như bọn họ cùng diễn một phim, anh sẽ diễn vai người xấu để làm nổi bật lên cái tốt của cậu. Ban đầu lúc Vương Thanh nói lời này, thật sự làm Phùng Kiến Vũ cảm động, cậu nghĩ Vương Thanh là có bao nhiêu yêu mình, mới có thể vì mình hi sinh đến mức này.

Phùng Kiến Vũ nhìn người đầu tư là “Vọng”, trong lòng không khỏi nghi ngờ: Sao công ty xa xỉ phẩm lại đổi sang đầu tư điện ảnh. Phùng Kiến Vũ do dự một chút, lại nhìn kịch bản hết sức hợp ý mình, quyết tâm nói với ông chủ: “Được rồi, nhận nó.”

Ông chủ Phùng Kiến Vũ rất hài lòng, ông ấy cũng đoán được Phùng Kiến Vũ sẽ chọn kịch bản này. Sáng khoái nói với Phùng Kiến Vũ: “Đại Vũ, hai ngày này cậu nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ ngơi và hồi phục tốt thân thể, chuẩn bị vào tổ quay phim.”

...

Phùng Kiến Vũ thật vất vả mới có thời gian nghỉ ngơi, cho nên dành hẳn một ngày thực hiện cam kết với Tiểu Niệm Thanh

Phùng Kiến Vũ dù sao cũng là một nghệ sĩ, ra cửa rất phiền phức, hôm nay cậu thay đổi một bộ quần áo bình thường, đội mũ còn mang kính, đem Tiểu Niệm Thanh đến trung tâm thương mại

Vừa vặn là ngày thường nên trung tâm thương mại cũng vắng người, hơn nữa Phùng Kiến Vũ bởi Tiểu Niệm Thanh đi mua quần áo ở những hàng giữ gìn sự riêng tư của khách hàng rất tốt, cho nên Phùng Kiến Vũ không có bị người khác nhận ra, giảm bớt sự quấy nhiễu khi ra ngoài

Tiểu Niệm Thanh hôm nay hết sức cao hứng, gương mặt tròn trịa bởi vì hưng phấn trở nên phần nộm. Bởi vì Phùng Kiến Vũ là một nhân vật của công chúng hơn nữa bình thường công việc lại rất bận bịu, cho nên rất ít có cơ hội bởi Tiểu Niệm Thanh đi đến trung tâm thương mại, vì thế Phùng Kiến Vũ luôn cảm thấy thật có lỗi với Tiểu Niệm Thanh. Nhưng mà Tiểu Niệm Thanh lại rất hiểu chuyện, cho tới bây giờ cũng không để cho Phùng Kiến Vũ bận tâm. Tiểu Niệm Thanh chỉ chỉ quán kem ở lầu hai nói: “Vũ vũ, con muốn ăn kem.”

Phùng Kiến Vũ ôm lấy Tiểu Niệm Thanh nói: ” Được, chúng ta đi mua kem.”

Tiểu Niệm Thanh lắc đầu nói: “Quá nhiều người phải chen chúc, Vũ Vũ đi mua, con ở đây chờ.”

Phùng Kiến Vũ nhìn một chút, người mua kem đích xác rất nhiều, cậu cũng không muốn Tiểu Niệm Thanh bị chen lấn. Sau đó, Phùng Kiến Vũ đặt Tiểu Niệm Thanh xuống đất, nói: “Niệm Niệm, cha đi mua kem cho con, con phải ở đây chờ cha, cha lập tức trở về nga, nhớ nhất định không cho phép chạy loạn, ai tới tìm con con cũng không được phép đi cùng người ta.” Tiểu Niệm Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ gật đầu giống như con gà con mổ thóc vậy, Phùng Kiến Vũ mới yên tâm đi ra ngoài.

Vương Thanh mặc dù mất trí nhớ, nhưng mà vẫn giống như lúc trước thích đi ra ngoài dạo một vòng, dù sao phải mua chút gì đó. Trước kia Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ ở chung với nhau, Vương Thanh liền đặc biệt thích đi dạo phố với cậu, một là muốn chọn quần áo cho Phùng Kiến Vũ, hai là muốn lúc Phùng Kiến Vũ thử quần áo anh sửa sang lại quần áo cho cậu sẵn tiện quang minh chánh đại ăn đậu hủ. Mà bây giờ Vương Thanh cái gì cũng không nhớ, tới trung tâm thương mại đơn giản là tiêu phí thời gian.

Vương Thanh đi đến trung tâm thương mại, cửa hàng quần áo nam cùng quần áo trẻ em ở lầu một, Vương Thanh mới bước ra khỏi cửa tiệm, thì có một cô bé hướng anh chạy tới, kéo quần của anh kêu “Ba, ba.”

Vương Thanh cả kinh, mặc dù có trên danh nghĩa anh có một vị hôn thê, nhưng anh cũng không kết hôn a, đừng nói chi là có con. Vương Thanh ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận nhìn gương mặt cô bé kia, càng kinh ngạc, trong lòng nghĩ: Đây không phải là con gái của Phùng Kiến Vũ sao! Làm sao lại gọi mình là ba ba?

Tiểu Niệm Thanh vốn ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ Phùng Kiến Vũ mua kem trở lại, nhưng mà bóng người Vương Thanh đột nhiên xuất hiện trước mắt bé, bé lập tức liền nhận ra Vương Thanh là người trong những tấm hình treo khắp nhà mình, sau đó hoàn toàn quên mất Phùng Kiến Vũ giao phó, chạy về phía Vương Thanh. Cho nên, mới có cảnh tượng Tiểu Niệm Thanh nắm lấy quần Vương Thanh gọi ba ba

16. Chương 16

Lúc Phùng Kiến Vũ cầm kem trở lại tìm Tiểu Niệm Thanh, nơi thân ảnh nho nhỏ đứng đã không có một bóng người. Phùng Kiến Vũ cầm kem trên tay không ngừng chạy đi tìm Tiểu Niệm Thanh khắp trung tâm thương mại, trong lòng cậu bây giờ vô cùng lo lắng

Phùng Kiến Vũ hiện tại hết sức tự trách, cậu nghĩ: Tại sao mình lại có thể để cho Tiểu Niệm Thanh một mình đứng ở đó, bé tuy thông minh nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi thôi mà. Trong lòng Phùng Kiến Vũ ngập tràn lo lắng, kem nhỏ màu hồng tan chảy rớt xuống tay mà cậu cũng không phát hiện

Đột nhiên, điện thoại của Phùng Kiến Vũ reo lên, cậu cầm điện thoại di động trong túi ra, trên màn ảnh là một chuỗi những con số xa lạ. Trong lòng Phùng Kiến Vũ bây giờ chỉ có Tiểu Niệm Thanh, không yên lòng tiếp điện thoại, cậu bây giờ chỉ hy vọng có thể nhanh một chút tìm được Tiểu Niệm Thanh.

Thanh âm quen thuộc từ điện thoại di động bên kia truyền tới, “Con gái em đang ở cùng với tôi, chúng tôi ở bãi đậu xe, em mau tới đi!” Phùng Kiến Vũ bất chấp, ném kem trong tay, chạy đến bãi đậu xe

...

Vương Thanh ôm Tiểu Niệm Thanh đứng ở bãi đậu xe chờ Phùng Kiến Vũ, Tiểu Niệm Thanh hỏi: “Ba, ba gọi điện thoại cho Vũ Vũ, Vũ Vũ nói gì a, chừng nào Vũ Vũ mới đến a?”

Vương Thanh nhìn bé con đáng yêu trong ngực, tốt bụng trả lời, “Em ấy hẳn là sẽ lập tức đến đây a.” Vương Thanh cảm thấy rất nghi ngờ tại sao Tiểu Niệm Thanh lại biết mình còn gọi mình là ba ba, “Sao con biết chứ, hơn nữa còn gọi chứ là ba ba, ba con không phải Phùng Kiến Vũ sao?” Vương Thanh nhéo gương mặt phẩn nộ của Tiểu Niệm Thanh hỏi

Tiểu Niệm Thanh đắc ý cười cười nói: “Khắp nhà con đều là hình của ba còn có hình của ba và Vũ Vũ nữa, con sao có thể không nhận ra ba. Còn vì sao gọi ba là ba a, con cũng không biết tại sao, nghe Vũ Vũ nói, từ khi con biết nói chuyện thì đã nhìn hình ba gọi ba ba rồi nha!”

Tiểu Niệm Thanh biểu tình đắc ý, cùng nghiêm túc giải thích, đem Vương Thanh chọc cười, mặt anh đầy nhu hòa, nói: “Con tên là gì a?”

Tiểu Niệm Thanh ngược đầu, tự hào nói: “Tên con rất êm tai nga, tên con là Phùng Niệm Thanh, ba có thể gọi con là Niệm Niệm nga!”

Vương Thanh trong lòng thầm đọc: Phùng Niệm Thanh? Trong lòng đang suy xét ý nghĩa tên của Tiểu Niệm Thanh, liền thấy Phùng Kiến Vũ chạy về phía bọn họ

Phùng Kiến Vũ ôm Tiểu Niệm Thanh từ trong ngực Vương Thanh qua, sốt ruột nói: “Niệm Niệm, không phải đã bảo con đứng yên một chỗ chờ cha sao? Con chạy loạn cái gì, không biết cha sẽ lo lắng cho con sao!”

Vương Thanh nhìn thấy tay Phùng Kiến Vũ dính đầy kem đã tan chảy, nhú mảy một cái từ trong xe cầm ra một cái khăn ướt, lại đem Tiểu Niệm Thanh trong ngực Phùng Kiến Vũ đặt xuống đất, tỉ mỉ lau tay cho Phùng Kiến Vũ.

Tiểu Niệm Thanh mặt đầy ủy khuất chỉ Vương Thanh nói: “Tại con nhìn thấy ba mà, rất kích động nha. Từ nhỏ đến lớn con cũng chỉ nhìn thấy ba qua những tấm hình thôi, chưa bao giờ thấy được người thật đâu nha, vừa thấy được liền...” Vừa nói vừa kể, trong đôi mắt thật to của Tiểu Niệm Thanh còn nổi lên một tầng sương mù.

Phùng Kiến Vũ cảm thấy trong lòng đau xót, ngồi chồm hóm xuống nhìn thẳng vào Tiểu Niệm Thanh, giọng ôn hòa, “Niệm Niệm, đây không phải là ba nga, không thể gọi vậy.”

Tiểu Niệm Thanh lớn tiếng nói: “Con mới không tin Vũ Vũ nói đâu, trong nhà đều là hình ba mà, con làm sao có thể nhận lầm được.” Bé bây giờ giống như một con mèo nhỏ đang xù lông

Phùng Kiến Vũ thấy bé kích động như vậy, lập tức đổi lời nói nói: “Con nói phải thì là phải có được hay không, không cho phép khóc, khóc liền không đẹp nữa. Không phải con muốn đi khu vui chơi sao, đồ cũng mua xong hết rồi, chúng ta bây giờ đi khu vui chơi có được hay không.”

Tiểu Niệm Thanh chùi chùi mũi, chỉ Vương Thanh nói: “Con muốn ba đi cùng chúng ta.” Phùng Kiến Vũ mặt đầy khổ sở nhìn Vương Thanh, cậu không biết phải mở miệng nói với anh thế nào. Từ sau cái ngày Vương Thanh đưa cậu về nhà, hai người cũng chưa từng gặp lại nhau, cậu rõ ràng cũng đã dự định cậu và Vương Thanh chết già không qua lại với nhau nữa

Nhưng Vương Thanh lại rất sáng khoái ôm Tiểu Niệm Thanh lên xe, nói: ” Được a, chúng ta cùng đi.” Lại quay đầu xem Phùng Kiến Vũ đang ngồi kéo lên, nhét vào ghế phó lái sau đó lái xe đến khu vui chơi.

Hai lớn một nhỏ đi đến khu vui chơi, Tiểu Niệm Thanh rất hưng phấn. Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ mua vé, liền thấy Tiểu Niệm Thanh giơ cánh tay nhỏ bé chạy vào trong khu vui chơi. Phùng Kiến Vũ nhìn Tiểu Niệm Thanh vui vẻ như vậy, trong lòng không khỏi than thở: Sau này phải giành nhiều thời gian bồi Niệm Niệm. Sau đó quay đầu nhìn Vương Thanh ngồi bên cạnh nói: “Cám ơn anh.”

Vương Thanh cũng mặt đầy nhu hòa nhìn Tiểu Niệm Thanh, anh bất chợt có cảm giác muốn làm ba, muốn cưng chiều Tiểu Niệm Thanh, muốn gánh vác trách nhiệm làm ba, “Không cần cảm ơn, bé vui vẻ là được rồi.”

Tiểu Niệm Thanh quay đầu hướng về phía Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ hô to, “Ba, Vũ Vũ, nhanh đến đây a!” Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ nhìn nhau cười một tiếng, đều là mặt đầy cưng chiều nhìn Tiểu Niệm Thanh đáng yêu phía xa xa

17. Chương 17

Bởi vì Tiểu Niệm Thanh còn chưa đến tám tuổi, chiều cao và cân nặng không đạt tới tiêu chuẩn của 1 số trò chơi. Cho nên chỉ có thể chơi vòng xoay ngựa gỗ, cùng Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ ngồi đoàn xe lửa nhỏ, hoặc chơi nhà phao thôi

Lúc Vương Thanh phụng bồi Tiểu Niệm Thanh ngồi vòng xoay ngựa gỗ, Phùng Kiến Vũ nhìn Tiểu Niệm Thanh ngồi trên con ngựa gỗ, trong lòng rất vui vẻ yên tâm. Lại nhìn sang Vương Thanh đang ngồi trong xe bí đồ không được tự nhiên, trong lòng đều tan chảy, đây chính là hình ảnh người một nhà trong lòng Phùng Kiến Vũ

Tiểu Niệm Thanh bước xuống vòng xoay ngựa gỗ, chỉ chỉ con rối ở xa xa “Vũ Vũ, chúng ta đi chụp hình đi!” Phùng Kiến Vũ hình theo ánh mắt Tiểu Niệm Thanh, trong lòng không khỏi run lên, hồi ức lại tràn về

Con rối kia thật sự rất giống, rất giống với con rối Phùng Kiến Vũ đã mặc trong sinh nhật Vương Thanh năm đó. Phùng Kiến Vũ nhớ Vương Thanh lúc ấy hướng về phía toàn hội trường không một chút e dè nói: “Toàn thế giới chỉ có một người dám đối với tôi như vậy.” Phùng Kiến Vũ nhớ tới lúc Vương Thanh đỏ khòe mặt khi nhận được kinh luân cậu cầu ở Ung Hòa Cung, Phùng Kiến Vũ nhớ tới Vương Thanh đưa tất cả quà mà anh nhận được cho nhân viên công tác, duy chỉ đem món quà của cậu luôn luôn đeo trên cánh tay

Tiểu Niệm Thanh kéo vạt áo Phùng Kiến Vũ đang thất thần nói: “Vũ Vũ, Vũ Vũ đang suy nghĩ cái gì a, làm sao đôi mắt lại hồng hồng.”

Phùng Kiến Vũ thu hồi tâm tình, dụi mắt một cái, kéo Tiểu Niệm Thanh đi về phía con rối, nói: “Không có gì, mới vừa rồi mắt cha có chút khó chịu. Chúng ta đi chụp hình.”

Phùng Kiến Vũ cùng Tiểu Niệm Thanh đứng ở bên cạnh con rối, Vương Thanh đứng ở một bên chờ bọn họ. Tiểu Niệm Thanh hướng về phía Vương Thanh vẫy vẫy tay, “Ba, ba, tới cùng nhau chụp hình a!”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, cậu đồng ý gật đầu một cái. Vương Thanh cũng đi tới, một tay ôm Tiểu Niệm Thanh, một tay ôm lấy bả vai Phùng Kiến Vũ. Mà Phùng Kiến Vũ cũng không có cự tuyệt.

Cùng với máy chụp hình trong tay nhân viên công tác “Rắc rắc” một tiếng, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ còn có Tiểu Niệm Thanh, bọn họ có được tấm ảnh gia đình đầu tiên. Trong hình ba người đều nở nụ

cười, khiến người khác nhìn vào đều cảm nhận được hạnh phúc. Nhiều năm về sau, khi Tiểu Niệm Thanh nhìn lại tấm ảnh này, trong lòng vẫn là tràn đầy ấm áp cùng cảm động.

Sau khi rời khỏi khu vui chơi, ba người lại đi ăn cơm tối. Tiểu Niệm Thanh dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, trên đường về nhà liền ngủ trong ngực Phùng Kiến Vũ

Xe vừa vàng lái đến tiểu khu nhà Phùng Kiến Vũ, tay Phùng Kiến Vũ đỡ Tiểu Niệm Thanh cả một lúc lâu nên bây giờ đã tê cứng. Vương Thanh xuống xe giúp Phùng Kiến Vũ mở cửa xe, anh nhìn cánh tay cứng ngắc của cậu, tự nhiên ôm lấy Tiểu Niệm Thanh trong ngực cậu, “Đi thôi, tôi đưa hai người lên nhà.”

...

Về đến nhà, Phùng Kiến Vũ ôm Tiểu Niệm Thanh từ trong tay Vương Thanh đi tới phòng ngủ, lưu lại một mình Vương Thanh ở phòng khách.

Vương Thanh nhìn quanh căn nhà Phùng Kiến Vũ, nó cho anh một loại cảm giác quen thuộc. Anh lại thấy được trong phòng rất nhiều hình ảnh, Tiểu Niệm Thanh nói quả thật không sai, tất cả đều là hình của anh, còn có mấy tấm hình chụp chung với Phùng Kiến Vũ

Vương Thanh cầm lên khung ảnh ở cạnh TV, trong ảnh là anh mặc tây trang, mặt đầy ôn nhu vuốt ve gương mặt Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh nhìn hình, đầu óc trống rỗng, mình trong hình đối với anh bây giờ mà nói, vô cùng xa lạ.

Vương Thanh buông khung ảnh trong tay xuống, đi tới máy vi tính, mở ra. Sau khi khởi động máy hiện lên mật mã, Vương Thanh cơ hồ là theo bản năng liền nhập một chuỗi con số -310827, trong nháy mắt máy vi tính mở ra. Màn hình máy vi tính vẫn là hình của anh và Phùng Kiến Vũ, desktop ngoài những phần mềm thường dùng còn có một cái thư mục đặt tên là hồi ức. Vương Thanh mở thư mục ra, một thanh âm quen thuộc vang lên, “Không, không còn nữa, thì cũng đừng miễn cưỡng chúc mừng...” Vương Thanh nghe được, đây là chính thanh âm của mình

Phùng Kiến Vũ từ phòng ngủ đi ra, liền thấy Vương Thanh ngơ ngác ngồi ở trước bàn máy vi tính. Bài hát Tiểu vong thư vẫn còn đang phát đi phát lại, Phùng Kiến Vũ rót cho mình ly rượu, đi tới trước cửa sổ. Cậu nhìn Vương Thanh, “Muốn một ly không?”

Vương Thanh đứng lên đi tới trước mặt Phùng Kiến Vũ, nhận lấy ly rượu trong tay cậu giữa đầu uống cạn rượu trong ly, đem ly đặt sang một bên. Sau đó, Vương Thanh ôm chặt lấy Phùng Kiến Vũ từ sau lưng, nói: “Đừng uống rượu thường xuyên không tốt.”

Phùng Kiến Vũ cũng không giãy giụa mặc cho Vương Thanh ôm cậu, cười một cái nói: “Quen rồi, những năm qua, trước khi ngủ không uống hai ly thì ngủ không yên giấc.”

Vương Thanh xoay người Phùng Kiến Vũ lại, hỏi: “Đại Vũ, chúng ta trước kia có quen biết đúng hay không, còn có tên của Niệm Niệm. Phùng Niệm Thanh, không phải ý là Phùng Kiến Vũ thương nhớ Vương Thanh sao? Em nói cho tôi biết, quan hệ của chúng ta là như thế nào, giữa chúng ta đã phát sinh chuyện gì?”

Nhìn ánh mắt khẩn cầu Vương Thanh, tim Phùng Kiến Vũ mềm nhũn. Cậu ôm lấy Vương Thanh, Vương Thanh cũng đáp lại cái ôm của cậu. Nhưng mà Phùng Kiến Vũ đột nhiên nghĩ đến thân ảnh xinh đẹp đi bên cạnh Vương Thanh ở tiệc chúc mừng ngày đó, lại nghĩ tới đoạn đối thoại thống khổ với Vương Chi Lệ, trong lòng không khỏi đau nhói.

Phùng Kiến Vũ đẩy Vương Thanh ra, cậu xoay người nói: “Chúng ta trước kia có quen biết, nhưng mà chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Còn tên của Niệm Niệm, chỉ là bởi vì dễ nghe nên tôi mới đặt như vậy, không có bất kỳ quan hệ gì tới anh.”

Vương Thanh nhìn bóng lưng lạnh nhạt kia, chưa từ bỏ ý định lại hỏi: “Em chắc chắn chúng ta chỉ là bạn bè bình thường?”

Phùng Kiến Vũ cố nén thanh âm ghen ngào, quyết tuyệt trả lời, “Đúng!”

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ vẫn không chịu quay đầu nhìn anh, trong lòng rất tức giận đóng sập cửa rồi đi. Phùng Kiến Vũ nghe được tiếng đóng cửa, cũng không nhìn được nữa, tê liệt ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy mình, nước mắt tuôn rơi.

18. Chương 18

Sau ngày đó, Vương Thanh cũng không lại đi tìm Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ cũng đè nén nỗi nhớ nhung trong lòng, cho dù chịu đựng trăm ngàn đau khổ cũng không nguyện ý liên lạc với Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ nghĩ: Có lẽ để cho Vương Thanh cùng Lý Diễm chung một chỗ mới là đúng! Còn ta mang theo tất cả hồi ức với anh ấy qua hết đời này cũng tốt rồi.

Qua mấy ngày, Phùng Kiến Vũ liền bắt đầu vào đoàn quay phim. *Gió bão* là một bộ phim về cảnh sát và hắc bang, quá trình quay phim cũng là toàn bộ phong bế, Phùng Kiến Vũ đem Tiểu Niệm Thanh giao cho thân thích trong nhà, mang phụ tá Tuyên Tuyên chính thức vào đoàn phim.

Hôm nay, Phùng Kiến Vũ mới vừa quay xong một cảnh đánh nhau, đang ngồi uống nước nghỉ ngơi. Nhìn chai nước Phùng Kiến Vũ bắt đầu ngây ngơ, cậu nhớ năm đó cậu cùng Vương Thanh đóng phim chung với nhau, mỗi lần uống nước đều là Vương Thanh mở nắp chai nước cho cậu.

Phùng Kiến Vũ còn nhớ lúc đó Vương Thanh đặc biệt quan tâm, trước khi uống nước không chỉ mở nắp mà còn thử nhiệt độ của nước cho cậu. Bởi vì khi đó cậu phải luyện hát cho buổi fan meeting, cổ họng có chút sưng viêm không thể uống nước lạnh, cho nên Vương Thanh lúc nào cũng thử trước nhiệt độ nước cho cậu. Sau đó cậu còn bị khuê nữ trên ghê nói không có Vương Thanh liền vụng không ra nắp chai, lúc ấy cảm thấy rất mất mặt, bây giờ suy nghĩ một chút đó là Vương Thanh đối với mình tràn đầy yêu thương a!

Nhìn Phùng Kiến Vũ xuất thần, Tuyên Tuyên do dự một chút, lại nghĩ đến Phùng Kiến Vũ gần đây quay phim không có tinh thần, vẫn là mở miệng, “Vũ ca, hai ngày nay thấy em luôn bất an. Có phải hay không đang nghĩ về Thanh ca?”

Phùng Kiến Vũ trong lòng không khỏi than thở: nỗi thương nhớ anh ấy cứ như vậy rõ ràng vậy sao? Phùng Kiến Vũ nhìn cô gái đã ở bên cạnh mình nhiều năm. Mặc dù cô không đẹp lắm, vóc người cũng không tốt, nhưng là cô xác xác thật thật bởi mình đi qua rất nhiều khó khăn, Phùng Kiến Vũ là thật lòng cảm ơn cô.

Phùng Kiến Vũ thở dài nói: “Tuyên Tuyên, chị nói em đang làm sai sao? Người nhà anh ấy cầu xin em buông tha anh ấy, nhưng ai sẽ là người buông tha em? Em đã chờ anh ấy bảy năm năm a, không phải bảy ngày, không có ai yêu anh ấy sâu nặng hơn em, cũng không có ai muốn tốt cho anh ấy hơn em.”

Tuyên Tuyên nhìn Phùng Kiến Vũ, cảm thấy rất là đau lòng, “Vũ ca, chị nhìn ra được em vẫn còn rất yêu Thanh ca. Nếu yêu, tại sao không tranh thủ chứ? Có một số việc, nếu như em không kịp nắm giữ, mất đi liền không thể tìm về được nữa.”

Phùng Kiến Vũ không có đáp lại lời Tuyên Tuyên, cậu chỉ ngơ ngác suy nghĩ lời cô mới vừa nói qua, lại nghĩ đến Vương Thanh năm đã nói bọn họ là minh minh chủ định. Nhất thời trong lòng cậu đưa ra một cái quyết định chờ *Gió bão* quay xong, cậu phải đi tìm Vương Thanh, cậu nhất định phải nói cho Vương Thanh rằng cho dù anh cái gì cũng không nhớ, nhưng mình vẫn muốn ở bên cạnh anh ấy.

...

Hôm nay, Phùng Kiến Vũ phải quay một cảnh quay vô cùng nguy hiểm, là cảnh đánh nhau ở trên boong thuyền, mặc dù đạo diễn nhiều lần nói có thể dùng thể thân, nhưng mà Phùng Kiến Vũ vẫn giữ vững ý định muốn đích thân đóng.

Vương Thanh từ sau ngày rời khỏi nhà Phùng Kiến Vũ, vốn là hết sức tức giận cậu nhưng mà sau nhiều ngày không gặp tức giận trong lòng cũng tiêu hết rồi. Huống chi Vương Thanh nhìn ra được, Phùng Kiến Vũ đêm hôm đó làm như vậy chính cậu cũng rất khổ sở. Cho nên Vương Thanh không muốn từ bỏ như vậy, anh không tin chỉ là bạn bình thường mà lại treo hình anh khắp nhà, huống chi anh phát hiện mình cũng đã động tâm với Phùng Kiến Vũ.

Hôm nay Vương Thanh lấy tư cách là người đầu tư đến tham quan đoàn phim *Gió bão* đang quay ở Thanh Đảo. Vì không muốn cho Phùng Kiến Vũ biết, Vương Thanh chỉ thông báo trước cho đạo diễn.

Lúc Vương Thanh tới, Phùng Kiến Vũ đang quay phim, cậu xoay đầu một cái liền thấy thân ảnh cao lớn của Vương Thanh, không chú ý trượt chân, Phùng Kiến Vũ liền ngã xuống biển

Cuối mùa thu nước biển đã bắt đầu lạnh đến thấu xương, Phùng Kiến Vũ có cảm giác như rơi vào hầm băng. Kỹ năng bơi lội của cậu không tốt, cộng thêm đột nhiên rơi xuống còn có nước biển lạnh như băng, chân của cậu liền bị chuột rút.

Phùng Kiến Vũ rốt cục không giãy dụa nữa, mặc cho chính mình chìm vào trong nước biển lạnh giá. Cậu phảng phất thấy được Vương Thanh nằm đó, ánh mắt ôn nhu, trong mắt chỉ có mình cậu. Phùng Kiến Vũ nghĩ: Có phải Thanh nhi của em không? Là anh tới đón em sao? Dẫn em đi!! Một ngày không có anh, thật sự không thể chịu đựng được, dẫn em đi đi, nơi nào cũng được, chỉ cần có anh bên cạnh, thiên đường hay địa ngục em đều đi theo anh

Nhưng mà không đợi cái ảo giác kia tiếp cận, Phùng Kiến Vũ cảm giác mình rơi vào một lồng ngực ấm áp. Cái ôm quá ấm áp, ấm áp đến mức khiến cho Phùng Kiến Vũ có xung động muốn rơi lệ, cậu muốn dựa vào sự ấm áp này gần thêm chút nữa

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ rơi xuống biển, cơ hồ là không do dự liền nhảy xuống biển. Nhảy xuống trong nháy mắt, Vương Thanh nghĩ: Vương Thanh, người thăm rồi, người đối với Phùng Kiến Vũ nào chỉ là động tâm, người là yêu thương hẳn.

Vương Thanh nhảy xuống biển, lặn xuống đáy biển, đem Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực, sau đó không ngừng bơi lên. Vương Thanh ôm thân thể lạnh như băng của Phùng Kiến Vũ lên thuyền, nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu, lòng thương yêu không dứt. Vương Thanh chỉ muốn đem Phùng Kiến Vũ ôm chặt hơn chút, muốn đem nhiệt độ cơ thể mình phân cho cậu một ít.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, hần biết, hần trốn không thoát!

19. Chương 19

Khi Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ đến bệnh viện thì cậu đã hôn mê. Bác sĩ truyền nước cho Phùng Kiến Vũ nhưng đêm hôm ấy cậu chẳng những không tỉnh mà còn bắt đầu sốt cao.

Vương Thanh ngồi ở mép giường, nhìn Phùng Kiến Vũ sắc mặt trắng bệch trán không ngừng đổ mồ hôi, trong lòng đau đớn không nguôi, Vương Thanh hận bây giờ người đang nằm trên giường bệnh không phải là anh. Rõ ràng chẳng qua chỉ là ngã xuống nước, nhưng đáng vẻ yếu ớt của Phùng Kiến Vũ tựa như tử thần lúc nào cũng có thể triệu hoán cậu vậy

Bác sĩ đi vào làm kiểm tra cơ bản cho Phùng Kiến Vũ, sau đó gọi Vương Thanh ra để nói về tình trạng của cậu

Lần này tới bệnh viện Vương Thanh mới biết Phùng Kiến Vũ bởi vì quanh năm ăn uống không quy luật, bị mắc bệnh dạ dày nghiêm trọng. Hơn nữa bác sĩ nói Phùng Kiến Vũ thường xuyên sau rượu, trên bệnh án ghi lại trước kia cậu có một lần nhập viện vì xuất huyết dạ dày, hơn nữa Phùng Kiến Vũ còn vì dinh dưỡng không đầy đủ dẫn tới thiếu máu.

Vương Thanh nghe những lời của bác sĩ cảm thấy hết sức khiếp sợ. Anh không biết Phùng Kiến Vũ có bao nhiêu không quý trọng thân thể mình mới có thể lưu lại thật nhiều gốc bệnh như vậy. Bác sĩ nhìn Vương Thanh đang khiếp sợ còn nói: “Vương tiên sinh, thật ra thì tình huống Phùng tiên sinh té xuống nước không có gì nghiêm trọng, chẳng qua là cậu ấy sốt cao không lùi, hơn nữa trong tiềm thức cự tuyệt tỉnh lại, nói chính xác hơn, chính là cậu ấy không muốn tỉnh lại. Cứ tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm a!”

Nhìn mặt Vương Thanh tràn đầy vẻ không thể tin được, bác sĩ lại nói cho anh một chuyện làm anh vô cùng kinh ngạc, “Vương tiên sinh, bệnh án của Phùng tiên sinh còn ghi lại trước kia cậu ấy đã trải qua một lần tự sát, loại tình huống này cậu ấy rất dễ dàng vứt bỏ cơ hội tỉnh lại. Cậu phải nói chuyện thật nhiều với cậu ấy, lời nói có thể kích thích thần kinh của cậu ấy, có lẽ cậu ấy sẽ có nghị lực tiếp tục sinh tồn.”

Nghe lời bác sĩ, Vương Thanh sững sờ, trong đầu chỉ quanh quẩn lời bác sĩ nói: Tiền sử tự sát? Không có ý thức sinh tồn tiếp nữa? em ấy không muốn tỉnh lại? Trong lòng Vương Thanh đau đớn giống như bị lãng tri vậy: Phùng Kiến Vũ, em chính là muốn chết đúng không? Nhưng mà không có sự cho phép của anh, em không được chết!

...

Qua một ngày một đêm, Phùng Kiến Vũ vẫn không tỉnh lại. Phùng Kiến Vũ đang hôn mê cảm giác mình trở lại quá khứ, cậu thấy được Vương Thanh trước kia luôn nở nụ cười ấm áp với cậu, cậu thấy được Vương Thanh trước kia một mực đem cậu phụng trong bàn tay, cậu thấy được Vương Thanh tâm cao khí ngạo nhưng luôn luôn khuất phục cậu, Phùng Kiến Vũ rơi vào hạnh phúc trước đây chưa từng có. Cậu muốn ở lại nơi này, cậu không muốn tỉnh lại, cậu không muốn nhìn thấy một Vương Thanh lạnh nhạt, không muốn nhìn thấy một Vương Thanh đã quên mất cậu rồi

Nhưng mà, Phùng Kiến Vũ đang lúc mơ mơ màng màng lại nghe được Vương Thanh đang kêu gào, nghe được Vương Thanh nghẹn ngào, ngón tay thậm chí thấm ướt nước mắt của anh. Trong lòng Phùng Kiến Vũ không khỏi cả kinh: Thanh nhi làm sao biết khóc, trước đây bọn họ cùng đi cầu xin cha mẹ anh khó khăn như vậy, anh ấy cũng không hề khóc nha! Phùng Kiến Vũ cố gắng muốn mở mắt ra, cậu muốn nhìn rõ có phải Vương Thanh đang khóc hay không.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ đã hôn mê một ngày một đêm, trong lòng đã sắp hỏng mất. Anh cảm giác sinh mạng Phùng Kiến Vũ đang từng chút từng chút rời đi, anh cảm giác mình sắp mất đi Phùng Kiến Vũ rồi.

Vương Thanh nắm lấy tay Phùng Kiến Vũ, đem tay cậu áp lên gò má mình, “Phùng Kiến Vũ, em biết không, em thật sự rất đặc biệt. Tôi chưa từng có loại cảm giác này với bất kì người nào, lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi liền bị em thu hút. Nhất là đôi mắt của em, còn có khóa lệ chỉ dưới khóe mắt đã xuất hiện hàng trăm ngàn lần trong giấc mộng của tôi, mỗi lần muốn nhớ lại hồi ức liên quan đến em, đầu tôi liền đau đến không chịu được. Em nói với tôi rằng chúng ta trước kia chỉ là bạn bình thường, anh làm sao có thể tin được.”

Vương Thanh vừa nói nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, nhưng là anh không ý thức chút nào, chỉ tiếp tục nói chuyện với Phùng Kiến Vũ, “Em biết không? Khi tôi thấy trong nhà của em tràn ngập hình của tôi, tôi có bao nhiêu kích động, tôi cho là em sẽ nói cho tôi biết chuyện của chúng ta trước kia. Bởi vì như vậy tôi liền có thể đương nhiên cùng em ở cùng một chỗ, nhưng mà em cự tuyệt tôi, em rõ ràng thống khổ như vậy, em nhưng lại cự tuyệt tôi.”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ yên ổn nằm trên giường, cũng không cách nào kềm chế tâm tình của mình được nữa, “Đại Vũ, em mau tỉnh lại đi! Tôi bảo đảm sau này tôi nhất định sẽ đối với em thật tốt, em không thể như vậy đối với tôi, em không thể vứt bỏ lại một mình tôi. Phùng Kiến Vũ, tôi yêu em! Em có nghe thấy không, tôi nói tôi yêu em!” Vương Thanh đem mặt chôn trong lòng bàn tay Phùng Kiến Vũ

Một lát sau, Vương Thanh đột nhiên cảm giác được có một bàn tay đang lau nước mắt cho mình. Vương Thanh ngẩng đầu lên, Phùng Kiến Vũ đang đang nhẹ nhàng mỉm cười với anh

Phùng Kiến Vũ tỉnh lại vào lúc Vương Thanh đang rơi nước mắt, cậu thủy chung vẫn là không cách nào vứt bỏ Vương Thanh lại một mình

Bởi vì lúc rơi xuống biển Phùng Kiến Vũ đã uống mấy ngụm nước biển, lại cộng thêm một ngày một đêm không uống nước, cổ họng Phùng Kiến Vũ khô khốc, thanh âm cũng vô cùng khàn khàn, cậu vừa lau nước mắt cho Vương Thanh vừa nói, “ Ngốc, đừng khóc, khó coi chết đi được.”

Vương Thanh không nói lời nào, anh chẳng qua chỉ là nhìn Phùng Kiến Vũ đã tỉnh lại - cười ngây ngô.

20. Chương 20

Sau khi Phùng Kiến Vũ tỉnh lại, bác sĩ làm kiểm tra tổng quát cho cậu, sau đó nói: “Phùng tiên sinh, thân thể của cậu đã không còn vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày liền có thể xuất viện. Bất quá, tôi nhìn bệnh án cậu đã từng nhập viện vì xuất huyết dạ dày. Tôi đề nghị cậu sau này có thời gian nên tới bệnh viện làm một đợt kiểm tra cận kề đi.”

Phùng Kiến Vũ nhìn bác sĩ, nghiêm túc nghe bác sĩ nói, trả lời, “Được, có thời gian tôi nhất định làm kiểm tra cận kề.”

Tiểu y tá đứng bên cạnh bác sĩ che miệng cười trộm nói với Phùng Kiến Vũ: “Phùng tiên sinh, mấy ngày anh bị bệnh làm cho Vương tiên sinh rất là lo lắng. Anh ấy quả thật là nửa bước không rời, túc trực ở bên giường bệnh trông nom anh a.”

Phùng Kiến Vũ không nói gì, quay đầu nhìn Vương Thanh một mực bầu bạn ở bên cạnh mình, trong lòng không khỏi than thở: Thôi đi, đã quên liền quên đi! Ta yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu ta không phải là được rồi sao, loại hồi ức này, tương lai chúng ta cùng nhau tạo ra là được mà

Phùng Kiến Vũ đã nghĩ thông suốt nhìn Vương Thanh cười rạng rỡ, Vương Thanh ngẩn ngơ vì nụ cười tỏa nắng của cậu, đó là nụ cười lần đầu tiên anh nhìn thấy từ khi quen biết cậu, trên mặt Vương Thanh hiện lên hai vệt đỏ hồng hồng, sau đó không được tự nhiên quay đầu sang hướng khác.

...

Chờ sau khi bác sĩ ra ngoài, Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ vị trí còn trống trên giường, sau đó nhìn Vương Thanh nói: “Vương Thanh, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Vương Thanh do dự một chút vẫn là ngồi lên giường. Sau khi sửa sang lại chăn cho Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh mở miệng trước, “Đại Vũ, tôi thích em. Nhưng mà tôi không biết người em chờ có phải là tôi hay không, tôi cũng không biết người em muốn có phải là tôi hay không. Cho nên cho dù hôm nay ngồi bên cạnh em, tôi cũng không dám mở miệng nói với em là tôi yêu em.”

Phùng Kiến Vũ không ngờ trong lòng Vương Thanh thì ra cũng đau khổ như vậy. Cậu cho là chỉ có cậu rối rắm, nhưng mà cậu bây giờ rốt cuộc cũng biết Vương Thanh thật ra cũng bất an như cậu. Phùng Kiến Vũ đặt tay lên tay Vương Thanh, “Thanh nhi, chúng ta trước kia quả thật có rất nhiều hồi ức tốt đẹp, nhưng mà em không muốn nói cho anh biết. Bởi vì em hy vọng anh có thể tự mình nhớ lại, em tin nếu những hồi ức kia đối với anh mà nói là rất quan trọng, anh nhất định sẽ nhớ lại.”

Phùng Kiến Vũ ngừng một chút, lại nói: “Vương Thanh, em không khỏi không thừa nhận, em trước kia đối với anh như vậy, trốn tránh anh, cự tuyệt anh, cũng bởi vì em sợ, em không có cảm giác an toàn. Em sợ tình yêu của em đối với anh mà nói chỉ là gánh nặng, em sợ em sẽ phá hủy cuộc sống yên ổn của anh. Nhưng mà, bây giờ em suy nghĩ thông rồi, thích chính là thích, yêu chính là yêu, em không muốn trốn tránh nữa. Nhưng mà Thanh nhi, nếu như anh không yêu em, tình yêu của em cũng chẳng là gì ghê gớm.”

Vương Thanh lúc này mới biết, nguyên lai tình cảm của Phùng Kiến Vũ đối anh lại sâu đậm như vậy, Vương Thanh đem cảm đặt trên đỉnh đầu cậu cọ một cái, trong lòng bởi vì nghe được những lời của Phùng Kiến Vũ mà trở nên ấm áp. Anh thở dài nói: “Đại Vũ, em thật khờ, thật ra thì em không cần cái gì cũng nghĩ cho tôi như vậy.”

Phùng Kiến Vũ hiếm khi nhu thuận, an tâm tựa vào trong ngực Vương Thanh, “Em biết, nhưng mà em làm không được.”

Vương Thanh ôn nhu nhìn Phùng Kiến Vũ, ngón tay ở trên môi cậu xoa xoa. Cuối cùng, anh cúi đầu xuống hôn lên môi Phùng Kiến Vũ. Nụ hôn này không mang tình dục, nụ hôn này đầy thành kính. Nụ hôn này cũng chẳng sâu thêm vào, nhưng mà vào giờ khắc này lại có vẻ ấm áp như vậy. Một khắc kia, giữa bọn họ tựa như chưa từng trải qua khó khăn của nhiều năm chia cách, một khắc kia, giữa bọn họ chỉ có lẫn nhau.

Nụ hôn vừa qua, hai tay Vương Thanh từ sau lưng ôm lấy Phùng Kiến Vũ, hai người cậu có câu không trò chuyện. Vương Thanh nói: “Đại Vũ, nếu em không chịu nói cho tôi biết chuyện trước kia. Vậy em hãy nói cho tôi biết, trước kia tôi là người như thế nào đi!”

Phùng Kiến Vũ đùa nghịch ngón tay Vương Thanh, nghĩ đến dáng vẻ Vương Thanh trước kia nãi Thanh nũng nịu, liền bật cười, sau đó nói: "Anh trước kia a, có lúc rất trầm ổn có thể chủ trì đại cuộc, nhưng mà có lúc tính khí lại như tiểu hài tử vậy. Khi đó tính cách của anh đặc biệt tốt, mọi người đều rất thích anh. Bất quá, anh thật sự thật sự thật sự đặc biệt thích ăn giấm."

Phùng Kiến Vũ đang nói liền nghĩ tới fan meeting trước đây, vốn là ban đầu phần lớn băng đèn đều là Thanh vũ, kết quả về sau bởi vì Vương Thanh càng ngày càng nãi, băng đèn Vũ Thanh càng ngày càng nhiều, mọi người cũng đều cho Vương Thanh tên gọi mới, nãi Thanh ba. Bây giờ suy nghĩ một chút, Phùng Kiến Vũ vẫn cảm thấy rất buồn cười.

Vương Thanh nghe Phùng Kiến Vũ miêu tả rất khác chính mình hiện tại, không hề có cảm giác mâu thuẫn, ngược lại chỉ cười phản bác Phùng Kiến Vũ, "Tôi làm sao có thể lại như tiểu hài tử vậy, tôi rõ ràng vẫn luôn rất cao lãnh có được hay không. Cho dù có hành động gì gây thơ đi nữa, cũng nhất định là bởi vì tôi muốn trêu chọc cho em vui vẻ."

Phùng Kiến Vũ giờ khắc này cảm thấy thỏa mãn, cậu không nghĩ tới, trải qua bảy năm, Vương Thanh của cậu đã trở lại, trở lại bên cạnh cậu. Mặc dù bây giờ Vương Thanh cái gì cũng không nhớ, nhưng mà bọn họ còn có rất nhiều rất nhiều thời gian. Quan trọng nhất chính là, bọn họ vẫn yêu nhau sâu đậm, từ đầu đến cuối cho là người duy nhất của đối phương, ai cũng không muốn tạm bợ.

Hai người cứ như vậy trò chuyện, cho đến mặt trời lặn, cho đến trăng sáng treo cao, cho đến Phùng Kiến Vũ ở trong ngực Vương Thanh bình yên thiếp đi.

21. Chương 21

Sau nhiều ngày bầu bạn cùng hết lòng chăm sóc của Vương Thanh, thân thể Phùng Kiến Vũ rất nhanh đã hồi phục. Bởi vì không yên lòng về sức khỏe của Phùng Kiến Vũ cho nên Vương Thanh chưa có trở về Bắc Kinh, anh theo đoàn phim ở lại Thanh Đảo bồi Phùng Kiến Vũ quay phim.

Mỗi ngày khi Phùng Kiến Vũ phải quay phim, Vương Thanh cũng đến hiện trường quay phim phụng bồi cậu. Ban đầu Vương Thanh là sợ thân thể Phùng Kiến Vũ xảy ra vấn đề, nhưng mà về sau nhìn dáng vẻ nghiêm túc khi quay phim của cậu, Vương Thanh thật sự cảm thấy mình không có yêu sai người. Nếu như nói ở trên giường Phùng Kiến Vũ là hấp dẫn mê hoặc anh, thì Phùng Kiến Vũ trong lúc làm việc chính là một ngôi sao sáng rực rỡ, đáng giá để anh thưởng thức.

Liên tục một tháng quay phim Gió bão rất cuộc đóng máy. Cho nên ở tiệc mừng đóng máy, toàn đoàn đều ngồi ở trên một bàn ăn cơm, dĩ nhiên cũng bao gồm Vương Thanh một mực ở cùng đoàn phim

Trong tiệc ăn mừng, đạo diễn nói: "Mấy ngày này khổ cực mọi người, nhất là Đại Vũ, rất nhiều phân cảnh nguy hiểm cũng không cần thể thân, đều đích thân ra trận, loại tinh thần chuyên nghiệp này tôi rất bội phục a!" Sau đó hân hân ly rượu lên, hướng Phùng Kiến Vũ nói: "Đến, Đại Vũ, tôi kính cậu một ly."

Phùng Kiến Vũ thật ra thì không muốn uống rượu, nhưng mà cũng không thể không nể mặt đạo diễn, vừa định bưng ly rượu lên đáp lại đạo diễn, cái ly trước mặt liền bị Vương Thanh bên cạnh cầm đi

Vương Thanh đứng lên, đối với đạo diễn nói: "Đạo diễn, thời gian trước Đại Vũ bị bệnh, bác sĩ không cho em ấy uống rượu. Ly rượu này coi là tôi thay Đại Vũ mời ngài, cảm ơn ngài khoảng thời gian này đã chiếu cố Đại Vũ." Sau đó Vương Thanh ngửa đầu, cạn một ly rượu.

Vương Thanh nói chuyện vừa khéo léo, lại có lễ phép, trả lại mặt mũi cho đạo diễn, đạo diễn đương nhiên mặt đầy tươi cười ngồi xuống. Vương Thanh lại quay đầu hướng những nhân viên đoàn phim nói: "Hy vọng mọi người có thể thông cảm cho sức khỏe của Đại Vũ, cũng đừng để cho em ấy uống rượu. Dĩ nhiên, hôm nay mọi người cao hứng, tôi cũng cao hứng, cho nên hôm nay rượu của Đại Vũ đều do tôi uống." Nghe những lời của Vương Thanh, tất cả mọi người đều ríu rít gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh, trong lòng ngập tràn cảm động. Cậu còn nhớ thời đại học, Vương Thanh cũng thường xuyên thay cậu cản rượu, sau đó bọn họ quay phim rồi ra mắt, bắt đầu có xã giao, cũng vẫn là Vương Thanh thay cậu cản rượu. Cậu còn nhớ lúc ấy Vương Thanh mặt đầy cương chừu nói với cậu: “Uống rượu gì gì đó để anh làm cho, em chỉ phụ trách ăn thịt là được.”

Phùng Kiến Vũ ngơ ngẩn một hồi, lấy lại tinh thần nhìn Vương Thanh đang mỉm cười cùng đồng nghiệp của mình uống rượu, hết sức an tâm. Trong lòng không khỏi suy nghĩ: Thật ra thì, cái gì cũng chưa từng thay đổi

...

Vương Thanh dù tửu lượng có khá hơn nữa, cũng không thể uống thắng nhiều người như vậy, khi tiệc ăn mừng kết thúc, mặt Vương Thanh đã bắt đầu ửng đỏ, có chút say

Phùng Kiến Vũ dìu Vương Thanh trở về khách sạn, mang đến cho anh một ly nước mật ong, nhìn Vương Thanh uống xong lại cầm khăn lông ướt lau mặt cho anh

Sau khi lau xong cho Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ đem ly cùng khăn lông thu dọn xong, đi tới mép giường đắp chăn cho anh lại hôn lên trán anh một cái, chuẩn bị trở về phòng của mình.

Phùng Kiến Vũ mới vừa xoay người muốn đi, liền bị Vương Thanh kéo một cái ngã xuống giường, Vương Thanh đè ở trên người cậu, tay anh ôm ngang hông cúi đầu liền hôn lên môi cậu. Phùng Kiến Vũ cũng sốt một chút, cũng không có cự tuyệt, Vương Thanh liền một tay đè gáy cậu, cúi đầu làm sâu hơn nụ hôn này

Hôm nay Vương Thanh phá lệ nhiệt tình, Phùng Kiến Vũ hoàn toàn bị hôn đến choáng váng, cậu tựa như nuốt vào rượu còn sót lại trong miệng Vương Thanh ngây ngất giống như đã say. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy, toàn thân mềm nhũn tê tê dại dại, không có một chút khí lực. Lúc Vương Thanh buông Phùng Kiến Vũ ra cậu đã vùi ở trong khủy tay Vương Thanh từng ngậm từng ngậm thở dốc, mở hai mắt thật to vô tội nhìn Vương Thanh.

Vương Thanh hôn lên trán Phùng Kiến Vũ nói: “Đại Vũ, tối nay đừng đi có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ trong đầu nghĩ: Đem ta hôn thành như vậy, ta còn có thể đi sao a! Sau đó Phùng Kiến Vũ một bộ dáng vẻ không tình nguyện, nói một câu: “Được.” Vương Thanh ôm chầm Phùng Kiến Vũ, lại một lần nữa hôn tới, lần này cùng mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng, khi này hôn là ôn nhu triền miên, mà lần này là thật là nóng bỏng mãnh liệt hôn.

Nụ hôn này làm cho thân thể Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ nổi lên biến hóa, thân thể hai người gần sát có thể cảm giác được đối phương cương lên. Phải biết sau lần Phùng Kiến Vũ uống say hoan ái, hai người liền giận dữ rồi, cũng không cử chỉ thân mật nào chứ đừng nói là lên giường.

Lần này Vương Thanh thật vất vả cùng Phùng Kiến Vũ hòa thuận, nhưng bởi vì sức khỏe của Phùng Kiến Vũ lại còn phải đóng phim, mỗi lần hôn đều là lướt qua liền ngừng lại, thực sự không nhịn được thì anh cũng chỉ là yêu cầu Phùng Kiến Vũ lấy tay giúp mình. Hôm nay Gió bão rất cuộc đóng máy, thân thể Phùng Kiến Vũ cũng khôi phục rất tốt rồi, Vương Thanh cũng không nhịn được nữa.

Vương Thanh vùi đầu ở bên cổ Phùng Kiến Vũ cọ a cọ, thanh âm hơi có vẻ nũng nịu, “Đại Vũ, tối nay, tôi cũng đã nhịn nhiều ngày, tôi rất nhớ thật sự rất nhớ em. Tối nay, có thể hay không?”

Phùng Kiến Vũ da mặt mỏng, gò má đỏ lên, khẽ gạt đầu một cái, nói: ” Ân, có thể.”

22. Chương 22

“Nhớ tôi không?” Bàn tay Vương Thanh từ từ cởi nút áo sơ mi của Phùng Kiến Vũ, thân thể tinh xảo xinh đẹp trong chốc lát bại lộ ở trước mặt Vương Thanh

” Ân....nhớ.. nhớ...” Phùng Kiến Vũ vịn bả vai Vương Thanh nhỏ giọng nói. Vương Thanh một tay ôm eo Phùng Kiến Vũ, một tay cởi quần cậu, đặt Phùng Kiến Vũ trên người, “Tôi rất nhớ em, Đại Vũ, nghĩ hận không thể đem em ăn tươi nuốt sống, nuốt vào trong bụng, vĩnh viễn không xa nhau nữa.”

Bị lột sạch Phùng Kiến Vũ giờ phút này giống như một viên ngọc ôn nhuận, toàn thân nhẵn bóng nằm ở trên giường. Vương Thanh cười đều trên người Phùng Kiến Vũ liếm từ dưới lên trên, tình cảnh sắc tình làm gò má Phùng Kiến Vũ đỏ bừng, nâng tay lên muốn vả Vương Thanh một cái, anh liền bắt được tay cậu sau đó cùng anh mười ngón tay giao nhau

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh, đột nhiên nghĩ đến bảy năm bọn họ xa nhau kia: bảy năm ta tuy là chịu đủ nỗi khổ tương tư dày vò, nhưng mà Thanh nhi nằm trên giường bệnh lạnh lẽo như băng, đấu tranh muốn tỉnh lại cũng nhất định rất thống khổ.

Nghĩ tới đây, Phùng Kiến Vũ run rẩy, chớp mũi đau xót, trong mắt dần dần ngậm nước, dưới ánh đèn giống như kim cương vậy tỏa sáng lấp lánh.

” Ngốc, em khóc cái gì.” Vương Thanh ôn nhu hôn lên mắt Phùng Kiến Vũ, dùng môi hút đi từng giọt nước tinh khiết mặn mà

Phùng Kiến Vũ nghẹn ngào đưa tay ôm Vương Thanh, nước mắt vô thanh vô tức từ trên cổ Vương Thanh chảy xuống, thanh âm buồn rầu vang lên bên tai anh: “Thanh nhi, bảy năm kia anh cũng nhất định không dễ chịu, anh cũng nhất định rất thống khổ.”

Vương Thanh chấn động một cái, anh không nghĩ Phùng Kiến Vũ sẽ nghĩ tới những thứ này, anh cũng không nghĩ tới Phùng Kiến Vũ lại lo nghĩ cho anh anh như vậy . Quả thật, hôn mê bảy năm anh một chút cũng không tốt, vô luận là lúc hôn mê đầu óc trống rỗng, hay là sau khi tỉnh lại mỗi đêm nằm mơ thấy Phùng Kiến Vũ rơi lệ tâm thương yêu không dứt, đều đang hành hạ lấy anh. Vương Thanh ngẩng đầu lên, nâng cằm Phùng Kiến Vũ, thận trọng hôn xuống.

Nước mắt Phùng Kiến Vũ là mặn, nhưng mà trong lòng Vương Thanh lại là ngọt. Vương Thanh dùng mặt nhẹ nhàng cọ lên mặt Phùng Kiến Vũ, không tiếng động an ủi Phùng Kiến Vũ đang ưu tư

Một lát sau, cảm xúc Phùng Kiến Vũ dần dần ổn định lại, Vương Thanh ôm cậu hôn từng chút từng chút, anh nắm tay cậu đặt ở bên hông của anh, khàn giọng nói: “Đến, giúp tôi cởi xuống.” Áo mới vừa rồi Vương Thanh đã tự mình cởi bỏ, bây giờ chỉ còn lại quần.

Phùng Kiến Vũ chần chờ một chút, đưa tay ra cởi dây nịt của Vương Thanh. Sau đó Vương Thanh hôn lên môi Phùng Kiến Vũ, nắm tay cậu giúp mình cởi khóa quần. Quần Vương Thanh còn chưa có tuột xuống, cảm thấy người nặng xuống, Phùng Kiến Vũ đem anh kéo lên trên người mình.

“Em... ân...” lời Vương Thanh còn chưa nói hết, miệng đã bị Phùng Kiến Vũ chủ động hôn chặn lại, Vương Thanh chưa từng nghĩ tới, trước kia đều là mình cầm quyền chủ động, hôm nay lại để cho Phùng Kiến Vũ đoạt đi. Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu liếm hôn môi Vương Thanh, đầu lưỡi đem Vương Thanh liếm đến tê tê dại dại

Phùng Kiến Vũ hôm nay nhiệt tình muốn đòi mạng, lúc hôn phát ra thanh âm rên rỉ, làm Vương Thanh cả người nóng bừng. Bàn tay Vương Thanh bắt đầu ở sau lưng Phùng Kiến Vũ vuốt ve, cuối cùng tay anh dừng lại ở hạ thân cậu.

Vương Thanh nắm chắc vật cứng rắn của Phùng Kiến Vũ, miệng anh rời khỏi môi cậu, cúi người xuống nhắm ngay hạt đậu trên ngực cậu liếm một chút. Toàn thân Phùng Kiến Vũ khẽ run lên, Vương Thanh cười cười, vui đầu hướng về hạt đậu hồng hồng của cậu mà hôn liếm

Đầu lưỡi Vương Thanh linh hoạt mút liếm thân thể Phùng Kiến Vũ, mặt cậu đầy mê mang nhìn anh, khẽ cắn môi mình. Bộ dáng kia làm cho Vương Thanh cảm giác trong lòng giống như bị mèo cào vậy, động tác trên tay khuấy động càng nhanh

” Ân... Thanh nhi... ân... hảo... hảo... thật là giỏi... nữa... mau... nhanh lên một chút...” Phùng Kiến Vũ bắt đầu rên rỉ. Đầu lưỡi Vương Thanh không ngừng trên chọc hạt đậu của cậu, động tác trên tay cũng không ngừng luật động. Khoái cảm của Phùng Kiến Vũ cũng càng ngày càng mãnh liệt, ” Ân... hắc... em... em muốn...

muốn bắn...” Theo Phùng Kiến Vũ kêu to một tiếng, một cổ chất lỏng màu trắng bắn vào trong tay Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ mặt đỏ ửng vô lực nằm trong ngực Vương Thanh, Vương Thanh cười một chút nói: “Bảo bối, tôi làm cho em thoải mái rồi, em cũng nên để cho tôi thoải mái một chút a!” Vừa nói xong liền dùng tay dính đầy tinh dịch của Phùng Kiến Vũ theo mạch huyết chen vào thân thể cậu

Phùng Kiến Vũ ngửa đầu rên rỉ, ngón tay Vương Thanh ở trong thân thể cậu trườn sát mấy cái, ánh mắt sâu đậm nhìn cậu, “Đại Vũ, em thích không?”

Phùng Kiến Vũ nửa ngày không nói lời nào, Vương Thanh lại ở trong thân thể Phùng Kiến Vũ chen vào hai ngón tay, ra sức trườn sát: “A... anh... ân...” Phùng Kiến Vũ rên rỉ loạn lên. Vương Thanh thừa dịp Phùng Kiến Vũ thất thần, lại cắm thêm vào một ngón tay đâm vào điểm nhạy cảm của cậu. Vương Thanh hôn môi Phùng Kiến Vũ vì rên rỉ mà hơi hé mở, thanh âm trầm thấp tràn đầy cảm dỗ, “Đại Vũ, em có muốn không?”

23. Chương 23

Phùng Kiến Vũ bởi vì mới vừa bắn qua một lần nên cực kỳ nhạy cảm, không tự chủ được rên rỉ, “Thanh nhi... em... em muốn... cho em...”

Vương Thanh nhìn dáng vẻ mê người của Phùng Kiến Vũ, cũng không nhịn được nữa, rút ngón tay trong cơ thể Phùng Kiến Vũ ra đem cự vật đặt ở huyết khẩu của Phùng Kiến Vũ cọ xát mấy cái, nâng hai chân trắng nõn thẳng tắp của cậu lên, lập tức đỉnh vào chỗ sâu trong cơ thể cậu

Phùng Kiến Vũ rên rỉ thống khổ một tiếng, “ân... đau...” Nếu như nói lần trước cậu uống say Vương Thanh tiến vào cậu cũng không cảm thấy có bao nhiêu thống khổ, nhưng lần này cậu chính là chân chân thật thật cảm nhận được Vương Thanh từng tác từng tác tiến vào, khiến cho Phùng Kiến Vũ thiếu chút nữa bắn ra.

Vương Thanh nghe được Phùng Kiến Vũ rên rỉ thống khổ thấy cậu nhú chặc chân mày, nên cố nén không có luật động. Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh dừng lại động tác trấn anh tứa ra mồ hôi, vì vậy chủ động vì Vương Thanh lau đi mồ hôi trên trán, sau đó hôn lên môi anh, dùng hành động nói cho Vương Thanh biết cậu không sao

Chân Phùng Kiến Vũ có chút run rẩy, hạ thân từng trận từng trận co rút, Vương Thanh vừa đáp lại nụ hôn của Phùng Kiến Vũ, vừa đem cánh tay ôm xiết lại, sau đó bắt đầu chậm rãi trườn sát.

Vương Thanh một bên ở trong cơ thể Phùng Kiến Vũ ra vào, một bên an ủi thân thể cậu. Môi Vương Thanh hôn lên vành tai cậu thanh âm thâm tình vang lên bên tai “Đại Vũ, em biết không? Tôi thật sự cảm thấy chúng ta là minh minh chủ định, em nói tôi làm sao có thể yêu em nhiều như vậy a!” Vương Thanh ở xương quai xanh cậu không ngừng gặm cắn, để lại một cái rồi lại một cái hồng ửng

Phùng Kiến Vũ ở dưới sự vuốt ve của Vương Thanh cũng bắt đầu có cảm giác, bắt đầu rên rỉ, “Thanh nhi... em.... thật... thật thích... hảo... thật là tê a...” Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ bắt đầu thích ứng cự vật của mình, cũng bắt đầu tăng nhanh tốc độ trườn sát

” Ân... a... Thanh nhi... hắc... thật thoải mái... a... quá... quá nhanh...” Phùng Kiến Vũ bởi vì Vương Thanh tăng thêm tốc độ trườn sát mà cảm thấy kinh hoàng, hai tay ôm cổ anh thật chặt. Nơi giao hợp theo từng trận trườn sát mà phát ra thanh âm “pa pa pa ” dầm dề, cùng với tiếng thở dốc của hai người vang khắp căn phòng

“Đại Vũ, nói em yêu tôi.” Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên để cậu nhìn anh. Phùng Kiến Vũ ánh mắt mê ly nhưng vẫn đáp lại Vương Thanh, “Thanh nhi... em... em yêu anh... em... em rất yêu anh...” Phùng Kiến Vũ thanh âm càng ngày càng lớn, cậu lớn tiếng hướng Vương Thanh bày tỏ tâm ý của mình.

Vương Thanh cũng cúi ở bên tai Phùng Kiến Vũ nhẹ giọng nói, “Tôi cũng vậy, tôi cũng rất yêu em. ” Sau đó lại ở trong cơ thể cậu nhanh chóng trườn sát

“Thanh nhi... hảo...thật tốt... cảm giác... sắp chết...” Phùng Kiến Vũ liền lớn tiếng rên rỉ.

Thanh âm Phùng Kiến Vũ bởi vì rên rỉ trở nên hết sức gợi cảm, cộng thêm toàn thân cậu hiện đầy ẩn ki tình yêu, khiến cho cự vật của Vương Thanh sưng trướng thêm vài phần. Vương Thanh ở trong cơ thể Phùng Kiến Vũ ra sức trều sáp, đối với Phùng Kiến Vũ nói: “Bảo bối, tôi sắp tới!”

Sau đó Phùng Kiến Vũ cảm giác trong cơ thể giống như là bị tinh dịch nóng bỏng của Vương Thanh đả thương vậy, cảm giác tiêu hồn để cho Phùng Kiến Vũ dường như hôn mê bất tỉnh, Vương Thanh cũng là mặt đầy thỏa mãn nằm ở trên người cậu.

Một lát sau, Vương Thanh từ trên giường ngồi dậy, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm, sau khi xả đầy bồn tắm và thử nhiệt độ nước xong Vương Thanh đi ra ôm lấy Phùng Kiến Vũ mềm nhũn ở trên giường đi vào phòng tắm. Vương Thanh đem cậu bỏ vào trong bồn tắm, muốn thanh lý thân thể cho cậu một chút

Nhưng khi Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ vẻ mặt mê mang, sắc mặt ửng đỏ nằm xiêu vẹo trong bồn tắm, anh cảm thấy hạ thân lại bắt đầu cương lên rồi. Anh đứng ở bên cạnh bồn tắm, cầm tay cậu đặt lên hạ thân đã cương cứng của mình: “Đại Vũ, tôi lại cương lên rồi.”

Vương Thanh không để ý vẻ mặt hoảng hốt của cậu, cũng ngâm vào trong bồn tắm, ôm cậu ngồi trên người mình, lại tới một lần.

Chờ Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ lại một lần nữa thu thập sạch sẽ từ phòng tắm đi ra, Phùng Kiến Vũ đã ngủ trong vòng tay Vương Thanh, mà Vương Thanh lại là dáng vẻ thỏa mãn ăn uống no đủ Vương Thanh nằm ở trên giường, nhìn Phùng Kiến Vũ trong ngực mình an tĩnh ngủ, đột nhiên cảm giác người nam nhân này giống như một thiên sứ, không nhịn được lại hôn lên trán cậu một cái, ôm người mình yêu tiến vào trong mộng đẹp

24. Chương 24

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ len lỏi vào trong phòng, trên giường hai người ôm nhau mặt đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn. Cuối cùng, vẫn là Phùng Kiến Vũ tỉnh lại trước.

Phùng Kiến Vũ hơi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt, sau đó cảm thấy bên hông bị hai cánh tay ôm chặt, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào. Cậu xoay thắt lưng đau nhức lại nhìn gương mặt say ngủ của Vương Thanh, cậu bây giờ cảm thấy vô cùng an tâm, bấy năm qua cậu chưa từng có một giấc ngủ an ổn. Phùng Kiến Vũ luôn nằm mơ thấy tai nạn xe cộ năm đó, nằm mơ thấy Vương Thanh gương mặt đầy máu, cậu luôn giật mình tỉnh lại, cho nên cậu không thể không lấy rượu làm tê dại chính mình

Nhưng mà bây giờ cậu chính là an an ổn ổn nằm ở trong ngực anh, cậu có cảm giác mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ. Phùng Kiến Vũ cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Vương Thanh.

Một lát sau, không biết là bởi vì Vương Thanh ngủ đủ rồi, hay là ánh mắt cậu nhìn anh quá nóng bỏng. Vương Thanh mơ mơ màng màng mở mắt, đối diện với ánh mắt của Phùng Kiến Vũ, trong lòng ấm áp. Trong đầu anh nghĩ: Rốt cuộc, sẽ không còn phải nằm mơ thấy đôi mắt đang rơi lệ kia nữa bởi vì chủ nhân của nó đã ở bên cạnh ta nha!

Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ ôm thật chặt trong ngực, đầu đặt ở trên vai cậu, thanh âm bởi vì mới vừa tỉnh mà có chút khàn khàn, “Đại Vũ, tôi cảm thấy khi tỉnh dậy được nhìn thấy em ở bên cạnh, tôi cảm thấy rất an tâm, tôi sau này cũng không muốn rời xa em nữa.”

Phùng Kiến Vũ cũng dùng sức đáp lại cái ôm của Vương Thanh nói: “Thanh nhi, em cũng vậy, em cũng cảm thấy rất an tâm, cũng không cho anh rời xa em nữa.” Lời hai người nói như trẻ con, nhưng cũng chính là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng. Phùng Kiến Vũ trong lòng suy nghĩ: Cảnh tượng này, em đã chờ mong bấy năm, làm sao có thể để cho anh rời xa em lần nữa.

...

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ không có đi theo đoàn phim trở về Bắc Kinh, mà là ở lại Thanh Đảo. Anh muốn cùng cậu trải qua hai ngày chỉ có hai người bọn họ, bởi vì Vương Thanh biết sau khi anh cùng cậu ở bên nhau thì khi trở lại Bắc Kinh sẽ gặp rất nhiều phiền phức nhiều, anh muốn cho cậu một ít hồi ức ngọt ngào khi hai người lại một lần nữa ở bên nhau

Vương Thanh lái xe mang Phùng Kiến Vũ đi Uy Hải, ở trên xe Phùng Kiến Vũ liền không kèm chế được sự vui sướng, cười tươi như hoa chứng minh sự hạnh phúc của cậu. Anh vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn cậu.

Anh một tay cầm tay lái, một tay khác nắm lấy tay cậu, cười nói: “Đại Vũ, tôi chỉ nói mang em đi ngắm biển thôi mà, sao em lại vui vẻ đến như vậy a ”

Phùng Kiến Vũ hiếm thấy không có cùng Vương Thanh tranh cãi: “Đúng vậy, cùng anh ở chung một chỗ em rất là vui vẻ.” Nụ cười của cậu lan đến ánh mắt.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ ánh mắt thâm tình nói: “Đại Vũ, đôi mắt em thật là đẹp, giống như sao sáng vậy.”

Nghe được lời tỏ tình của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ hết sức hưởng thụ, nụ cười trong mắt cậu càng sâu hơn.

Một lát sau, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ tới nơi, xe mới vừa dừng lại, cậu đã chạy xuống xe giang hai cánh tay chạy nhanh ra biển. Anh nhìn dáng vẻ hưng phấn của cậu trong lòng không khỏi xúc động: Người đã lớn như thế rồi mà lại giống như một đứa trẻ vậy. Sau đó yên lặng đi theo sau lưng cậu

Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên bờ cát, cởi giày ra duỗi thẳng chân để cho nước biển vỗ về chân cậu. Sau đó cậu nằm xuống, tắm ánh mặt trời. Vương Thanh cũng đi tới, học theo dáng vẻ của cậu nằm xuống, cùng chung tắm ánh mặt trời.

Phùng Kiến Vũ quay đầu, nhìn vào mắt Vương Thanh, vẻ mặt thành thật hỏi: “Thanh nhi, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?”

Vương Thanh đầy kiên định nhìn cậu nói: ” Đúng, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Cậu đột nhiên nghĩ đến Lý Diễm ở bên cạnh Vương Thanh lúc trước, trong lòng hơi đau xót, quay đầu đi, ngẩng mặt nhìn bầu trời, ánh mắt khẽ nhíu lại, “Vậy còn Lý Diễm thì sao? Cô ấy phải làm thế nào, anh muốn vứt bỏ cô ấy sao? Cô ấy là vô tội.”

Phùng Kiến Vũ nói xong, Vương Thanh nửa ngày cũng không đáp lại cậu. Trong lòng cậu bởi vì sự yên lặng của anh mà bắt đầu trở nên lạnh lẽo. Đột nhiên, cậu cảm thấy trước mắt có chút tối, mở đôi mắt khẽ nhắm ra thì thấy Vương Thanh đang mặt đầy nghiến ngậm nhìn mình, “Đại Vũ, em ghen?”

Phùng Kiến Vũ mất tự nhiên quay đầu sang chỗ khác nói: “Em mới không có đâu.”

Vương Thanh xoay mặt cậu lại: “Đại Vũ, Lý Diễm là lúc anh mới về nước, ba mẹ an bài cho tôi. Tôi không thích cô ấy, cô ấy cũng không thích tôi, chỉ là đóng kịch thôi thì sao lại nói là vứt bỏ chứ.” Phùng Kiến Vũ nghe Vương Thanh nói, đáy lòng lạnh lẽo dần dần ấm áp trở lại, đẩy mắt nhu tình nhìn anh. Vương Thanh hôn lên trán Phùng Kiến Vũ nói: “Đại Vũ, trong lòng tôi chỉ có em.” Sau đó hai người vẫn ngồi ở bãi cát, du khách qua lại tựa như cùng bọn họ không liên quan, trong thế giới của bọn họ bây giờ chỉ có đối phương.

25. Chương 25

Hai ngày ngắn ngủi trôi qua rất nhanh, hai người thu thập hành lý chuẩn bị trở về Bắc Kinh. Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực, trong thanh âm mang theo mấy phần nũng nịu, “Đại Vũ, không muốn trở về, không muốn xa em.”

Phùng Kiến Vũ cũng luyến tiếc Vương Thanh, dựa vào vai anh trầm mặc một chút, nói: “Thanh nhi, nếu như anh không ngại nhà quá nhỏ, thì dọn tới ở cùng với em đi!” Sau khi nói xong cậu thật giống như cảm

giác mình quá chủ động, còn nói: “Anh cân nhắc kỹ a! Dọn tới ở, Niệm Niệm có lúc sẽ rất ồn ào, hơn nữa anh cũng sẽ không có được đãi ngộ tốt như ở khách sạn đâu, rất nhiều chuyện đều phải tự tay mình làm a”

Nghe Phùng Kiến Vũ nói, đôi mắt Vương Thanh phát sáng nhưng là đồng thời chớp mũi anh cũng có chút đau xót, “Đại Vũ, tôi sao lại không muốn chứ. Em đây là cho tôi một cái nhà a!” Vương Thanh từ khi trở lại Bắc Kinh tới nay, bởi vì biệt thự trước kia hàng năm không người ở, cho nên ngập tràn bụi bặm, cho nên anh vẫn là ở khách sạn. Mặc dù ở trong khách sạn, Vương Thanh cái gì cũng không cần làm, thức ăn của khách sạn cũng rất tinh xảo ngon miệng, nhưng mà Vương Thanh luôn là cảm thấy ở trong lòng trống trải, không có cảm giác ấm áp.

...

Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ trở lại Bắc Kinh, cậu trước phụng bồi anh trở về khách sạn thu dọn đồ đạc. Nói là thu dọn đồ đạc, thật ra thì trừ quần áo ra, những thứ khác cái gì cũng không có, cho nên hai người rất mau trở về nhà.

Anh đứng ở dưới lầu, nắm tay cậu nói: “Đại Vũ, lần trước tới đây tôi cảm thấy nơi này đặc biệt quen thuộc, trước kia có phải tôi đã từng ở chỗ này a?”

Phùng Kiến Vũ cười một tiếng nói, “Thanh nhi, đây là nhà của chúng ta.” Một chữ “Nhà” của cậu trong nháy mắt làm lòng Vương Thanh tan chảy.

Hai người về đến nhà, Tiểu Niệm Thanh đang cùng dì giúp việc làm bài tập. Nghe được tiếng cửa mở, Tiểu Niệm Thanh lập tức nghiêng đầu, bởi vì bé biết Phùng Kiến Vũ hôm nay sẽ trở lại, vì vậy quay đầu liền chạy nhào vào trong ngực cậu. Nhưng khi Tiểu Niệm Thanh thấy Vương Thanh sau lưng cậu, Tiểu Niệm Thanh lập tức thay đổi phương hướng chạy về phía Vương Thanh.

Vương Thanh ôm lấy Tiểu Niệm Thanh đang chạy tới, hỏi: “Niệm Niệm, gần đây chúng ta không có ở đây, con có hảo hooooo hảo học tập thật giỏi không a?”

Đầu Tiểu Niệm Thanh gật như con gà con mổ thóc vậy nói: “Ba, con có hảo hảo học tập thật giỏi nga! Lần trước con thi được hạng nhất, hai ngày trước thầy còn khen ngợi con nha. Ba, từ khi Vũ Vũ đi quay phim, ba cũng không xuất hiện, con rất nhớ ba nha! Con còn đang suy nghĩ, có phải con có chỗ nào không tốt làm cho ba mất hứng hay không, cho nên ba lại muốn bỏ lại Niệm Niệm, một mực không chịu xuất hiện nha.”

Vương Thanh nhìn Tiểu Niệm Thanh ủy khuất lại khổ sở cảm thấy rất đau lòng, lập tức nói: “Niệm Niệm ngoan a, ba cũng rất là nhớ Niệm Niệm, ba đáp ứng Niệm Niệm lần sau ra ngoài nhất định ngày nào cũng gọi điện thoại cho Niệm Niệm có được hay không.” Từ sau lần trước Vương Thanh bồi Tiểu Niệm Thanh đi khu vui chơi, anh liền phát giác mình đối với Tiểu Niệm Thanh càng yêu thích, chẳng những không bài xích Tiểu Niệm Thanh gọi anh là ba, hơn nữa còn cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào, cũng rất nguyện ý ở trước mặt Tiểu Niệm Thanh xưng là ba

Trẻ con chính là trẻ con, tâm tình biến hóa rất mau. Nghe lời Vương Thanh nói, trên mặt Tiểu Niệm Thanh lập tức xuất hiện nụ cười, bé lại nhìn hành lý bên cạnh anh, “Ba, ba muốn dọn tới ở chung với con và Vũ Vũ sao a?”

Vương Thanh gật đầu mặt đầy cứng chịu nói: “Đúng vậy, ba muốn dọn tới ở, Niệm Niệm có vui vẻ không?”

Tiểu Niệm Thanh ở trên mặt Vương Thanh ”bep” một cái hôn lên nói: “Vui vẻ!”

Phùng Kiến Vũ nhìn hai người thân mật như vậy mười phần bất đắc dĩ, rõ ràng là đứa nhỏ mình một tay nuôi lớn, lại thân thiết với Vương Thanh như vậy, cậu nhìn hai người bên cạnh, sâu kín mở miệng, “Hai người xem như tôi không tồn tại sao?”

Tiểu Niệm Thanh nói: “Vũ Vũ, Vũ Vũ không được ghen nha, chúng ta còn thiếu chút thời gian đó sao a” Sau đó cũng ở trên mặt Phùng Kiến Vũ hung hãn hôn một cái.

Vương Thanh cũng là mặt đầy hạnh phúc nói: “Đại Vũ, tôi cùng Niệm Niệm đều rất yêu rất yêu em.” Vừa nói cũng ở trên mặt cậu thơm trộm một cái

Phùng Kiến Vũ vừa tức vừa buồn cười nhìn một lớn một nhỏ mà cậu rất là thương yêu này

...

Buổi tối, Phùng Kiến Vũ không để cho dì nấu cơm, để cho bà ấy về nhà sớm, đích thân xuống bếp làm một bữa cơm mừng Vương Thanh dọn vào. Phùng Kiến Vũ làm cơm khẳng định không có khéo léo như đồ ăn mua ở ngoài, nhưng mà trong thức ăn tràn đầy tình yêu lại để cho Vương Thanh rốt cuộc tìm được cảm giác ấm áp

Buổi tối lúc ngủ, bởi vì Vương Thanh đến, cho nên Phùng Kiến Vũ không cần đọc truyện dở cho Niệm Niệm ngủ, cho nên liền thật sớm nằm trên giường.

Một lát sau, Vương Thanh đem Niệm Niệm dỗ ngủ xong liền đi tới phòng của cậu. Vốn là nhà vẫn còn một phòng trống, cậu cũng đã gọi dì thu thập xong, nhưng mà anh cứ muốn phải ở chung một phòng với cậu, cậu không lay chuyển được anh, cũng đành chiều theo ý anh.

Nhưng khi Phùng Kiến Vũ đem tủ quần áo trong phòng chứa ra một nửa cho Vương Thanh để quần áo của anh, trong lòng cậu vẫn rất vui vẻ. Nhất là sau khi Vương Thanh đem quần áo anh treo vào, quần áo hai người dung hợp ở trong một cái tủ treo quần áo, đây là nhân chứng cho bọn họ thật sắp nhập vào cuộc sống đối phương.

Vương Thanh vén chăn lên, nằm lên giường, tự nhiên liền đem Phùng Kiến Vũ kéo vào trong ngực, cậu hỏi: “Thanh nhi, anh tại sao đến bây giờ cũng không hỏi em Niệm Niệm là con của ai a?”

Vương Thanh xoa xoa đầu Phùng Kiến Vũ, “Em không muốn nói, tôi cũng không muốn hỏi, huống chi tôi cảm thấy bé là con của chúng ta.”

Phùng Kiến Vũ không nói lời nào vùi ở trong ngực Vương Thanh, trong lòng lặng lẽ nói: Đúng, Thanh nhi, Niệm Niệm là con của chúng ta. Sau đó nhắm mắt lại, ở trong ngực Vương Thanh an tâm tiến vào trong mộng đẹp.

26. Chương 26

Hôm nay, là lễ ra mắt phim truyền hình Phùng Kiến Vũ thủ vai chính, Vương Thanh cũng tham dự với tư cách người đầu tư phim. Bất quá buổi sáng hôm nay Vương Thanh phải đến công ty xử lý công việc cho nên sau khi hẹn với Phùng Kiến Vũ sẽ gặp nhau tại hậu trường buổi lễ ra mắt, Vương Thanh đến ngay công ty.

Vương Thanh hiện tại đứng trước cửa sổ sát đất tại phòng làm việc, trong tay nắm một sấp tư liệu thật dày, trên đó viết thật to ba chữ, Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh trước kia đã sớm cho người điều tra tư liệu về Phùng Kiến Vũ, anh không phải hoài nghi cậu chuyện gì, anh chỉ là muốn biết bấy năm không có anh bên cạnh, Phùng Kiến Vũ đã trải qua cuộc sống như thế nào.

Nhưng mà, khi Vương Thanh lật qua từng trang từng trang tư liệu, anh rất kinh ngạc. Anh lần đầu tiên biết một người lại có thể ngược đãi bản thân mình như vậy. Phùng Kiến Vũ trong tư liệu viết: Tự sát không thành công một lần, bởi vì quanh năm dinh dưỡng không đầy đủ bị mắc bệnh thiếu máu, bởi vì quanh năm ăn uống không quy luật bị viêm dạ dày mãn tính, đã từng bởi vì nghiện rượu mà dạ dày lở loét một lần, dạ dày xuất huyết một lần, lần xuất huyết đó còn bị đưa tới bệnh viện cấp cứu.

Vương Thanh nhìn tư liệu, đột nhiên nhớ đến cổ tay trái của cậu quả thật có một đường sẹo nhỏ. Bởi vì cậu một mực không nói, cho nên anh cũng không hỏi. Vương Thanh lúc này vô cùng đau lòng cậu, anh nghĩ nếu như cậu đứng trước mặt anh bây giờ, anh nhất định sẽ ôm lấy cậu, nói với cậu rằng mình sau này sẽ một mực bồi ở bên cạnh cậu. Vương Thanh không biết, một người phải tuyệt vọng đến mức nào, mới lựa chọn vứt bỏ sinh mạng của mình.

Ánh mắt Vương Thanh rơi vào hai chữ nghiện rượu, lại nhớ đến trên kệ rượu bày đầy các loại rượu. Anh vẫn cho là Phùng Kiến Vũ có sở thích sưu tập rượu, nhưng không ngờ đến là bởi vì cậu nghiện rượu. Vương Thanh trong đầu nghĩ: Sau khi về nhà nhất định phải đem bỏ hết những chai rượu kia, sau này buổi tối

phải cho Đại Vũ uống sữa bò trước khi ngủ, có thể dưỡng dạ dày còn có thể an thần. Còn phải tìm những loại thức ăn tốt cho dạ dày, cũng muốn làm cho Đại Vũ ăn, phải đem dạ dày của em ấy điều dưỡng thật tốt.

Sau đó Vương Thanh đem tư liệu lật tiếp về sau, thấy được chuyện cha mẹ cậu đều mất cùng con gái nuôi Phùng Niệm Thanh. Vương Thanh sau khi trở lại, cậu cũng chưa có ở trước mặt anh đề cập tới cha mẹ cậu, anh cũng quên hỏi, nhưng mà Vương Thanh không nghĩ tới trong bảy năm này, cha mẹ Phùng Kiến Vũ đã qua đời. Vương Thanh thấy được ngày mất của cha mẹ cậu, là cùng một năm mình xảy ra tai nạn. Vương Thanh đột nhiên xót xa ân hận không thôi, anh tự trách mình khi đó tại sao không bầu bạn ở bên cạnh Phùng Kiến Vũ. Cho dù chưa nhìn thấy qua, Vương Thanh cũng có thể tưởng tượng được lúc đó Phùng Kiến Vũ có bao nhiêu bất lực, biết bao khổ sở, biết bao cần người bầu bạn.

Đối với chuyện của Tiểu Niệm Thanh, anh cũng không cảm thấy kinh ngạc. Vương Thanh đã sớm đoán được Tiểu Niệm Thanh là đứa trẻ do Phùng Kiến Vũ nhận nuôi, anh biết tình cảm của cậu đối với mình, cậu tuyệt đối sẽ không cùng người đàn bà khác sanh con. Nhưng mà Vương Thanh vừa liếc nhìn tên Tiểu Niệm Thanh, đột nhiên hiểu được tên Phùng Niệm Thanh từ đâu mà có, quả thật như mình đoán, Phùng Kiến Vũ thương nhớ Vương Thanh. Vương Thanh cảm thấy tim mình giống như bị đụng trúng vậy, đau đớn vô cùng.

Vương Thanh nhìn một đồng tư liệu, đau lòng Phùng Kiến Vũ phải chịu nhiều thống khổ và trắc trở suốt bảy năm qua. Nhưng mà cậu một chữ cũng không nói với anh, một lời oán trách cũng không có, vẫn yêu anh sâu sắc như lúc đầu. Vương Thanh đem hết tư liệu kia bỏ vào máy hủy giấy, anh không hy vọng cậu biết anh biết những chuyện này. Vương Thanh hy vọng anh cùng Phùng Kiến Vũ có thể có một khởi đầu sạch sẽ, anh đối với mình lập nên lời thề, trong cuộc sống tương lai anh nhất định phải hảo hảo đối đãi Phùng Kiến Vũ, đem bảy năm anh nợ cậu bù đắp lại cho cậu

...

Buổi trưa, lễ ra mắt Gió bão bắt đầu. Vương Thanh không ngồi chung một chỗ với Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ cùng diễn viên ngồi ở bên phải. Vương Thanh cùng nhà sản xuất phim còn có đạo diễn ngồi ở bên trái, nhưng ánh mắt hai người từ đầu đến cuối đều đặt ở trên người đối phương.

Lúc đầu ký giả truyền thông phỏng vấn đều có liên quan tới bộ phim. Đột nhiên, có một bóng người quen thuộc bóng đứng lên, người này không là ai khác, chính là Triệu Bính. Những năm gần đây, Triệu Bính một mực đưa tin bôi đen Phùng Kiến Vũ, nhưng tại vì cậu giữ mình quá mức trong sạch, hần căn bản không bắt được bất kỳ tin tức nào bất lợi cho cậu. Thật vất vả, lần trước hần đang theo dõi Phùng Kiến Vũ, chụp trộm được ảnh của cậu cùng Tiểu Niệm Thanh, mới vừa đăng tin không quá mấy ngày, tin tức đó liền bị một công ty tên là “Vọng” ép xuống

Triệu Bính vốn là một mực tò mò người phụ trách “Vọng” là ai, tại sao phải trợ giúp Phùng Kiến Vũ như vậy. Nhưng hôm nay khi hần thấy bóng dáng Vương Thanh trên sân khấu, hần liền hiểu ra hết mọi chuyện. Nhất thời, một ý niệm trả thù hiện lên trong đầu hần.

Triệu Bính đứng lên, ánh mắt đặt trên người Phùng Kiến Vũ, “Phùng Kiến Vũ tiên sinh, theo tôi biết thì bộ phim Gió bão là do công ty “Vọng” của Vương Thanh tiên sinh đầu tư, hơn nữa theo tôi biết, nhiều năm trước quan hệ của cậu cùng Vương Thanh tiên sinh không bình thường, thậm chí có rất nhiều tin tức đều nói cậu cùng Vương Thanh tiên sinh là quan hệ bất chính. Bây giờ, Vương Thanh tiên sinh lại đầu tư phim của cậu, cho nên cậu được đóng vai chính phim Gió bão là bởi vì Vương Thanh tiên sinh sao?”

Lời Triệu Bính giống như là một trái bom đặt trong đám kí giả vậy, mọi người cũng châu đầu ghé tai bắt đầu nghị luận. Lúc này, đạo diễn đứng lên nói: “Đại Vũ có thể nhận vai chính của Gió bão, hoàn toàn là bởi vì tôi cảm thấy cậu ấy hết sức thích hợp với nhân vật này. Hơn nữa tôi tin tưởng, nhìn qua giới thiệu thì mọi người đều biết, khả năng diễn xuất của Đại Vũ hết sức xuất sắc. Hơn nữa trong lúc quay phim, tất cả những cảnh đánh nhau đều là Đại Vũ tự mình ra trận, cho tới bây giờ chưa từng dùng qua thế thân. Đại Vũ vì bộ phim này vô cùng dụng tâm, tôi rất tán thưởng cậu ấy, đối với tinh thần chuyên nghiệp của cậu ấy, tôi cũng hết sức bội phục. Cho nên, Đại Vũ diễn vai chính của bộ phim này là bởi vì cậu ấy đủ ưu tú.”

Nghe lời đạo diễn, mọi người cũng ríu rít gật đầu. Dẫu sao nhiều năm như vậy, sự cố gắng của Phùng Kiến Vũ mọi người đều là quá rõ ràng. Nhưng mà Triệu Bính vẫn không cam lòng, như cũ cắn chặt Phùng Kiến

Vũ không thả, “Như vậy, Phùng Kiến Vũ tiên sinh, cậu cùng Vương Thanh tiên sinh rốt cuộc là quan hệ như thế nào ?”

Vương Thanh vốn là không muốn phát tác, nhưng mà Triệu Bính quá mức hùng hổ dọa người, tiếp tục như vậy nữa, buổi họp báo hôm nay có thể cũng sẽ bị hấn làm rối. Vương Thanh đứng lên, muốn để cho an ninh đem Triệu Bính đuổi ra ngoài. Không ngờ, lúc này, Phùng Kiến Vũ đứng lên, mặt mỉm cười, không có nửa điểm tức giận, đầy kiên định nhìn Triệu Bính, cũng nhìn tất cả mọi người dưới đài nói: “Tôi cùng Vương Thanh, là người yêu. Tôi yêu Vương Thanh, tôi đời này thích nhất, cũng như yêu nhất, chỉ có Vương Thanh.” Sau đó cậu nhìn chằm chằm vào Triệu Bính nói: “Tôi cho tới bây giờ cũng không cho là giữa tôi cùng Vương Thanh, là quan hệ bất chính. Chúng tôi cho tới bây giờ đều là trong sạch yêu nhau, bảy năm trước là như vậy, bảy năm sau vẫn là như vậy.”

Lời của Phùng Kiến Vũ khiến cho toàn hội trường yên tĩnh lại, Vương Thanh cũng là mặt đầy khiếp sợ nhìn cậu, cậu thì đầy mắt thâm tình nhìn lại Vương Thanh.

27. Chương 27

Phùng Kiến Vũ ở lễ ra mắt Gió bão không thể nghi ngờ đã thật sự đẩy lên sóng to gió lớn, trong lúc nhất thời bảng nhiệt sừ WEIBO liền bị Phùng Kiến Vũ công khai come out chiếm hết. Còn có rất nhiều người tìm lại video năm đó Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ quay Nghịch tập , ảnh hai người hôn môi trong lúc chụp hình năm đó cũng thành tin tức đứng đầu

Phải nói việc Phùng Kiến Vũ công khai quan hệ của cậu cùng Vương Thanh, có tốt cũng có xấu. Sau khi Phùng Kiến Vũ công khai, fan hâm mộ Thanh vũ rồi rít xông ra, bày tỏ hết sức ủng hộ tình cảm của hai người, cũng tỏ thái độ nhất định sẽ bồi hai người đi tiếp nữa. Nhưng vẫn có một số người cổ hủ, đối với hai tình cảm hai người hết sức khinh thường, còn cười nhạo hai người đàn ông tại sao có thể có cảm tình, cho là đó là tình cảm dị dạng

Trên WEIBO bàn luận sôi nổi, cãi vã liên tục không ngừng, nhưng mà Phùng Kiến Vũ giống như một người không liên quan vậy, biểu hiện hết sức điềm đạm, ở nhà chiếu cổ cuộc sống thường ngày của Vương Thanh và Tiểu Niệm Thanh, giống như là cậu đang trong kì nghỉ vậy.

Rốt cuộc ba ngày sau, dưới tình trạng ký giả không ngừng đến cửa phỏng vấn, vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Vương Thanh cùng Tiểu Niệm Thanh, Phùng Kiến Vũ gửi một cái Weibo rất dài.

Phùng Kiến Vũ ở trong WEIBO nói như vậy: Khoảng thời gian này, thật xin lỗi. Bởi vì những lời nói của tôi gây phiền nhiễu đến mọi người, tôi hết sức xin lỗi. Nhưng mà tôi không cảm thấy tình cảm của tôi và Vương Thanh có lỗi gì. Chúng tôi chẳng qua là yêu một người, mà người kia vừa vặn có cùng giới tính mà thôi. Lúc tôi cùng Vương Thanh mới quen nhau, chúng tôi cái gì cũng không hiểu, chúng tôi cũng không phải trời sanh chỉ thích nam nhân, chỉ bất quá là thích đối phương mà thôi. Năm đó tôi cùng Vương Thanh ở chung với nhau, đã nghĩ qua tôi muốn cùng anh ấy sống trọn một đời, tôi muốn nắm tay anh ấy đến khi chúng tôi tóc bạc hoa râm, mà bây giờ tôi cũng vẫn muốn như vậy. Tôi không biết các bạn có hiểu hay không, cái loại cảm giác nhận định một người, chính là đời này nếu không phải là người đó thì không thể, tôi đối với Vương Thanh chính là như vậy. Cho tới bây giờ, tôi cùng Vương Thanh quen biết gần mười một năm, thời gian Vương Thanh biến mất là bảy năm. Trong bảy năm không có Vương Thanh kia, tôi giống như cái xác không hồn, không có một chút sức sống. Bây giờ Vương Thanh trở lại, cuộc sống của tôi từ hai màu đen trắng lại một lần nữa trở nên rực rỡ sắc màu. Tôi không muốn buông tay Vương Thanh, cũng sẽ không bỏ rơi Vương Thanh, càng sẽ không bỏ rơi hạnh phúc không dễ dàng tìm lại được này. Nếu như muốn tôi phải lựa chọn giữa anh ấy và sự nghiệp, tôi chỉ có thể nói với các bạn, tôi chọn anh ấy, không chút do dự mà lựa chọn anh ấy. Bây giờ ở trong mắt tôi, không có chuyện gì quan trọng hơn việc cùng Vương Thanh chung một chỗ. Tôi dĩ nhiên hy vọng có thể nhận được sự chúc phúc của mọi người, nhưng nếu như mọi người không cách nào khoan dung cho tình cảm của chúng tôi, tôi chỉ có thể lựa chọn lui về ẩn dật, rút

lui khỏi vòng giải trí, dấu sao năm đó tôi cũng là vì muốn cùng Vương Thanh phát triển sự nghiệp, mới đặt chân vòng giải trí. Nếu như mọi người không thể chúc phúc cho chúng tôi, vậy tôi cũng chỉ hy vọng mọi người không nên tới quấy rầy cuộc sống bình thường của chúng tôi, xin cảm ơn.

Phùng Kiến Vũ phát xong WEIBO, liền tắt điện thoại di động bỏ qua một bên, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ. Nói thật, cậu thật sự rất thích công việc của mình, nếu không thì năm đó cũng sẽ không dứt khoát kiên quyết lựa chọn học tập diễn xuất. Nhưng mà đã qua nhiều năm như vậy, Phùng Kiến Vũ cũng hiểu được, Vương Thanh quan trọng hơn tất cả mọi thứ

Vương Thanh từ phòng ngủ thay quần áo đi ra, liền thấy Phùng Kiến Vũ mặt đầy ngưng trọng. Mới vừa rồi thanh âm nhắc nhở của weibo trong điện thoại di động vang lên, anh liền đoán được Phùng Kiến Vũ đã làm cái gì, đã nhiều năm như vậy, anh làm sao lại không hiểu người mình yêu.

Vương Thanh đi tới ôm Phùng Kiến Vũ từ sau lưng: “Đại Vũ, đáng giá không? Vì tôi mà vứt bỏ sự nghiệp nhiều năm của mình, thật sự đáng giá sao? Huống chi, có rất nhiều người thích em như vậy, không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Phùng Kiến Vũ xoay người lại, đem đầu tựa vào ngực Vương Thanh, nghe nhịp tim đập vững vàng của anh, cảm thấy vô cùng an tâm. Phùng Kiến Vũ cảm thấy, chỉ cần có thể vẫn được sở hữu vòng tay ấm áp của anh, mất đi tất cả cũng không có vấn đề gì. Phùng Kiến Vũ nhẹ giọng nói, “Em thật tâm yêu thích công việc của mình, nhưng mà so với anh, nó liền không quan trọng như vậy. Năm đó chúng ta chung một chỗ, chính là vì song phương sự nghiệp nên không có nói cho mọi người biết quan hệ của chúng ta. Nhưng mà bây giờ, Thanh nhi, em muốn quang minh chính đại cùng anh ở chung một chỗ, em muốn cho tất cả mọi người đều biết, chúng ta yêu nhau.”

Phùng Kiến Vũ quật cường, ánh mắt sáng ngời, lời thề kiên định, để cho Vương Thanh hết sức cảm động. Vương Thanh suy nghĩ, nhất định là kiếp trước mình đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện tốt, cho nên kiếp này mới có thể gặp được Phùng Kiến Vũ. Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, ai cũng không nói gì.

Một lát sau điện thoại của Vương Thanh vang lên, bầu không khí ấm áp của hai người bị phá vỡ. Vương Thanh nhận điện thoại, “Ân” “Được” “Có thể” sau mấy câu nói này, liền kết thúc cuộc đối thoại, đem điện thoại di động bỏ lên bàn.

Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên ghế sa lon, một bên gọt trái táo, một bên hỏi, “Thanh nhi, ai gọi điện thoại a?”

Vương Thanh sợ Phùng Kiến Vũ gọt trúng tay mình, cầm lấy trái táo trong tay cậu, tiếp tục gọt, nói: “Mẹ tôi mới vừa rồi gọi điện thoại nói bà ấy cùng ba tôi ngày mai lên phi cơ, không sai biệt lắm ngày mốt liền có thể trở về.” Sau đó Vương Thanh ngừng động tác lại, do dự một chút, còn nói: “Đại Vũ, tôi muốn mang em đi gặp bọn họ.”

Nghe được lời đề nghị của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ nhớ lại bảy năm trước, Vương ma lạnh nhạt đối mặt với sự đau khổ khổ cầu khẩn của cậu, trong lòng không khỏi đau xót. Phùng Kiến Vũ không cách nào quên, năm đó Vương ma mang đến cho cậu bao nhiêu tuyệt vọng, cái loại tuyệt vọng đó thiếu chút nữa thì phá hủy cậu, cái loại tuyệt vọng đó đủ để cho cậu đời này liền cùng Vương Thanh bỏ lỡ nhau. Huống chi, cha mẹ cậu qua đời, Vương ma ít nhiều cũng có chút trách nhiệm.

Nhưng thấy dáng vẻ thận trọng của Vương Thanh, trong lòng cậu lập tức mềm nhũn ra. Phùng Kiến Vũ nghĩ: Tuy bà ấy làm chuyện không đúng, nhưng dù gì bà ấy cũng là mẹ của người mình yêu, huống chi năm đó bà cũng là thật lòng thương yêu mình. Hơn nữa, những chuyện bà đã làm cũng bất quá chỉ là một bà mẹ muốn bảo vệ đứa con của mình thôi. Hơn nữa ba mẹ cũng nhất định hy vọng mình có thể cùng Thanh nhi hảo hảo ở chung một chỗ. Phùng Kiến Vũ đối với Vương Thanh cười một cái nói: “Được, vậy ngày mốt em bồi anh cùng đi tiếp bọn họ.”

Nghe được lời của Phùng Kiến Vũ, chân mày anh giãn ra, “Đại Vũ, em hù chết tôi rồi. Em nửa ngày không nói lời nào, tôi cứ cho là em không muốn gặp ba mẹ tôi nữa. Những năm tôi hôn mê, ba mẹ thật sự đã vì tôi mà hao tâm tổn trí, bây giờ tôi đã tỉnh lại thì rất muốn hảo hảo hiếu thuận bọn họ.” Vừa nói, đem trái táo gọt xong cắt thành miếng nhỏ, từng chút từng chút đút vào trong miệng Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh cứ nói, nhưng không biết trong lòng Phùng Kiến Vũ đang có sóng ngầm cuộn trào

Một lát sau, Phùng Kiến Vũ giống như là nhớ ra cái gì đó, nhìn Vương Thanh hỏi: “Thanh nhi, lúc anh mới vừa trở về nước, có phải đã đến Bắc Đới Hà không a?”

Vương Thanh dứt vào miệng mình một miếng táo nói: “Sao em biết a? Ngày tôi mới vừa trở về nước tôi cũng không biết làm sao nữa, xuống phi cơ cũng không muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi, chính là muốn đi chỗ đó, luôn cảm thấy ở nơi đó có người đang đợi tôi. Cho nên tôi tâm tâm niệm niệm nghĩ phải đi chỗ đó, nhưng mà sau khi đi lại phát hiện chỗ đó cũng không có gì đặc biệt.”

Phùng Kiến Vũ nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Vương Thanh, cười trộm một chút, nghĩ: Ngày đó, nguyên lai không phải mình nhìn lầm rồi. Thì ra, thật sự là Thanh nhi. Xem ra, lão Thiên gia vẫn còn quan tâm mình, cuối cùng vẫn để cho mình cùng Thanh nhi gặp lại nhau, lại một lần nữa ở cùng một chỗ. Cho nên tất cả mọi chuyện trên cái thế giới này, thật ra thì đều là minh minh chú định. Giống như năm đó Thanh nhi đã nói, chúng ta gặp nhau chính là minh minh chú định, cho nên quanh đi quẩn lại vẫn sẽ ở chung với nhau.

Phùng Kiến Vũ nằm trên đùi Vương Thanh, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại những hình ảnh năm đó cùng Vương Thanh ở chung với nhau, thật giống như cái gì cũng viên mãn, duy chỉ còn thiếu một chuyện. Phùng Kiến Vũ nói: “Thanh nhi, ngày mai chúng ta đi Bắc Đới Hà đi!” Vương Thanh đối với yêu cầu của Phùng Kiến Vũ luôn luôn sẽ không cự tuyệt, sáng khoái đáp ứng, ” Được!”

28. Chương 28

Ngày hôm sau, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ thức dậy rất sớm, thẳng đến sau khi ngồi vào xe đi Bắc Đới Hà, cậu vẫn có cảm giác mình đang nằm mơ. Những năm này, cậu vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối, bởi vì từ đầu đến cuối cậu vẫn chưa hoàn thành nguyện vọng cùng Vương Thanh đi Bắc Đới Hà ngắm mặt trời mọc. Nhưng mà bây giờ Vương Thanh trở lại, bọn họ rốt cuộc có thể cùng nhau thực hiện ước định trước đây của hai người, Phùng Kiến Vũ lúc này lại cảm thấy mọi thứ đều có vẻ như vậy không chân thật.

Ngày hôm đó, hai người cũng như thường ngày, ngồi ở trên bàn ăn ăn cơm. Không biết thế nào, khẩu vị của cậu cũng không được tốt lắm, ăn hai miếng liền không muốn ăn nữa.

Cơm nước xong, Vương Thanh đi thay quần áo, cậu ở phòng bếp rửa chén. Nhưng mà tâm trạng cậu luôn bất an, cho tới cái chén trong tay “ba ” một tiếng rơi xuống đất, mảnh vụn chia năm xẻ bảy tán loạn trên mặt đất.

Vương Thanh nghe tiếng chạy tới, liền thấy cậu thất thần ngồi chồm hổm dưới đất nhặt mảnh vụn, ngón tay cậu vô tình bị cắt phải nhưng chính cậu cũng không phát hiện ra. Anh chạy tới kéo tay cậu qua ngâm vào trong miệng, sau đó đem cậu kéo ra khỏi phòng bếp, tìm trong hòm thuốc lấy ra một cái băng cá nhân dán lên cho cậu, toàn bộ quá trình cậu chỉ dờ dẫm, mặc cho Vương Thanh giúp cậu xử lý tất cả.

Vương Thanh lo lắng sờ mặt Phùng Kiến Vũ, “Đại Vũ, hôm nay em làm sao vậy.” Lúc này cậu rốt cuộc lấy lại tinh thần cười với Vương Thanh rồi nói: “Anh đừng lo lắng, có thể là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt. Phòng bếp lát nữa gọi điện thoại để cho dì giúp việc đến thu dọn. Chúng ta đi ra ngoài đi.” Thấy Phùng Kiến Vũ quả thật không có chuyện gì, Vương Thanh mới mang cậu ra ngoài.

Trên suốt đường đi xe của Vương Thanh chạy rất vững vàng, nhưng khi xe chạy đến nơi hai người từng xảy ra tai nạn, trong lòng cậu bắt đầu có chút bất an. Mí mắt phải của cậu nháy liên tục, nếu như trước đây thì Phùng Kiến Vũ không tin điều này, nhưng cảm giác bất an không ngừng trào dâng trong lòng, cậu luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Vương Thanh nhìn cậu chau mày, liền đưa tay nắm lấy tay cậu. Bàn tay cậu lạnh như băng, lòng bàn tay không ngừng toát mồ hôi lạnh. Vương Thanh trong lòng thập phần lo lắng, cho rằng thân thể cậu không thoải mái, “Đại Vũ, thế nào? Tay sao lại lạnh như vậy, có muốn tôi mở máy sưởi cho em không? Có phải tối hôm qua ngủ đắp chăn không kín, bị cảm rồi?”

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh lo lắng mình, cảm giác bất an trong lòng giảm đi rất nhiều, trong lòng cũng thoải mái một chút. Cậu không ngừng tự an ủi mình, làm sao có thể xui xẻo đến mức ở cùng một chỗ xảy ra tai nạn xe cộ hai lần. Sau đó Phùng Kiến Vũ điều chỉnh tâm trạng của mình đối với Vương Thanh cười một chút nói: “Không có gì, em không sao.”

Đột nhiên, một hồi tiếng còi xe vang lên. Vương Thanh thấy ngã rẽ trước mặt có một chiếc xe đang lao ra ngoài, vừa định đạp thắng xe, nhưng thắng xe lại không có tác dụng. Vương Thanh lại đạp thắng xe thêm mấy lần nhưng xe vẫn không có ý dừng lại, mắt thấy hai chiếc xe sắp đụng vào nhau, Vương Thanh đầu óc trống rỗng, không biết phải làm sao.

Phùng Kiến Vũ trong mắt không có một chút hoảng loạn, cậu đoạt lấy tay lái trong tay Vương Thanh, đánh tay lái về phía mình, lập tức xe đâm vào vách tường. Một sự va chạm mãnh liệt, đầu xe phía trước đã bị va chạm biến dạng, mà Phùng Kiến Vũ - ngồi ở vị trí phó lái - trán đã bắt đầu không ngừng chảy máu

Nhưng lúc này ý thức của cậu vẫn là rất rõ ràng, cậu thấy được ánh mắt hốt hoảng của anh, cậu thấy được mặt anh đầy lo lắng, cậu thấy được anh đầy tự trách. Phùng Kiến Vũ cảm thấy đầu óc cậu bắt đầu hỗn loạn, cậu thật sự không cam lòng, cậu vừa mới cùng Vương Thanh bên nhau một lần nữa, cuộc sống mới của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu.

Phùng Kiến Vũ thống hận số mạng, cậu sợ cậu lại phải một lần nữa rời xa Vương Thanh. Nhưng cậu lại cảm ơn số mạng, ít nhất lần này cậu rốt cuộc không cần trợ mắt nhìn Vương Thanh từ bên cạnh cậu rời đi. Phùng Kiến Vũ cảm giác nước mắt của anh rơi trên tay mình, nhưng cậu lại không có khí lực nâng tay lên vì Vương Thanh lau nước mắt. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy đại não đau đớn, sau đó không còn ý thức, ngất đi.

Vương Thanh trở mắt nhìn Phùng Kiến Vũ đoạt tay lái từ trong tay mình, khi anh tỉnh hồn lại, xe đã đụng vào tường. Vương Thanh nhìn máu đỏ tươi từ trán cậu rỉ ra, chảy xuống. Máu đỏ tươi như kim châm vào mắt vào đại não của anh. Hồi ức lại như đồng hồ cát vậy, từng chút từng chút tràn về trong đầu Vương Thanh:

“Tôi yêu Phùng Kiến Vũ ”

” Giữa Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ vĩnh viễn không có gì ngăn cách! ”

” Trì Sính yêu Ngô Sở Ủy là một chuyện vô cùng tất nhiên ”

“Anh sẽ giúp em”

“Vả cho anh một cái”

” Bạn hiểu cái gì gọi là mình mình chứ định không ”

” Người khác không ngồi vững tôi liền quăng đi, Đại Vũ không ngồi vững, có đạp vào người thì tôi cũng sẽ không để em ấy ngã xuống, hiểu chưa ”

” Từ giây phút đầu tiên thấy anh ấy, tôi đã quyết định mình phải cưng chiều anh ấy rồi”

” Vương Thanh tiên sinh, anh có muốn suốt đời suốt kiếp không hề rời xa, chịu gả cho Phùng Kiến Vũ tiên sinh không?”

“Nếu đã nói đến chỗ này, vậy anh cũng hỏi em một vấn đề, nếu như, 10 năm sau anh còn chưa lấy vợ, em chưa gả đi, em có đồng ý chung sống với anh không?”

“Có thể, Thanh Vũ và Vũ Thanh, vấn đề này có thể phải tranh luận cả đời”,

“Ở chỗ này, tôi đáp ứng các bạn, cũng đáp ứng Đại Vũ. Mười năm sau, vẫn là nơi này, vẫn là các bạn. Tôi sẽ nói với Phùng Kiến Vũ, nói với các bạn, lại thêm mười năm nữa nhé”

” Cả thế giới này chỉ có một người dám đánh tôi như thế ”

“Em có lẽ không thể bảo vệ anh cả đời bình an, nhưng em hy vọng món quà của em có thể bảo vệ anh bình an cả đời”

Vương Thanh nhớ được, nguyên lai anh đã từng yêu sâu đậm Phùng Kiến Vũ biết bao nhiêu, anh nhớ bọn họ ở trong một kỳ thi tuyển cùng một nhóm, anh nhớ tới mình vô tình gặp cậu ở trường học, anh nhớ tới mình ở cùng một phòng kí túc với cậu, anh nhớ tới anh cùng cậu đóng Nghịch tập, anh nhớ tới anh cùng Phùng Kiến Vũ cùng nhau thu âm. Nay hạ, anh nhớ lại ba lần fan meeting có ý nghĩa vô cùng quan trọng, anh nhớ...

Kí ức không ngừng hiện lên, nước mắt anh không ngừng chảy. Vương Thanh hận mình, anh hận mình tại sao có thể quên Phùng Kiến Vũ, anh hận mình tại sao có thể quên tình yêu của mình và Phùng Kiến Vũ, anh hận mình tại sao có thể quên những hồi ức của anh và Phùng Kiến Vũ. Nhưng mà Vương Thanh hận nhất mình là, anh lại muốn buông tha những hồi ức trong quá khứ, anh lại có thể mở miệng nói với Phùng Kiến Vũ muốn bắt đầu lại từ đầu.

Vương Thanh biết, đối mặt với anh sau khi mất trí nhớ, Phùng Kiến Vũ nhất định từng rất khổ sở, từng có rất nhiều thất vọng, thậm chí có lúc còn muốn buông tay anh. Nhưng Phùng Kiến Vũ cuối cùng vẫn là lựa chọn ở lại bên cạnh anh, không đi so đo anh có thể nhớ lại quá khứ hay không.

Vương Thanh đau lòng Phùng Kiến Vũ, anh đau lòng Phùng Kiến Vũ bảy năm không có mình. Vương Thanh thậm chí suy nghĩ, nếu như bảy năm trước lúc anh biến mất, Phùng Kiến Vũ từ bỏ việc chờ anh, có lẽ cậu cũng sẽ không thống khổ như vậy, có lẽ Phùng Kiến Vũ cũng sẽ có một người con gái tốt ở bên cạnh, có con cái, gia đình hạnh phúc.

Nhưng mà Vương Thanh đột nhiên suy nghĩ, nếu quả thật có loại chuyện này xảy ra, mình sẽ điên mất. Huống chi Phùng Kiến Vũ yêu anh như vậy, cậu làm sao có thể sẽ để cho loại chuyện này phát sinh.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ nhắm hai mắt lại, một cảm giác sợ hãi tự nhiên nảy sinh. Vương Thanh rút cuộc cũng cảm nhận được sự thống khổ của Phùng Kiến Vũ lúc mất đi anh, bất lực cùng tuyệt vọng. Vương Thanh lấy tay lau máu trên trán Phùng Kiến Vũ, cởi dây an toàn của cậu ra, đem cậu thật chặt ôm vào trong ngực, lớn tiếng kêu: “Đại Vũ, Đại Vũ, em tỉnh lại đi. Đại Vũ, anh nhớ ra tất cả mọi chuyện rồi, em tỉnh lại đi a, anh có thật nhiều thật nhiều điều muốn nói với em.”

Nhưng mà đôi mắt của Phùng Kiến Vũ thủy chung đóng chặt lại, không hề mở ra. Khi ngồi ở trên xe cứu thương, Vương Thanh vẫn nắm thật chặt tay Phùng Kiến Vũ.

29. Chương 29

Vương Thanh tận mắt nhìn Phùng Kiến Vũ bị đưa vào phòng phẫu thuật, cảm giác sợ hãi cơ hồ đem anh nuốt mất. Anh ngơ ngác ngồi ở trước cửa phòng phẫu thuật, anh không biết mình nên làm cái gì bây giờ, anh không biết làm thế nào mới có thể giúp được Phùng Kiến Vũ.

Anh vừa nhớ tới mới vừa rồi cậu nằm trong ngực anh, sinh mạng không ngừng rời đi, anh cảm thấy sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Nhưng mà, Vương Thanh sợ nhất chính là bây giờ anh đã nhớ lại hết tất cả nhưng Phùng Kiến Vũ lại không cần anh nữa.

Vương Thanh tự giễu cười một tiếng, lúc trước anh xem tư liệu của cậu, còn đang xúc động những chuyện xảy ra trên người cậu suốt bảy năm qua, nghĩ tới cậu phải đi buông tha sinh mạng mình, đi tự sát. Vương Thanh lại nhớ đến cha mẹ cậu là ngồi máy bay đi Mỹ mới xảy ra tai nạn, một loại dự cảm xấu dần dần hiện lên trong đầu anh.

Lúc Vương Thanh đang suy nghĩ những chuyện này, Vương ba Vương ma mới vừa xuống phi cơ liền vội vã chạy tới. Vương ma thấy trên tay trên y phục của Vương Thanh toàn bộ đều là máu, lập tức chạy tới kéo anh từ trên ghế lên bên trái sờ một cái bên phải sờ một cái, sốt ruột hỏi: “Con trai, con tại sao lại đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, làm sao toàn thân đều là máu, con có sao không, trên người có phải bị thương hay không, sao không gọi bác sĩ tới xem con một chút a!”

Vương Thanh nhìn mẹ mình gấp gáp như vậy liền nắm lấy tay bà ấy an ủi: “Mẹ, con không có sao. Máu trên người con, đều là của Đại Vũ.”

Vương ma nghe được tên Phùng Kiến Vũ, đầu tiên là sững sốt sau đó không được tự nhiên quay người sang, nói: “A! Không có sao liền tốt, không có sao liền tốt!”

Thấy Vương ma tránh né, ánh mắt Vương Thanh bắt đầu trở nên xa lạ, anh đứng ở trước mặt Vương ma, thanh âm có chút lớn, “Mẹ, con đã nhớ ra hết mọi chuyện rồi, mẹ còn muốn lừa gạt con bao lâu nữa!”

Vương ma mặt đầy khiếp sợ nhìn anh, bà không biết phải mở miệng với anh như thế nào, bà cũng không biết nên nói gì với anh bây giờ. Lúc này, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra nói với bọn họ: “Ai là thân nhân của Phùng Kiến Vũ.”

Vương Thanh lập tức tiến lên phía trước, nói: “Tôi, là tôi. Tôi là người yêu của Phùng Kiến Vũ.”

Bác sĩ cũng là lần đầu tiên thấy loại chuyện này, ông rất kinh ngạc nhìn Vương Thanh nói: “Phùng tiên sinh bởi vì tai nạn xe cộ nên não bị chấn động nhẹ. Bất quá, bởi vì có thắt dây an toàn nên trên người cậu ấy chỉ có vài chỗ trầy da, cũng không phải là rất nghiêm trọng. Thân thể cậu ấy không có vấn đề quá lớn, qua một đêm thì có thể tỉnh lại rồi. Cậu ấy đã được đưa đến trong phòng bệnh, các người bây giờ có thể đến thăm, bất quá chú ý, nói chuyện phải nhỏ giọng một ít, không nên quấy rầy cậu ấy nghỉ ngơi.”

Vương Thanh nói cảm ơn với bác sĩ, xoay người lướt qua người Vương ma giống như không nhìn thấy bà ấy vậy, đi ngay đến phòng bệnh của Phùng Kiến Vũ thăm nom cậu

Vương mẹ kinh ngạc đứng ở nơi đó, bà cảm thấy mới vừa rồi con trai của bà đối với bà giống như người xa lạ vậy.

...

Vương Thanh ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, hốc mắt anh đỏ lên. Vương Thanh cầm ly nước, lại cầm một cây tăm bông, dùng tăm bông dính nước, nhẹ nhàng thấm lên môi Phùng Kiến Vũ

Một lát sau, Vương Thanh để đồ trong tay xuống, nắm tay cậu, Vương Thanh nhẹ giọng nói: “Đại Vũ, em biết không? Anh thà rằng mình không trở về nước, như vậy anh cũng sẽ không quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của em. Nhưng mà anh không bỏ được. Đại Vũ, anh thật sự cảm thấy chúng ta là minh minh chủ định, em xem, anh mất trí nhớ, nhưng anh lại có thể một lần nữa yêu em. Phùng Kiến Vũ, em nói xem, anh làm sao có thể yêu em nhiều đến như vậy. Phùng Kiến Vũ, em làm sao có thể để cho anh mắc nợ em như vậy.” Vương Thanh thanh âm bắt đầu nghẹn ngào.

Lúc này, Vương ma đi vào phòng bệnh, nói với Vương Thanh: “Con trai, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Vương Thanh đem tay Phùng Kiến Vũ bỏ vào trong chăn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu một lát. Sau đó, Vương Thanh nói với Vương ma: “Chúng ta đi ra ngoài nói đi! Con sợ quấy rầy đến Đại Vũ nghỉ ngơi.” Nói xong xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Ở trong sân bệnh viện, Vương ba đang đợi hai người. Ba người ngồi ở trên cái băng ghế, tĩnh mịch trầm lắng. Cuối cùng vẫn là Vương ma mở miệng đem tất cả mọi chuyện nói cho Vương Thanh, bao gồm việc bà lừa dối Phùng Kiến Vũ là Vương Thanh đã chết, bao gồm việc bà len lén đem Vương Thanh đưa đến Mỹ, bao gồm việc Vương Thanh tỉnh lại mất trí nhớ, bọn họ giấu giếm Vương Thanh những chuyện quá khứ liên quan tới anh cùng Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh nghe Vương ma kể lại, ánh mắt anh nhìn Vương ma từ không thể tin chuyển sang thất vọng, cuối cùng trong mắt tràn đầy tức giận. Vương Thanh từ trên cái băng ghế đứng lên, hướng về phía Vương ma lớn tiếng thét lên, “Mẹ, tại sao mẹ có thể làm như vậy, tại sao mẹ có thể đối xử với Đại Vũ như vậy! Mẹ có biết bởi vì mẹ nói cho em ấy rằng con đã chết, em ấy đã cắt cổ tay tự sát hay không. Mẹ có biết bởi vì mẹ đem con đưa đến nước Mỹ, cha mẹ của Đại Vũ vì muốn để cho em ấy gặp mặt con một lần, lúc ngồi máy bay đi Mỹ đã xảy ra tai nạn hay không. Mẹ có biết việc này có nghĩa là mẹ đã gián tiếp hại chết cha mẹ Đại Vũ hay không. Mẹ có biết từ sau khi con tỉnh lại, mỗi ngày con đều nằm mơ thấy Đại Vũ, nếu như không phải là con chủ động yêu cầu trở về nước, con có thể đã đánh mất người mà đời này còn yêu nhất

hay không. Mẹ, mẹ có biết bởi vì một số lời nói, một số việc làm của mẹ, đã phá hủy hạnh phúc của con và Đại Vũ hay không.”

Vương ma nhìn Vương Thanh kích động, trong lòng hết sức hổ thẹn, bà chẳng qua là không hy vọng Vương Thanh vì Phùng Kiến Vũ mà phải chịu một chút thương tổn nào nữa, bà chưa từng nghĩ phải đi tổn thương ai cả, bà cũng không có nghĩ đến phải hủy diệt hạnh phúc của ai cả, nhưng mà bà lại không biết mình vô hình trung đã mang đến cho Phùng Kiến Vũ còn có người nhà của cậu tổn thương thật lớn. Nhưng trời sanh tính cách khiến cho Vương ma không chịu thừa nhận lỗi của bà, bà nắm áo Vương Thanh nói: “Con trai, mẹ làm tất cả mọi chuyện cũng vì muốn tốt cho con thôi!”

Vương Thanh cười lạnh gạt tay Vương ma ra nói: “Vì muốn tốt cho con? Nếu như nói làm tổn thương người con yêu là vì muốn tốt cho con, vậy con van cầu ngài, sau này ngàn vạn lần đừng đối xử tốt với con nữa, con nhận không nổi đâu.”

Vương ba đứng ở một bên, trầm mặc thật lâu bước tới. Những chuyện năm đó, tuy nói rằng ông ấy không có tham dự, nhưng mà Vương ma cũng là dưới sự ngầm cho phép của ông mới làm như vậy. Vương ba vỗ vai Vương Thanh lời nói thành khẩn: “Con trai, mẹ con thật sự là vì con mà hao tâm tổn trí, bà ấy chỉ là sợ con bị thương tổn. Con cũng không cần trách cứ bà ấy nữa.”

Vương Thanh thất vọng nói với Vương ba: “Ba, vậy ba nói cho con biết, hai người làm tổn thương người con yêu như vậy, sau này con phải đối mặt với em ấy thế nào đây?” Sau đó, Vương Thanh xoay người muốn đi vào trong bệnh viện, bước hai bước Vương Thanh ngừng lại, nghiêng đầu nói với ba mẹ mình: “Con quên nói cho hai người biết, hôm nay, nếu như không phải là Đại Vũ, thì người nằm ở trên giường bệnh kia chính là con. Là em ấy ở thời khắc nguy hiểm nhất, đem tay lái đánh về phía mình. Ba mẹ, em ấy thật sự rất yêu con.” Nói xong lưu lại Vương ba Vương ma - mặt đầy đờ đẫn - đi vào trong bệnh viện

Vương Thanh dĩ nhiên biết, cha mẹ anh làm tất cả mọi chuyện cũng là vì bảo vệ anh, không muốn để cho anh phải chịu thương tổn. Nhưng mà nếu như phương thức không để cho anh bị thương tổn chính là tổn thương người anh yêu sâu đậm, vậy anh thà rằng không chấp nhận loại bảo vệ này.

Trong đầu Vương Thanh không ngừng hiện lên những lời Vương ma mới vừa nói qua, anh là thật không cách nào tưởng tượng, khi mẹ anh nói với cậu là anh đã chết, cậu thống khổ đến dường nào, tuyệt vọng biết bao nhiêu. Vương Thanh hận không thể làm thời gian quay ngược trở lại, anh muốn đem Phùng Kiến Vũ khi đó vò nát, nhét vào trong tim mình, bởi thường những thống khổ mà cậu đã phải chịu.

Vương Thanh đột nhiên cảm thấy, mình hôn mê bảy năm cũng không phải là thống khổ nhất. Thống khổ nhất chính là Phùng Kiến Vũ thanh tỉnh bảy năm qua, không có người yêu bầu bạn, hoàn cảnh làm việc khắc nghiệt người lừa ta gạt, đối với người yêu vô hạn tư nhớ cùng vô kỳ hạn trông đợi. Vương Thanh cảm thấy mình thống khổ chỉ trên thể xác, mà Phùng Kiến Vũ là mỗi ngày chịu đủ hành hạ về tinh thần

Đây hết thấy những thứ này, càng làm Vương Thanh thêm kiên định quyết tâm muốn sau này phải hảo hảo thương yêu Phùng Kiến Vũ

30. Chương 30

Vương Thanh trở lại phòng bệnh, ngồi ở bên giường bệnh yên lặng nhìn Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh không nỡ nháy mắt một cái nào, anh muốn hảo hảo nhìn kỹ cậu thêm một chút, anh muốn đem bảy năm thiếu sót bù lại.

Vương Thanh chỉ như vậy lẳng lặng nhìn cậu cả một đêm cũng không có chớp mắt. Anh nhìn cậu rồi nhớ tới quá khứ của bọn họ. Anh nhớ, năm đó anh cùng cậu ở chung với nhau, bởi vì công việc của họ rất bận rộn, có một lần bởi vì công việc của cậu quá nhiều, thân thể quá mệt mỏi, mệt đến mức ngủ quên tại studios.

Sau đó, Vương Thanh liền ôm cậu lên trên giường nghỉ ngơi, lúc ấy anh cũng như bây giờ lẳng lặng nhìn cậu. Hô hấp Phùng Kiến Vũ vững vàng, đặc biệt an tĩnh lúc ấy Vương Thanh suy nghĩ, cứ lặng yên nhìn

cậu như vậy cũng là một loại hạnh phúc, là một chuyện rất tốt đẹp, nếu như có thể, anh liền muốn cứ như vậy nhìn Phùng Kiến Vũ cả đời.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu, anh nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhưng mà sự hổ thẹn với cậu cũng vì vậy càng ngày càng mãnh liệt. Vương Thanh đột nhiên phát hiện những suy nghĩ trước kia của mình cũng sai rồi, bởi vì anh phát hiện bấy năm thiếu sót đó anh không có cách nào bồi thường cho cậu. Cậu tự sát, cha mẹ cậu xảy ra tai nạn, sự chờ đợi của cậu, những thứ này trừ khi thời gian quay ngược trở lại thì đều là không có cách nào bồi thường. Vương Thanh nhìn gương mặt say ngủ của cậu, anh thậm chí không biết cậu sẽ làm thế nào nếu biết anh khôi phục trí nhớ, sẽ tha thứ những năm anh vắng mặt hay không. Vương Thanh chỉ có thể không ngừng nói cho mình, bất luận Phùng Kiến Vũ có tha thứ anh hay không, anh cũng nhất định sau này phải đối xử với cậu tốt hơn. Nếu như Phùng Kiến Vũ không tha thứ cho anh, anh cũng phải sống chết đeo bám Phùng Kiến Vũ, hảo hảo đối đãi cậu.

Ngày hôm sau, Phùng Kiến Vũ toàn thân đau đớn mở mắt. Khi cậu tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy đôi mắt Vương Thanh tràn đầy tia máu, cằm đã bắt đầu có chút râu ria lởm chởm, trong cặp mắt kia tràn đầy đau lòng, tràn đầy áy náy.

Nhìn Vương Thanh suy sụp tinh thần trong lòng cậu vô cùng đau xót, cậu nắm tay anh, thanh âm có chút nhẹ, “Thanh nhi, anh có phải suốt một đêm cũng không có ngủ hay không a? Em không có chuyện gì, thật, em không có chuyện gì, em một chút cũng không đau.” Vừa nói, Phùng Kiến Vũ còn muốn từ trên giường ngồi dậy, chứng minh cho Vương Thanh là cậu đã tốt hơn nhiều.

Vương Thanh ngồi trên giường, đè cậu xuống, sau đó cúi người ôm chặt lấy cậu. Thanh âm buồn rầu vang lên bên tai cậu, “Đại Vũ, thật xin lỗi. Anh rõ ràng đã đáp ứng em, nếu như có bất kỳ nguy hiểm nào anh nhất định ngăn ở trước mặt em. Nhưng mà, lần này anh lại không làm được, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Phùng Kiến Vũ cười một tiếng, nhẹ nhàng xoa xoa lưng anh, an ủi: “Không quan trọng, hơn nữa em cũng không có bị thương nghiêm trọng a. Thanh nhi, anh đừng kích động như vậy có được hay không, không có nghiêm trọng như vậy đâu.” Đột nhiên, Phùng Kiến Vũ ngẩng ngẩng. Bởi vì cậu nhớ, cậu không có nói cho Vương Thanh những chuyện trước kia. Nhưng mà, Vương Thanh làm sao biết rõ ràng những lời anh đã nói trong buổi fan meeting năm đó

Giống như là cảm thấy Phùng Kiến Vũ nghi ngờ, Vương Thanh thanh âm bắt đầu có chút run rẩy, “Đại Vũ, anh đã nhớ ra mọi chuyện rồi. Quá khứ, toàn bộ.” Lời Vương Thanh vừa thốt ra, tay Phùng Kiến Vũ đang vỗ nhẹ sau lưng anh cũng dừng lại, thân thể được anh ôm thật chặt cũng cứng lại.

Nước mắt Vương Thanh chảy ra, rơi trên cổ Phùng Kiến Vũ. Nước mắt này thật giống như có lực xuyên thấu vô hình, xuyên qua từng lớp từng lớp da của cậu, cuối cùng đâm thẳng vào trong tim cậu. Lúc này, trong lòng Phùng Kiến Vũ dâng lên niềm hạnh phúc lại mang chút chua xót, cậu không biết nên hình dung tâm tình của mình bây giờ như thế nào.

Vương Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt hồng hồng, thận trọng nhìn cậu, hỏi chuyện anh lo lắng nhất, “Đại Vũ, em đừng không cần anh nữa có được hay không.”

Phùng Kiến Vũ buồn cười nhìn Vương Thanh, giơ tay lên lau đi nước mắt của anh nói: “Anh khóc cái gì, người đã lớn đến như vậy rồi, thật là nãi Thanh. Em sao lại không cần anh chứ, chúng ta thật vất vả mới lần nữa ở chung một chỗ, anh cũng thật vất vả nhớ lại tất cả mọi chuyện. Em có lý do gì không cần anh chứ.”

Vương Thanh do dự một chút, cuối cùng nói ra miệng, “Nhưng mà cha mẹ em, bọn họ là bởi vì...”

Phùng Kiến Vũ nụ cười tản ra, cắt đứt lời Vương Thanh, “Ba mẹ em, bọn họ cũng hy vọng em hạnh phúc.” Sau đó, mặt đầy thái độ nhìn Vương Thanh.

Bên ngoài ánh mặt trời chiếu vào phòng, rơi ở trên mặt Phùng Kiến Vũ, làn da cậu ở ánh mặt trời chiếu xuống vô cùng trong suốt, Vương Thanh cảm thấy giờ khắc này cậu giống như là một thiên sứ. Vương Thanh ở trán Phùng Kiến Vũ thành kính hôn lên, nói: “Đại Vũ, chờ em xuất viện, chúng ta đi thăm ba mẹ em đi!” Phùng Kiến Vũ thuận theo gật đầu một cái.

Một lát sau, Vương Thanh ra đi nhận một cú điện thoại, lúc trở lại đầy mặt nghiêm túc. Vương Thanh

đem cậu đỡ lên, sau đó ngồi ở mép giường, để cho cậu tựa vào trong ngực mình. Anh không nói một lời, để cho Phùng Kiến Vũ có chút lo lắng mở miệng hỏi: “Thanh nhi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vương Thanh thở dài, thanh âm trầm thấp ở trên đỉnh đầu cậu vang lên: “Đại Vũ, tai nạn xe cộ của chúng ta không phải bất ngờ xảy ra, là có người muốn hại chúng ta.” Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Vương Thanh, anh tiếp tục nói: “Em có nhớ tên kí giả tên Triệu Bính không? Hắn len lén cắt đứt dây thắng xe của anh, cho nên ngày xảy ra tai nạn anh đạp thắng thế nào cũng vô ích.”

Phùng Kiến Vũ đem đầu vùi ở trong ngực Vương Thanh, trong lòng có chút khó khăn tiếp nhận, cậu không hiểu, tại sao giữa người với người lại đối xử với nhau như vậy. Cậu tự nhận là cậu cùng Vương Thanh cho tới bây giờ không có chọe qua Triệu Bính, nhưng là Triệu Bính tổng là muốn hại hai người, bảy năm trước như vậy, bảy năm sau vẫn là như vậy, lần này lại muốn mạng của hai người bọn họ.

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh nói: “Được rồi, Thanh nhi. Những chuyện này liền giao cho cảnh sát đi điều tra xử lý đi. Chúng ta chỉ cần hảo hảo trải qua cuộc sống gia đình của mình là tốt.”

Vương Thanh gật đầu, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cúi đầu hỏi: “Đại Vũ, em ban đầu tại sao phải nhận nuôi Niệm Niệm.”

Phùng Kiến Vũ vừa nhắc tới Tiểu Niệm Thanh, đầy mặt hạnh phúc: “Thanh nhi, anh không biết Niệm Niệm có duyên với chúng ta nhiều thế nào đâu. Sau khi anh biến mất, em thường xuyên một mình đến viện mồ côi chúng ta hay đến làm công ích, lần đầu tiên em gặp Niệm Niệm chính là ở nơi đó. Mẹ Niệm Niệm vứt bỏ nó, hơn nữa lần đầu tiên nhìn thấy nó, em cảm thấy đôi mắt nó thật giống em, cho nên em nhận nuôi nó. Hơn nữa trọng yếu hơn chính là, sinh nhật Niệm Niệm là chung 1 ngày với anh. Em nghĩ, nếu như chúng ta có một đứa bé, bất quá cũng như vậy thôi. Ở trong mắt em, Niệm Niệm không phải là con gái nuôi, nó chính là con gái của hai chúng ta.” Sau đó Phùng Kiến Vũ ngừng một chút, nói tiếp: “Lúc ấy, anh biến mất, cha mẹ em cũng qua đời, Niệm Niệm xuất hiện giống như là cho em thêm một người thân.”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, trong đầu nghĩ: Là yêu sâu đậm như thế nào, mới có thể để cho một người vì một người khác làm nhiều điều như vậy a! Trong lòng Vương Thanh tràn đầy cảm động, những cảm động này không thể dùng từ ngữ để hình dung. Vương Thanh ôm thật chặt Phùng Kiến Vũ nói: “Đúng, Niệm Niệm chính là con gái của chúng ta.”

31. Chương 31

Phùng Kiến Vũ ở bệnh viện ở một tuần lễ, rốt cuộc có thể xuất viện. Vương Thanh cũng thực hiện cam kết với Phùng Kiến Vũ, bồi cậu trở về Đông Bắc đi thăm ba mẹ cậu

Ngày Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ đến mộ viên, bầu trời âm trầm, còn hạ chút mưa nhỏ. Hai người ngồi trên xe, bầu không khí dị thường yên lặng. Vương Thanh một tay cầm tay lái, một tay cầm tay Phùng Kiến Vũ, hai người liền dựa vào phương thức như vậy, lẫn nhau truyền sức mạnh.

Đến mộ viên, Phùng Kiến Vũ đi ở phía trước, Vương Thanh đi theo sau lưng cậu vì cậu che dù. Tâm tình Vương Thanh giờ khắc này phức tạp, nhưng anh biết tâm tình của cậu còn phức tạp hơn.

Phùng Kiến Vũ đi tới trước mặt cha mẹ cậu, ngồi chồm hổm xuống, lấy tay xoa xoa nước mưa trên mộ bia. Cậu cuối cùng là không cách nào khống chế ưu tư, nước mắt từ trong đôi mắt thật to chảy ra, theo nước mưa nhỏ giọt xuống đất.

Từ sau khi cha mẹ Phùng Kiến Vũ hạ táng, cậu cũng chưa từng đến mộ viên thăm cha mẹ. Cậu sợ nhìn thấy mộ bia của cha mẹ, cậu không biết nên đối mặt với họ thế nào. Lần này, là bởi vì Vương Thanh phụng bồi cậu, nếu không cậu không biết mình lúc nào mới có dũng khí trở về gặp cha mẹ cậu.

Phùng Kiến Vũ thanh âm nghẹn ngào, “Ba, mẹ, con tới thăm hai người. Con mang Vương Thanh tới thăm hai người. Thanh nhi đã trở lại, mặc dù trước kia anh ấy không nhớ chuyện gì hết, nhưng mà tội con vẫn

một lần nữa ở cùng một chỗ. Bây giờ, anh ấy đã nhớ ra hết rồi, sau này anh ấy nhất định sẽ đối với con tốt hơn. Hai người yên tâm, con bây giờ rất tốt, sau này con cũng nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Càng mưa càng lớn, Vương Thanh cầm cây dù đặt vào tay cậu, xoa xoa đầu cậu nói: “Anh muốn cùng ba mẹ em trò chuyện một hồi, em lên xe trước chờ anh.”

Phùng Kiến Vũ do dự một chút, hiềm có thuận theo gật đầu một cái nói: “VẬY anh nhanh lên một chút, mưa bắt đầu lớn.” Thấy Vương Thanh gật đầu với mình, Phùng Kiến Vũ mới quay lưng bước tới xe.

Sau khi Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ lên xe, hướng về phần mộ cha mẹ cậu “đùng” một tiếng quỳ xuống. Vương Thanh dập đầu ba cái trước phần mộ. “Chú di” sau đó anh dừng một chút, còn nói: “Không, ba, mẹ, hai người là cha mẹ của Đại Vũ, cũng chính là cha mẹ con. Con thay mẹ con nói xin lỗi với hai người, nếu như không phải là bởi vì bà ấy, hai người... Quên đi, ba mẹ, con ở chỗ này đáp ứng hai người, sau này con nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ Đại Vũ, con nhất định sẽ không để cho em ấy phải chịu một chút tổn thương nào nữa, con muốn làm cho em ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Phùng Kiến Vũ ở trên xe mặc dù không nghe được Vương Thanh đang nói gì. Nhưng mà dáng vẻ thành kính quỳ xuống của Vương Thanh làm cho Phùng Kiến Vũ chấn động một cái. Kiêu ngạo như Vương Thanh, cho dù là bảy năm trước đi cầu xin cha mẹ cậu chấp nhận, anh cũng không quỳ xuống. Nhưng mà hôm nay anh cứ như vậy quỳ xuống, cậu nhất thời cảm thấy lỗ hổng trong lòng được lấp đầy, cậu đột nhiên cảm thấy thật giống như không có chuyện gì là không thể tha thứ.

Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh đi tới, lập tức vươn tay cầm lấy một cái khăn lông từ ghế sau. Vương Thanh ngồi lên xe, cậu liền cầm khăn lông lau nước mưa trên người anh. Nhìn Phùng Kiến Vũ cẩn thận lau nước mưa cho mình, anh không ngừng ngáy ngô cười, cái dáng vẻ kia làm cho trong lòng cậu ê ẩm. Phùng Kiến Vũ vừa lau cho Vương Thanh vừa nghĩ: Mình khổ sở chờ đợi bảy năm, nhưng anh ấy cũng chịu khổ không ít. Cũng bởi vì mình ủy khuất, mình có thể nói ra, mình có thể làm nũng. Nhưng anh ấy phải đem ủy khuất nuốt vào trong bụng, cái gì cũng không thể nói, còn phải mang theo sầu muộn áy náy đối mặt với mình

Phùng Kiến Vũ nói: “Thanh nhi, chờ chúng ta trở về, đi thăm ba mẹ anh một chút đi! Mang Niệm Niệm đi cùng.” Vương Thanh mặt đầy kinh ngạc vui mừng nhìn Phùng Kiến Vũ, trong lòng tràn đầy cảm động.

...

Phùng Kiến Vũ nói lời giữ lời, trở về Bắc Kinh ngày hôm sau liền mang theo Tiểu Niệm Thanh cùng Vương Thanh trở về nhà cha mẹ anh. Cách nhiều năm, Phùng Kiến Vũ một lần nữa đứng ở trước biệt thự nhà Vương Thanh, còn lòng vẫn còn sợ hãi. Cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên năm đó, ở trước cửa biệt thự này, Vương ma nói cho cậu Vương Thanh đã chết, cậu có bao nhiêu tuyệt vọng.

Vương Thanh nhìn thấu tư tư của Phùng Kiến Vũ, nắm tay cậu, mười ngón tay đan vào nhau, nhẹ giọng an ủi nói: “Không sao, anh ở đây, đừng lo lắng.”

Bàn tay ấm áp của Vương Thanh sưởi ấm lòng Phùng Kiến Vũ, một nhà ba người đi vào bên trong. Vương ma kinh ngạc nhìn ba người, gương mặt khó hiểu. Tiểu Niệm Thanh kéo quần áo Vương Thanh, hỏi: “Ba, đây là ông nội bà nội sao?” Anh cứng chừ nhìn Tiểu Niệm Thanh gật đầu một cái.

Vương ma nhìn Tiểu Niệm Thanh kêu Vương Thanh là ba, nghi ngờ nói: “Cái này là.”

Phùng Kiến Vũ nói: “Đây là con gái con.” Vương ma không thể tưởng tượng nổi nhìn Phùng Kiến Vũ, bà không tin cậu kết hôn rồi, lại còn có một đứa con lớn như vậy.

Phùng Kiến Vũ cúi đầu đối với Tiểu Niệm Thanh nói: “Niệm Niệm, con đi ra sân chơi một hồi, đợi lát nữa cha và ba đến tìm con.” Tiểu Niệm Thanh cười ngọt ngào, một mình chạy đến vườn hoa chơi.

Cho đến khi nhìn thấy Tiểu Niệm Thanh đi xa, Phùng Kiến Vũ mới nhìn về phía Vương ma nói: “Niệm Niệm là đứa trẻ con nhận nuôi, nó cùng con còn có Vương Thanh rất có duyên. Nó cho tới bây giờ không gọi con là cha, nhưng mà khi nhìn thấy gương mặt Vương Thanh trong hình lại bật thốt lên tiếng ba, quan trọng nhất chính là nó có cùng ngày sinh nhật với Vương Thanh. Năm đó, Vương Thanh biến mất, cha mẹ con qua đời, con nhận nuôi Niệm Niệm, coi như là thêm một thân nhân, thêm một người bạn.”

Vương mẹ nhìn Phùng Kiến Vũ đối với bà hết sức lễ phép, trong lòng vô cùng hồ thẹn. Rốt cuộc bà lên tiếng, “Tiểu Vũ, dì muốn nói lời xin lỗi với con, năm đó dì lừa gạt con là dì không đúng, nhưng mà dì thật sự đau lòng Vương Thanh nhà chúng ta. Dì, thật xin lỗi con a!” Vương ma vừa nói nước mắt vừa chảy ra. Phùng Kiến Vũ lập tức nói: “Dì, không có sao, đều đã qua. Con bây giờ không phải là thật tốt đứng ở chỗ này sao.”

Vương mẹ còn nói: “Nhưng mà cha mẹ con...”

Phùng Kiến Vũ không để cho Vương ma nói hết, nhận lấy lời của Vương ma nói: “Nhưng mà cha mẹ con sẽ hy vọng con hạnh phúc, bọn họ không hy vọng con cứ sống mãi trong quá khứ.”

Vương Thanh nâng bàn tay đan vào nhau của anh và cậu, nói với Vương ma: “Mẹ, đời này con chỉ muốn ở cùng một chỗ với Đại Vũ.” Sau đó, Vương Thanh lại nhìn ở trong sân Tiểu Niệm Thanh đang chơi đùa với Vương ba: “Hơn nữa, đời này con chỉ có một đứa con duy nhất là Niệm Niệm.”

Vương mẹ nhìn Tiểu Niệm Thanh trong vườn hoa, lại nhìn Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ, thở dài, “Đã nhiều năm như vậy, mẹ cũng thấy rõ, ai cũng không thể đem các con tách ra. Các con hạnh phúc vui vẻ là được.”

Phùng Kiến Vũ mặt tươi cười nhìn Vương ma nói: “Cám ơn dì.”

Vương Thanh kéo vạt áo Phùng Kiến Vũ, nói: “Ngốc, còn gọi dì, nên thay đổi xưng hô đi a.”

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương ma vẻ mặt hòa ái nhìn mình, mặt đỏ bừng, ngượng ngùng kêu một tiếng, “Mẹ.”

Vương Thanh cũng là vẻ mặt thành thật nhìn Vương ma nói: “Mẹ, thật, cám ơn mẹ.”

Vương ma không nói gì, gật đầu một cái, coi như là đáp lại Vương Thanh. Trên cái thế giới này nào có cha mẹ nào thật sự nhẫn tâm với con cái mình đâu, trên cái thế giới này lại có cha mẹ nào không hy vọng đứa con của mình hạnh phúc đâu a

32. Chương 32

Phùng Kiến Vũ sau khi công khai tình yêu của hai người, chẳng những không bị phong sát, ngược lại rất nhiều người tán thưởng thái độ thẳng thắn của cậu, hơn nữa người đến tìm cậu đóng phim ngày càng nhiều. Thậm chí có thật nhiều chương trình phỏng vấn mời Phùng Kiến Vũ đi, hy vọng cậu có thể cùng mọi người nói một chút về tình yêu của hai người

Sự nghiệp của Phùng Kiến Vũ càng ngày càng thành công, Vương Thanh cũng một mực ở bên cạnh lặng lẽ ủng hộ cậu thỉnh thoảng còn bồi cậu tham gia mấy hoạt động, tham gia mấy chương trình phỏng vấn, vì vậy mọi người cũng bắt đầu tiếp nhận còn chúc phúc cho tình cảm của Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ

Tiểu Niệm Thanh cũng đã 11 tuổi, càng trưởng thành càng hiểu chuyện. Tiểu Niệm Thanh bắt đầu hiểu tình cảm của Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ, mỗi lần nghe được Phùng Kiến Vũ vào phòng, bé cũng không quấy nhiễu. Tiểu Niệm Thanh biết, mặc dù bé không có mẹ, nhưng đối với chuyện bé có hai người cha, bé vẫn rất tự hào, huống chi hai cha lại rất ấm áp và đẹp trai như vậy a

... Ngày 26 tháng 12 năm 2025

Rất nhanh, đã đến ước hẹn mười năm của Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh vẫn không đề cập đến chuyện này, Phùng Kiến Vũ cũng không nhắc tới. Dẫu sao cuộc sống bây giờ đã rất tốt đẹp rồi, cậu cảm thấy có chút thiếu sót cũng không có gì, cậu cảm thấy không có chuyện gì là tuyệt đối hoàn mỹ.

Hôm nay, Vương Thanh giúp cậu từ chối hết tất cả công việc, bảo là muốn đem cậu đến một nơi, hơn nữa còn rất thần bí cho cậu mang một cái chụp mắt. Phùng Kiến Vũ dù sao cũng hết sức tín nhiệm anh, cứ mặc cho anh mang cậu không ngừng đi về phía trước. Một lát sau, Vương Thanh lại cho Phùng Kiến Vũ đeo một cái tai nghe, trước khi mang anh liền nói với cậu: “Đại Vũ, em chỉ cần nắm lấy tay anh, đi theo

anh là được, anh sẽ không để cho em ngã xuống, tin tưởng anh.” Phùng Kiến Vũ nhu thuận gật đầu một cái, Vương Thanh ôn nhu đeo tai nghe lên cho cậu.

Một giai điệu quen thuộc vang lên bên tai cậu, đây là bài hát mà Phùng Kiến Vũ đời này cũng sẽ không bao giờ quên, đây cũng là bài hát mà Vương Thanh đời này cũng sẽ không quên lời, đây là ca khúc đầu tiên của Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ. Nay Hạ, đây là Hạ bảo bảo thuộc về bọn họ, cũng là thuộc về tất cả người hâm mộ Thanh vũ.

Nghe bài hát, Phùng Kiến Vũ cũng nhớ tới cậu cùng Vương Thanh năm đó. Cậu nhớ tới lúc hai người ra mắt còn chưa có tốt nghiệp đại học, tỉnh tỉnh mê mê đóng một bộ phim, sau đó có rất nhiều người ái mộ yêu thương bọn họ. Những người ái mộ này chính là vũ mao, là sức mạnh của cậu cùng Vương Thanh, là sự an ủi lúc cậu cùng Vương Thanh những lúc mệt mỏi, là người nhà của cậu cùng Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ cảm thấy chuyện may mắn nhất trừ gặp Vương Thanh, chính là gặp được những người ái mộ hết lòng yêu thương bọn họ.

Phùng Kiến Vũ nghe bài hát, Vương Thanh dắt cậu đi, cậu liền theo đi theo, Vương Thanh đỡ cậu ngồi xuống, cậu liền ngồi xuống. Dọc theo đường đi được Vương Thanh tỉ mỉ quan tâm chiếu cố, Phùng Kiến Vũ cũng rất hưởng thụ.

Qua một lúc lâu, trong lúc Phùng Kiến Vũ hơi có chút buồn ngủ thì cậu cảm giác mình bị ấn vào một cái ghế, sau đó Vương Thanh gỡ tai nghe của cậu xuống. Bởi vì cái chụp mắt còn chưa gỡ xuống, cho nên Phùng Kiến Vũ chỉ có thể nghe được bước chân Vương Thanh rời đi. Phùng Kiến Vũ cảm giác nơi này hết sức an tĩnh, cậu cảm giác thậm chí cậu còn nghe được hô hấp của chính mình.

Chỉ chốc lát, Phùng Kiến Vũ liền nghe được thanh âm Vương Thanh, “Đại Vũ, em có thể tháo chụp mắt xuống rồi.” Sau đó cậu chậm rãi tháo chụp mắt xuống. Chỉ nhìn thấy xung quanh một mảnh tối đen chỉ có một ngọn đèn chiếu vào chỗ Vương Thanh đang đứng.

Lúc Phùng Kiến Vũ kinh ngạc, âm nhạc vang lên. Vương Thanh cầm micro hát lên, “Khi đó, anh còn cho rằng yêu là cuộc sống, cũng xem như là hiểu được cái gì thích hợp cái gì không thể. Gần đây vẫn như thế cố gắng phối hợp với tính cách của em, những thứ em theo đuổi, những lận đận của em. Anh lái xe, tính xem mình đã phí hoài bao nhiêu năm tháng, dường như cũng đủ viết lên một mối tình mãnh liệt. Nếu như sau này em muốn vì một ai đó mà phí hoài quãng thời gian tươi đẹp, nước mắt chỉ có thể giữ lấy trong ngực anh. Dẫn vạt nhau cho đến cuối đời, dù đau thương vẫn không buông tay, sau khi bắt đầu vướng mắc lại được người phóng đại sự tự do. Sự tức giận của em thật ôn nhu, tình cảm vừa đau vừa hưởng thụ, nếu như anh nói không hôn được em anh sẽ không bỏ cuộc, vậy ai có thể ép em tạm bợ.” (bản dịch của page QingYu Vn - Vương Thanh & Phùng Kiến Vũ)

Một bài. Không tạm bợ được Vương Thanh hát tràn đầy thâm tình. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, thanh âm trầm thấp, “Đại Vũ, em chính là không tạm bợ của anh.” Sau đó, đèn hội trường vào thời khắc này đều sáng lên. Phùng Kiến Vũ thấy được trừ giữa sân khấu, chung quanh tất cả đều là người. Cậu thấy được toàn hội trường tràn đầy bảng đèn “Thanh Vũ” “Vũ Thanh” “Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ”. Cậu chỉ cảm thấy một giây kế tiếp nước mắt của cậu sẽ tràn mi.

Wương Thanh chậm rãi đi về phía Phùng Kiến Vũ ngồi đối diện cậu hỏi: “Đại Vũ, em có nhớ mười năm trước ở nơi này anh đã nói cái gì không?”

Hồi ức lại lập tức dâng lên trong lòng, lời hứa ngày xưa rành rành ở trước mắt.” Nếu 10 năm sau anh chưa lấy vợ, em chưa gả đi, em có đồng ý chung sống với anh không? ” Phùng Kiến Vũ cảm thấy cậu bây giờ chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Vương Thanh sợ Phùng Kiến Vũ xấu hổ, không chịu ở trước mặt mọi người chấp nhận lời cầu hôn của anh, còn đặc biệt như đứa trẻ tức giận nói: “Đại Vũ, người làm chứng năm đó đều ở chỗ này, em cũng không thể chơi xấu nói không nhớ a.” Nói xong liền chỉ chỉ người ái mộ dưới đài.

Wương Thanh từ trong túi lấy ra một cái hộp màu tím tinh xảo, đứng ở trước mặt cậu, quỳ một chân xuống đất, có chút kích động nói: “Đại Vũ, mười năm đến rồi, em có nguyện ý gả cho anh không.” Lập tức, đèn toàn hội trường tắt đi, trong mắt Phùng Kiến Vũ chỉ còn lại bảy chữ thật to “Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ”

Cùng Vương Thanh lần đầu tiên gặp mặt, cùng Vương Thanh trở thành bạn tốt, cùng Vương Thanh ở chung một phòng kí túc, cùng Vương Thanh lẫn nhau bày tỏ tâm ý, cái ôm đầu tiên cùng Vương Thanh, nụ hôn đầu tiên cùng Vương Thanh, lần đầu tiên quay phim cùng Vương Thanh, cùng Vương Thanh lần đầu làm Amazing Chinese, cùng Vương Thanh thu âm ca khúc đầu tiên, cùng Vương Thanh lần đầu tiên tổ chức fan meeting, cùng Vương Thanh quay bộ phim thứ hai, cùng Vương Thanh... Tất cả chuyện cũ, dường như tái hiện một lần nữa trong đầu cậu

Thanh âm Phùng Kiến Vũ có chút nghẹn ngào, nhưng cậu vẫn lớn tiếng nói với Vương Thanh: “Em nguyện ý.” Nghe được câu trả lời của Phùng Kiến Vũ, không chỉ là Vương Thanh mặt đầy kích động cùng hưng phấn mà người ái mộ dưới đài cũng bùng nổ, bọn họ chờ giây phút này, đợi suốt mười năm a.

Vương Thanh đứng lên, vung về đeo nhẫn cho cậu. Phùng Kiến Vũ buồn cười nhìn Vương Thanh, ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh. Sau đó, hai người dưới sự chúc phúc của tất cả mọi người, triền triền miên miên ngọt ngào hôn nhau.

33. Chương 33

Sau khi Vương Thanh cầu hôn, bởi vì công việc của Phùng Kiến Vũ nên hai người quyết định đem hôn lễ kéo dài gần một năm mới cử hành. Rốt cuộc trước sinh nhật cậu, công việc của cậu kết thúc. Vương Thanh đầu tiên là mang Phùng Kiến Vũ đi Hà Lan làm giấy kết hôn, sau đó mới trở về nước cử hành hôn lễ.

Vì để cho hôn lễ hai người càng có ý nghĩa, cho nên Vương Thanh đặc biệt lựa chọn vào ngày sinh nhật Phùng Kiến Vũ cử hành hôn lễ. Vì chuyện này, Phùng Kiến Vũ không ít lần giận đối với anh. Cuối cùng, vẫn là anh sau nhiều lần cam đoan hàng năm đều sẽ chuẩn bị quà sinh nhật cùng kỉ niệm ngày kết hôn hai phần lễ vật, hơn nữa cam kết nhất định hàng năm cũng sẽ hảo hảo đặc biệt chúc mừng ngày trọng đại này, Phùng Kiến Vũ mới không nháo tiểu tính khí nữa.

Bởi vì Phùng Kiến Vũ không muốn hôn lễ của bọn họ quá xa hoa, cho nên Vương Thanh cũng theo tâm nguyện của cậu. Hôn lễ bọn họ không có mời quá nhiều người tham gia, chỉ có một ít thân thích cùng những người bạn gần gũi, còn nữa một ít người đã từng giúp đỡ bọn họ

Nhà thờ Vương Thanh chọn cũng không lớn lắm, nhưng cả nhà thờ được phủ một lớp sơn trắng sữa, cửa sổ có hoa văn màu đá quý và phù điêu bằng đá cẩm thạch rực rỡ mà sống động như thật. Hai bên nhà thờ là hai tòa tháp nhọn, trên đỉnh có Thập Tự Giá linh thiêng mà trang nghiêm. Hơn nữa các bức tường ở đây còn được bao phủ bởi rất nhiều hoa hồng tím. Trên bầu trời luôn có bồ câu trắng bay qua, tất cả nơi này giống như một tòa nhà trong cổ tích.

Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên đến liền thích nơi này, bởi vì nơi này chẳng những có những đóa hoa màu tím mà cậu thích, hơn nữa còn thỏa mãn những yêu cầu của cậu đối với hôn lễ. Vì vậy, Vương Thanh cũng chỉ rất quả quyết chọn nhà thờ này.

Không thể không nói Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ chung một chỗ lâu rồi, anh bởi vì có người yêu ở bên cạnh, cả người cũng biến thành lãng mạn rồi. Lúc bố trí hiện trường hôn lễ, chẳng những chuẩn bị rất nhiều bong bóng màu tím, còn dùng những đóa hoa kết thành WQ Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh làm những chuyện này thuận tay như vậy, cũng là bởi vì năm đó anh cùng Phùng Kiến Vũ đều là nghệ sĩ, những người ái mộ mỗi lần tiếp ứng đều giống như hôn lễ nên cho Vương Thanh rất nhiều linh cảm.

Ngày hôn lễ, khi hai người đứng ở trước nhà thờ cửa, sắp bước vào cánh cửa nơi làm chứng bọn họ từ đây sẽ nắm tay nhau trọn đời, bọn họ tâm tình đều hết sức khẩn trương. Bọn họ không giống những cặp vợ chồng bình thường kết hôn tay khoác tay, mà là mười ngón tay đan vào nhau cùng tiến về phía trước. Chỉ là đường đi rất ngắn không tới một phút, nhưng lại cho hai người cảm giác con đường họ đang đi là thiên trường địa cửu

Phùng Kiến Vũ nhìn những gương mặt quen thuộc ngồi ở hai bên hàng ghế, trong lòng không khỏi xúc động, những người này đều là nhân chứng cho tình yêu của cậu cùng Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ lại nhìn một

chút người đàn ông cao lớn đẹp trai bên cạnh, đây là người duy nhất cậu muốn ở chung một chỗ cả đời. Bọn họ có thể có ngày hôm nay, là phải trả giá bằng rất nhiều thống khổ mà người thường không lãnh hội được mà đổi lấy.

Phùng Kiến Vũ liền nhớ tới dáng vẻ lần đầu tiên cậu gặp Vương Thanh, người cao gầy, ngũ quan đường nét rõ ràng, thanh âm trầm thấp hấp dẫn. Lúc ấy sau khi thấy Vương Thanh, cậu liền động tâm, sau này gặp phải nhiều chuyện, bất quá là hai người cũng đã thuận theo tim mình. Đã qua nhiều năm như vậy, hai người rốt cuộc cũng được mọi người chúc phúc, có thể hạnh phúc kết hôn rồi. Nghĩ tới đây, khóe mắt Phùng Kiến Vũ cũng ươn ướt.

Vương Thanh nghiêng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ, người đàn ông này là điểm yếu duy nhất của anh, là người đàn ông duy nhất có thể quản được anh, Vương Thanh thật sự là hận không thể đem những gì tốt nhất trên thế giới này dâng lên cho cậu

Hai người chậm rãi đi tới bục tuyên thệ, mà đứng ở trên bục không phải là ai khác, đó chính là Quách Đào cừu cừu. Quách Đào nhìn đôi bích nhân bên dưới, trong lòng cũng là xúc động vô hạn. Anh cũng được xem là người chứng kiến tình yêu của Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ đơm hoa kết quả, người chứng hôn trong hôn lễ này không phải là anh thì còn là ai khác được nữa nha

Quách Đào mỉm cười nhìn Vương Thanh, hỏi: "Vương Thanh tiên sinh, anh có nguyện ý chấp nhận người đàn ông bên cạnh này trở thành người yêu của mình, cùng anh ấy kết thành hôn ước. Dù cho khỏe mạnh hay ốm đau bệnh tật, dù giàu sang hay nghèo khó cũng luôn yêu thương, chăm sóc, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, vĩnh viễn thủy chung không đổi cùng anh ấy đi đến hết cuộc đời không?"

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, hướng Quách Đào gật đầu, nói: "Tôi nguyện ý."

Quách Đào nhìn về phía Phùng Kiến Vũ, hỏi: "Phùng Kiến Vũ tiên sinh, anh có nguyện ý chấp nhận người đàn ông bên cạnh này trở thành người yêu của mình, cùng anh ấy kết thành hôn ước. Dù cho khỏe mạnh hay ốm đau bệnh tật, dù giàu sang hay nghèo khó cũng luôn yêu thương, chăm sóc, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, vĩnh viễn thủy chung không đổi cùng anh ấy đi đến hết cuộc đời không?"

Phùng Kiến Vũ đã tham gia rất nhiều hôn lễ, nghe qua rất nhiều lời tuyên thệ kết hôn, nhưng không giống như hôm nay chạm đến nội tâm cậu. Phùng Kiến Vũ cũng vô cùng kiên định nói: "Tôi nguyện ý."

Quách Đào cười nói: "Bây giờ, mời hai người trao đổi nhẫn." Sau đó, Tiểu Niệm Thanh đứng ở bên cạnh liền một mạch chạy đến đem hộp nhẫn đưa lên, mở ra trước mặt Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ. Cậu từ trong hộp lấy ra một chiếc nhẫn, đeo lên tay Vương Thanh.

Vương Thanh cũng từ trong hộp lấy ra một chiếc nhẫn, đeo lên ngón áp út của Phùng Kiến Vũ, vừa đeo vừa nói: "Đại Vũ, nhẫn cưới đeo ở ngón áp út, là bởi vì ngón áp út tay trái có một mạch máu kết nối trực tiếp đến trái tim. Sau này, đường nối thẳng đến tim anh, đều có em, đường nối thẳng đến tim em, cũng đều có anh."

Nhìn hai người thuận lợi đeo nhẫn, Quách Đào nhìn tất cả mọi người, lớn tiếng tuyên bố, "Tôi tuyên bố, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ chính thức trở thành bạn đời của nhau." Sau đó nhỏ giọng nói với Vương Thanh: "Cậu có thể hôn cậu ấy."

Biết Phùng Kiến Vũ xấu hổ, cho nên Vương Thanh cũng chỉ nâng mặt cậu, hôn lên trán cậu một nụ hôn thật sâu. Sau đó, trong tiếng hoan hô của mọi người, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ kết thúc hôn lễ của bọn họ.

Dĩ nhiên, Vương Thanh không có quên nhóm khuê nữ một mực chờ đợi hôn lễ của bọn họ. Hôn lễ vừa kết thúc, Vương Thanh liền đăng ảnh hai người tay đeo nhẫn nắm tay nhau, còn có tấm ảnh chụp giấy kết hôn của bọn họ ở Hà Lan lên weibo, hơn nữa còn viết, mười năm ước hẹn rốt cuộc cũng thực hiện được rồi.

Phùng Kiến Vũ cũng hết sức phối hợp, lập tức forward điều này trên WEIBO, hơn nữa viết, nhiều năm chờ đợi rốt cuộc đã có kết quả. Tương lai, chỉ mong cầm tay nhau đến bạc đầu.

34. Chương 34

Buổi tối hai người trải qua một ngày mệt nhọc, rồi cuộc tắm một cái nằm ở trên giường. Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ ôm ở trong ngực, nắm lấy bàn tay đeo nhẫn của cậu, ngón tay ở trên chiếc nhẫn xuất ve. Vương Thanh luôn là cảm thấy hôn lễ của anh cùng Phùng Kiến Vũ giống như một giấc mộng, anh nắm tay cậu đặt lên mặt mình, nói: “Đại Vũ, em nhéo anh một cái xem anh có phải đang nằm mơ hay không.”

Phùng Kiến Vũ buồn cười nhìn chằm chằm Vương Thanh, nâng lên tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt anh, “Vả cho anh một cái.” Sau đó, lại trước mặt anh quơ quơ chiếc nhẫn trên tay cậu, nói: “Nếu như anh đang nằm mơ, vậy là ai là người đeo chiếc nhẫn này cho em, ai là người hôm nay kết hôn với em?”

Vương Thanh cười đều, đem Phùng Kiến Vũ đặt ở dưới thân nói: “Đại Vũ, hôm nay là hôn lễ của chúng ta, vậy bây giờ có phải nên vào động phòng rồi hay không a.” Phùng Kiến Vũ nhìn dáng vẻ lưu manh của anh, cũng không cự tuyệt, chẳng qua là gò má bắt đầu hơi ửng đỏ, hé miệng không nói lời nào.

Vương Thanh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai cậu, nói: “Đại Vũ, em biết không? Khi thấy những người kia thích em, dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn em, anh đều cảm thấy có chút ghen.”

Cậu nhìn anh như một đứa bé đang tức giận nói: “Ai, anh... cái này có cái gì để ghen chứ a?” Sau đó nâng người lên, ôm lấy anh, “Thanh nhi, anh không cần ghen, người thích em nhiều hơn đi nữa, người thích em có tốt hơn đi nữa, đều vô ích. Bởi vì, em chỉ yêu một mình anh.”

Trên mặt Vương Thanh lộ ra nụ cười thật to, “Những lời này anh thích nghe, bảo bối, lặp lại lần nữa.” Vương Thanh đỡ mặt Phùng Kiến Vũ, để cho cậu nhìn mình, “Đại Vũ, ngoan. Tối, lặp lại lần nữa.”

“Em yêu anh” Cậu hôn lên môi anh, lại nhìn anh nói: “Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh nhất...”

Vương Thanh trong mắt tràn đầy thâm tình, “Đại Vũ, anh cũng yêu em, toàn thế giới yêu nhất là em.” Vương Thanh cúi đầu hôn lên môi Phùng Kiến Vũ, răng nhẹ nhàng gặm cắn môi dưới của cậu, chơi đùa lôi kéo, mút vào. Cậu hơi há miệng, nghênh hợp anh, đưa lưỡi ra cùng anh đụng chạm quần quăn. Vừa mới bắt đầu hôn là ôn nhu, triền miên, càng về sau hô hấp của hai người bắt đầu dần dần nặng nề.

Ngón tay Vương Thanh lướt qua cổ Phùng Kiến Vũ, ngón tay thon dài đem quần áo ngủ cậu cởi ra. Miệng anh không ngừng di chuyển xuống dưới, dọc theo cổ, hôn lên hai điểm nhạy cảm trước ngực cậu, đầu lưỡi không ngừng liếm mút. Vương Thanh đem đến cho Phùng Kiến Vũ một loạt khoái cảm, nhỏ nhẹ rên rỉ, “Ấn... hắc... a... ân...”

Hai người cũng có một đoạn thời gian không có hoan ái, một khi chạm được thân thể của đối phương, cũng có chút khó mà kiềm chế. Vương Thanh xoa nắm thân thể Phùng Kiến Vũ, thấy cậu bắt đầu có chút hơi run rẩy, cũng biết cậu bắt đầu có cảm giác.

Vương Thanh đem quần lót của cậu cởi ra, cầm gel bôi trơn ở đầu giường, bôi lên cự vật của mình. Vương Thanh đem hai chân cậu tách ra, để ở cự vật ở miệng huyết cậu chậm rãi ma sát. Không bao lâu, Phùng Kiến Vũ liền bắt đầu hừ hừ nắm cánh tay Vương Thanh, vặn vẹo thân thể mềm mại. Chân mày hơi nhíu lại, nhìn sang giống như là nhịn vô cùng khó chịu.

Vương Thanh cũng nhẫn đến mồ hôi chảy ướt lưng, nhưng mà anh sợ nếu lập tức đem cự vật vùi vào trong cơ thể cậu, sẽ làm cậu bị thương, sẽ để cho cậu không thoải mái. Nhưng mà dáng vẻ Phùng Kiến Vũ khó nhịn lại để cho Vương Thanh trong lòng ngứa ngáy. Vì vậy, anh hơi dùng lực, đem cự vật chen vào miệng huyết căng mọng của cậu.

Môi Vương Thanh không ngừng dạo chơi trên người Phùng Kiến Vũ, không ngừng an ủi thân thể căng thẳng của cậu. Đôi môi ẩm áp của Vương Thanh phảng phất có ma lực, không bao lâu, tiếng rên rỉ vụn vặt bắt đầu từ trong miệng cậu thoát ra, “Ấn... a... Thanh nhi... em... em muốn anh... mau... mau cho em...” Phùng kiến mơ mơ màng màng rên rỉ, nói cho anh biết cậu đã chuẩn bị tiếp nhận anh tiến vào.

Phùng Kiến Vũ từng ngậm từng ngậm thở dốc, đôi môi phẩn nôm dẹt đỏ anh, miệng huyết một phen co rút giống như ở mời anh đến. Vương Thanh hôn lên môi cậu, vuốt ve lưng cậu, cự vật từng chút từng chút thăm dò trong cơ thể cậu.

“A...” Cơ hồ là có chút vui vẻ rên rĩ từ trong miệng cậu phát ra. Phảng phất là phát hiện mình thất thố, Phùng Kiến Vũ có chút ngượng ngùng quay đầu sang hướng khác, lỗ tai đỏ ửng để cho Vương Thanh nhìn càng động tâm.

Vương Thanh cúi đầu một hớp ngậm vào dải tai tinh xảo của cậu, tế tế liếm láp. Sau đó, Vương Thanh đỡ eo Phùng Kiến Vũ, bắt đầu từ từ trườn sát.

Có lẽ là hai người có đoạn thời gian không có hoan ái, mật huyết Phùng Kiến Vũ bắt đầu có chút sưng lên đau đớn, trán toát ra mồ hôi. Sau khi Vương Thanh phát hiện, quan tâm thả chậm tốc độ trườn sát, phối hợp để cậu thích ứng với cự vật của mình, không hy vọng bởi vì dục vọng của mình khiến cho đêm tân hôn của hai người có bất kỳ hồi ức đau đớn nào. Cho đến sau khi tiếng rên rĩ Phùng Kiến Vũ càng ngày càng lớn, Vương Thanh mới bắt đầu tăng nhanh tốc độ trườn sát, gia tăng lực độ rút cảm.

” Ân... a.. Thanh nhi... hảo... thật hạnh phúc... em... em chờ đợi ngày này... đợi... lâu lắm rồi...” Phùng Kiến Vũ trong miệng vừa nói lời ngọt ngào, nước mắt nóng bỏng cũng từ khóe mắt chảy ra.

Vương Thanh đau lòng ngậm vào nước mắt Phùng Kiến Vũ, cam kết “Đại Vũ, anh cũng vậy, cũng sẽ không rời khỏi em nửa bước, lại cũng, cũng sẽ không bỏ lại em một mình.”

Phùng Kiến Vũ gắt gao ôm vai Vương Thanh, thân thể thừa nhận anh mang tới cho cậu khoái cảm cực đại, trong lòng hưởng thụ anh mang cho cậu ngọt ngào vô tận. ” Ân... a... hắc... mau... nhanh một chút... nữa... cho em... nhiều một chút... dùng... dùng sức...” Hai chân trắng nõn thon dài Phùng Kiến Vũ vòng qua eo Vương Thanh, càn rỡ rên rĩ.

Nhìn Phùng Kiến Vũ mê người như vậy, Vương Thanh chỉ cảm thấy dục hỏa đốt người, gia tăng lực độ trườn sát trong cơ thể cậu, nhiều lần đỉnh đến điểm nhạy cảm của cậu , “Tiểu yêu tinh, em có phải muốn đem anh ép khô hay không a.”

Hai người mặc dù từ bảy năm trước đã trải qua rất nhiều lần hoan ái, hơn nữa sau khi gặp lại, hai người cũng hoan ái qua mấy lần, nhưng mà lần này lại là lần cậu hưởng thụ nhất. Phùng Kiến Vũ ánh mắt quyến rũ như tơ, đầu lưỡi liếm liếm môi, từ từ nhích tới gần bên tai Vương Thanh “Đúng vậy, em chính là yêu tinh, chính là yêu tinh muốn đem anh ép khô, vậy anh có nguyện ý hay không a.”

Phùng Kiến Vũ ít khi chủ động như vậy, Vương Thanh nuốt ngụm nước miếng, đem Phùng Kiến Vũ ôm chặt mấy phần, “Anh nguyện ý, anh dĩ nhiên nguyện ý, xem em có thể đem anh ép khô hay không.” Sau đó, gắt gao nắm lấy eo mềm mại Phùng Kiến Vũ mãnh liệt trườn sát

Trong phòng nhỏ tiếng hít thở hai người vang vọng ầm ập...

35. Chương 35

Nếu như cuộc sống có thể yên bình trôi qua như vậy, Phùng Kiến Vũ cảm thấy đời này cũng không có gì để tiếc nuối nữa. Nhưng mà, mọi chuyện trên thế giới này luôn không như mong muốn, luôn có một vài người muốn đến nhiều loạn cuộc sống yên tĩnh của người.

Ngày đó, Phùng Kiến Vũ kết thúc thu hình chương trình, lái xe về nhà. Xe vừa đỗ ở dưới lầu, Phùng Kiến Vũ thấy một người đàn bà quần áo thời trang hoa lệ đeo kính râm đứng ở dưới lầu, giống như là đang chờ người nào đó. Phùng Kiến Vũ mới vừa xuống xe, người đàn bà kia tháo kính râm xuống, đi về phía cậu nói: “Phùng tiên sinh, có thì giờ rảnh không? Có thể nói một chút không?”

Phùng Kiến Vũ cho là ký giả của tạp chí nào đó lại tới nói phỏng vấn, cho nên lễ phép cười một tiếng, nói: ” Xin lỗi, bây giờ tôi đã tan việc, có chuyện gì, ngày mai tìm trợ lý của tôi nói được không? Hoặc là cô có thể đem kế hoạch công việc gửi đến mail của tôi, tôi nhất định sẽ xem.” Nói xong, Phùng Kiến Vũ muốn đi vào trong nhà.

Người đàn bà kia hướng bóng lưng cậu hô, “Phùng Kiến Vũ, tôi không phải tới cùng anh bàn công việc, tôi là tới cùng anh nói một chút về chuyện của Niệm Niệm.”

Nghe được lời của người đàn bà kia cậu kinh ngạc quay đầu, nhìn chăm chăm cô ta. Mặc dù bây giờ mọi người đều biết, Phùng Kiến Vũ có một đứa con gái nhưng Vương Thanh cùng cậu không hy vọng bởi vì hai người là người của công chúng mà ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Tiểu Niệm Thanh

Cho nên, hai người đối với chuyện của Tiểu Niệm Thanh luôn giữ bí mật tuyệt đối. Nhưng người đàn bà này thậm chí ngay cả nhũ danh của Tiểu Niệm Thanh cũng biết, có thể thấy cô ta không đơn giản. Nhưng mà, người đàn bà này biết mọi chuyện về Tiểu Niệm Thanh, lại không có yêu sách gì, cái này làm cho Phùng Kiến Vũ không khỏi hoài nghi dụng ý của cô ta

Phùng Kiến Vũ đi tới bên cạnh người đàn bà kia nói: “Đi thôi, trước tiểu khu của chúng tôi có tiệm cà phê, chúng ta đến đó nói chuyện một chút đi, đứng ở chỗ này không tiện.”

Trong tiệm cà phê, Phùng Kiến Vũ cùng người đàn bà kia ngồi đối mặt. Người đàn bà kia có chút khấn trương xoa xoa tay, mở miệng trước, “Phùng tiên sinh, xin chào, tôi tên Lâm Hi. Tôi, tôi là mẹ ruột của Niệm Niệm.”

Phùng Kiến Vũ mặt đầy khiếp sợ nhìn Lâm Hi, cậu chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, cậu gặp được mẹ ruột của Tiểu Niệm Thanh. Phùng Kiến Vũ vẫn cho rằng, một người có thể nhẫn tâm đem cốt nhục thân sinh vứt bỏ, sẽ không bao giờ xuất hiện lại.

Lâm Hi mặt đầy tự trách nhìn Phùng Kiến Vũ nói: “Phùng tiên sinh, lúc tôi mang thai Niệm Niệm, vừa mới tốt nghiệp đại học. Bởi vì công việc, chúng tôi chia tay nhau bạn trai tôi trở về nhà của hắn. Khi đó tôi cũng không muốn phá bỏ đứa bé, tôi cảm thấy đó cũng là một sinh mạng, nhưng mà tôi lại không có năng lực nuôi nấng nó. Cho nên sau khi sinh hạ sinh nó, tôi liền đem nó bỏ ở trước cửa cô nhi viện, tôi hy vọng có một gia đình nào tốt nhận nuôi nó.”

Phùng Kiến Vũ mặt đầy lạnh nhạt nhìn Lâm Hi, “Cô làm sao biết, Niệm Niệm là tôi nhận nuôi.”

Khóe mắt Lâm Hi ửng đỏ, “Thật ra thì lúc anh nhận nuôi Niệm Niệm, tôi đứng trước cửa cô nhi viện nhìn thấy. Sau đó, tôi vẫn chú ý tin tức của anh, tôi cũng thường xuyên len lén đến trường học của Niệm Niệm nhìn nó. Phùng tiên sinh, tôi thật rất cảm ơn anh đem Niệm Niệm nuôi dưỡng khá ái như vậy. Những năm này, tôi vẫn không có xuất hiện, là bởi vì tôi sợ tôi không có cách nào cho Niệm Niệm một cuộc sống thật tốt. Nhưng mà hai ngày trước, tôi thấy được tin tức anh cùng Vương tiên sinh kết hôn, cộng thêm tôi bây giờ điều kiện kinh tế cũng khá, có năng lực cho Niệm Niệm một tương lai thật tốt. Cho nên, tôi hy vọng anh có thể đem Niệm Niệm trả lại cho tôi, tôi nhất định sẽ chiều cố nó thật tốt, đem những năm thiếu nợ nó, cũng bù đắp lại.”

Phùng Kiến Vũ hướng về phía Lâm Hi giễu cợt nói: “Đừng kiêu cố biện minh cho việc cô vứt bỏ Niệm Niệm, cô sợ không có cách nào hảo hảo nuôi dưỡng nó, nên liền có thể vứt bỏ nó sao? Cô chẳng qua là đang vì bản thân mình mà kiêu cố. Bởi thường, cô cảm thấy Niệm Niệm thiếu vắng tình thương của mẹ mười mấy năm qua thì cô có thể tùy tiện bù đắp lại sao? Lâm tiểu thư, tôi không hiểu, cô không sợ tôi là một người xấu sao? Cô không sợ sau khi tôi nhận nuôi Niệm Niệm sẽ ngược đãi nó sao? Cô cũng không lo lắng một chút về Niệm Niệm sao? Làm một người mẹ, có thể đối với cốt nhục thân sinh của mình tới mức này, cô thật là nhẫn tâm.”

Lâm Hi lúc này đã là nước mắt ràn rụa, run rẩy giải thích: “Tôi không phải không nghĩ đến, nhưng mà tôi không có cách nào khác a! Huống chi, huống chi tôi thấy anh trên ti vi, tôi biết anh là người tốt, tôi biết anh nhất định sẽ chiều cố thật tốt Niệm Niệm. Phùng tiên sinh, cầu xin anh, đem Niệm Niệm trả lại cho tôi đi!”

Phùng Kiến Vũ nhìn người đàn bà trước mặt khóc đến lê hoa đái vũ, trong lòng vì Tiểu Niệm Thanh có một người mẹ như vậy nên cảm thấy đau lòng, đối với loại người vứt bỏ cốt nhục của mình, cậu cảm thấy chẳng đáng để nói chuyện tiếp nữa

Phùng Kiến Vũ kéo ghế ra, đứng lên, trên cao nhìn xuống Lâm Hi, “Thứ nhất, Niệm Niệm không phải đồ vật không thể cho đi rồi mượn lại. Thứ hai, tôi tận tâm khổ khổ dưỡng dục Niệm Niệm hơn mười năm, cô cho là tôi sẽ yên tâm đem nó giao cho một người mẹ vô trách nhiệm như cô sao? Thứ ba, tôi cần không biết

cô lấy tâm tình gì, lấy lí do vĩ đại gì để đến đòi lại Niệm Niệm, tôi nói cho cô biết, tôi cũng sẽ không đồng ý! Còn nữa, Niệm Niệm là người nhà của tôi, vĩnh viễn đều là như vậy. Tôi tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người nào đến tổn thương người nhà của tôi.”

Lâm Hi thấy cậu quyết tuyệt như vậy, nhất thời cũng đổi sắc mặt. Cô ta lau nước mắt trên mặt, nói: “Nếu Phùng tiên sinh không để cho tôi làm tròn tâm nguyện làm mẹ của tôi, vậy tôi cũng đành nhờ đến pháp luật can thiệp vậy ”

Phùng Kiến Vũ thấy người đàn bà này rất cuộc lộ ra khuôn mặt thật, cũng không tiếp tục dùng chiêu bài tình cảm nữa, cũng hung hãn nói với cô ta: ” Được a, tôi phụng bồi tới cùng.”

Buổi tối, Vương Thanh trở về nhà, đi sang phòng Tiểu Niệm Thanh trước, thấy được nha đầu kia đã ngủ. Sau đó, Vương Thanh mới trở lại phòng của anh và cậu

Trong phòng chỉ mở một cái đèn ngủ nho nhỏ, Vương Thanh còn tưởng rằng Phùng Kiến Vũ đã ngủ, anh còn thấy rất kì quái vì cậu thường sẽ chờ anh về nhà mới ngủ. Anh mới vừa muốn mở đèn trong phòng, thay quần áo, liền bị cậu lên tiếng ngăn cản, “Thanh nhi, đừng mở đèn.”

Lúc này, Vương Thanh mới biết cậu căn bản không có ngủ mà là ngồi ở bên bệ cửa sổ. Anh đi tới nhìn cậu co rúc ở trên bệ cửa sổ, trong đầu nghĩ nhất định là chuyện gì xảy ra. Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực, hỏi: “Đại Vũ, thế nào? Có phải lại nghe được những lời khó nghe gì rồi hay không a.” Cậu lắc đầu đem mặt chôn ở trong ngực Vương Thanh. Lúc này cậu cảm giác mình bất lực, cậu rất cần một người để dựa vào, cậu đặc biệt cảm thấy may mắn lúc này Vương Thanh ở bên cạnh cậu, cho cậu lời nói ấm áp, cho cậu một lồng ngực mạnh mẽ. Phùng Kiến Vũ thanh âm buồn rầu, “Thanh nhi, mẹ ruột Niệm Niệm đến tìm lại nó. Nhưng mà, Thanh nhi, em không thể không có Niệm Niệm.”

36. Chương 36

Phùng Kiến Vũ đem chuyện cậu cùng Lâm Hi gặp mặt nói cho Vương Thanh, tâm tình càng nói càng kích động. Anh không ngừng vỗ nhẹ lưng cậu, an ủi cậu, dùng hành động nói cho cậu biết anh đang ở đây, tâm tình của cậu bởi vì sự an ủi của anh bắt đầu từ từ bình tĩnh lại.

Phùng Kiến Vũ nói: “Thanh nhi, anh biết không? Em thật không thể không có Niệm Niệm, trong bảy năm không có anh, nó là thân nhân duy nhất của em. Khi mới nhận nuôi nó, lúc đó công việc của em đặc biệt bận bịu, nhưng mà em vẫn sẽ mỗi ngày dành thời gian ở bên cạnh nó , bởi vì em biết tuổi thơ của một đứa bé cần những thứ này, em nếu quyết định nhận nuôi nó, em chỉ muốn cho nó những thứ tốt nhất. Lần đầu tiên biết nói chuyện, lần đầu tiên chập chững biết đi, em đều ở bên cạnh nó, Niệm Niệm có thể nói là chính một tay em nuôi lớn. Ở trong mắt em nó chính là con gái em, là con gái của chúng ta. Là người nhà của chúng ta.”

Vương Thanh biết, Phùng Kiến Vũ rất quan tâm Tiểu Niệm Thanh. Anh biết, trong bảy năm mình biến mất kia, may mà Tiểu Niệm Thanh ở bên cạnh bầu bạn với cậu. Anh cũng rất thích Tiểu Niệm Thanh, anh hôn lên trán cậu nói: “Đại Vũ, anh sẽ giúp em.” Giống như câu nói năm đó “Anh sẽ giúp em”, kiên quyết như vậy.

Một lát sau, Vương Thanh ôm Phùng Kiến Vũ lên giường, rất lâu mới dỗ được cậu ngủ. Trong giấc mộng cậu vẫn chau mày, Vương Thanh khẽ vuốt trán cậu, anh hy vọng có thể vuốt đi tất cả những phiền não của Phùng Kiến Vũ

“Ba” Vương Thanh vừa quay đầu lại, liền thấy cửa phòng hơi mở. Tiểu Niệm Thanh mặt đầy nước mắt đứng ở cửa, gọi anh. Anh nhất thời biết, cuộc đối thoại của mình cùng Phùng Kiến Vũ Tiểu Niệm Thanh đều nghe được. Vương Thanh đi tới cửa, đem cửa nhẹ nhàng đóng lại, kéo Tiểu Niệm Thanh đi tới trên ghế sa lon trong phòng khách ngồi xuống.

Tiểu Niệm Thanh cúi đầu không nói gì, anh thở dài, trong đầu nghĩ: Đứa nhỏ này cũng có nhiều tâm sự a! Vương Thanh đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Niệm Thanh hỏi: “Niệm Niệm, ba cùng cha con nói chuyện, con có phải đã nghe hết rồi hay không a.”

Tiểu Niệm Thanh ngẩng đầu lên, cặp mắt to long lanh giống Phùng Kiến Vũ lại tích đầy nước mắt, nức nở nói: “Ba, ba cùng Vũ Vũ có phải không cần con nữa hay không. Hai người đừng không cần con, con sẽ rất ngoan, rất nghe lời mà.”

Anh đem Tiểu Niệm Thanh ôm vào trong ngực, vuốt ve mái tóc dài ôn nhu an ủi, “Niệm Niệm, ba cùng cha con sao lại không cần con, chẳng qua là bây giờ có một ít chuyện cần phải xử lý mới có thể tiếp tục giữ con lại bên cạnh chúng ta. Con yên tâm, ba sẽ xử lý tốt, người một nhà chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung với nhau.”

Nghe được Vương Thanh cam kết, Tiểu Niệm Thanh lau lau nước mắt, xoa dịu tâm tình của mình nói: “Ba, thật ra thì con biết, con là cha nhận nuôi, rất sớm trước kia đã biết. Nhưng mà ở trong lòng con con chính là con gái của cha và ba, cho tới bây giờ con vẫn không cảm thấy không có mẹ là một chuyện phải nuối tiếc, bởi vì con cảm thấy yêu thương mà ba cùng cha cho con cũng đã đủ rồi.” Tiểu Niệm Thanh chân thành nói, cũng không ngại dùng tiếng cha gọi Phùng Kiến Vũ

Vương Thanh kinh ngạc với Tiểu Niệm Thanh trưởng thành cùng hiểu chuyện, anh hỏi: “Vậy Niệm Niệm, con có muốn gặp mẹ ruột của con một lần không a?”

Tiểu Niệm Thanh lắc đầu nói: “Con không muốn gặp bà ấy. Bất quá con cũng không hận bà, bởi vì những gì bà ấy thiếu con, ba cùng cha đã bù đắp cho con rồi.”

Vương Thanh đem Tiểu Niệm Thanh ôm thật chặt vào trong ngực nói: “Được, tất cả mọi chuyện đều giao cho ba giải quyết.” Một khắc đó, Tiểu Niệm Thanh vô cùng an tâm. Cho dù rất nhiều năm sau, Vương Thanh không có ở đây, Tiểu Niệm Thanh vẫn nhớ rõ ràng buổi tối hôm nay, cũng sẽ nhớ, bất luận phát sinh chuyện gì, đều có ba chống đỡ.

...

Vì muốn giải quyết thật nhanh chuyện này để cho Phùng Kiến Vũ an tâm, ngày hôm sau Vương Thanh liền để cho trợ lý hẹn Lâm Hi đến phòng làm việc của anh.

Khi Lâm Hi đi vào phòng làm việc, Vương Thanh đang đứng ở trước cửa sổ sát đất. Bóng lưng của anh khiến cho Lâm Hi có cảm giác bị áp bách. Lâm Hi thấy Vương Thanh trên ti vi, cô vẫn cảm thấy người đàn ông này có loại cảm giác quân lâm thiên hạ

Vương Thanh xoay người lại, ngồi vào trước bàn, sau đó giơ tay lên tỏ ý Lâm Hi ngồi đối diện với anh. Anh lễ phép cười một tiếng nói với Lâm Hi: “Lâm tiểu thư, tôi muốn nói thẳng vào vấn đề. Tôi cùng Đại Vũ nhà tôi chắc chắn sẽ không buông tay Niệm Niệm, cô cũng không có khả năng đem Niệm Niệm từ bên cạnh chúng tôi mang đi.”

Lâm Hi nói: “Vương tiên sinh, Niệm Niệm là cốt nhục của tôi, tôi muốn được cùng nó đoàn tụ là nhân chi thường tình. Tôi nghĩ Niệm Niệm cũng cần tình thương của mẹ, hai người không cảm thấy, hai người không để cho mẹ con chúng tôi đoàn tụ là rất quá đáng hay sao?”

Vương Thanh nhìn người đàn bà trước mặt, cảm thấy cô ta thật rất buồn cười. Bất quá muốn giải quyết chuyện này một cách hòa bình, Vương Thanh nhin, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một phần hợp đồng. Anh cầm hợp đồng lên nói: “Lâm tiểu thư, tôi biết cô bây giờ là Phó chủ biên của nhà xuất bản, tôi vừa vặn biết ông chủ của cô. Sáng sớm hôm nay tôi cũng gọi điện thoại, trò chuyện với ông ấy một chút. Chỉ cần cô đáp ứng ký cái hợp đồng này, sau này cũng không cùng Đại Vũ cướp quyền nuôi dưỡng Niệm Niệm, ngày mai cô chính là chủ biên tập của nhà xuất bản.” Nói xong, đem hợp đồng đẩy tới trước mặt Lâm Hi

Lâm Hi lập tức thay đổi sắc mặt, cô ao ước vị trí chủ biên này lâu rồi, nhưng mà người có bối cảnh ở nhà xuất bản quá nhiều, cô từ đầu đến cuối cũng không có thể như nguyện. Vương Thanh thấy được Trần Hi do dự, lại tiếp tục nói: “Niệm Niệm thật ra thì biết mình là Đại Vũ nhận nuôi, nhưng nó nói nó cũng không muốn thấy mẹ ruột của mình. Lâm tiểu thư, tha thứ cho tôi nói thẳng, cô cho là để cho Niệm Niệm rời khỏi Đại Vũ chính là yêu nó sao? Đại Vũ vì Niệm Niệm bỏ ra bao nhiêu, tôi không tin cô không biết. Cô nhiều

năm một mực chú ý bọn họ như vậy, nhất định biết quan hệ của bọn họ tốt thế nào, cô nhẩn tâm tách hai người bọn họ ra sao?”

Lâm Hi đem mặt chôn ở trong hai tay, bả vai bắt đầu rung động, Vương Thanh biết cô khóc. Một lát sau, Lâm Hi ngẩng đầu lên, cầm bút lên ở trên hợp đồng nhanh chóng ký tên mình vào. Sau đó Lâm Hi cầm túi lên chặt vật muốn đi, nhưng khi đi đến cửa cô ngừng lại hỏi: “Vương tiên sinh, sau này, tôi có thể gặp Niệm Niệm không?”

Vương Thanh suy nghĩ một chút, cười nói: “Nếu như Niệm Niệm nguyện ý.”

Sau khi Lâm Hi đi, Vương Thanh nghĩ, thật ra thì Lâm Hi cũng thương yêu Niệm Niệm, lấy biểu tình thống khổ mới vừa rồi cũng có thể thấy được. Nhưng khi nhìn hợp đồng bên cạnh, Vương Thanh thở dài, trong đầu nghĩ: Nhưng mà, người đàn bà này yêu nhất vẫn là bản thân mình a!

Buổi tối Vương Thanh về đến nhà, Phùng Kiến Vũ còn đang nấu cơm, anh đi tới sau lưng ôm lấy cậu. Anh cảm thấy vừa về tới nhà, liền thấy cảnh này, những mệt mỏi của một ngày liền biến mất. Vương Thanh vui vẻ nhìn Vương Thanh nói: “Đại Vũ, anh đã giải quyết xong rồi, Niệm Niệm sẽ không rời khỏi chúng ta, nó sẽ một mực ở bên cạnh chúng ta.”

Phùng Kiến Vũ tắt lửa, xoay người mặt đầy kinh ngạc vui mừng nhìn Vương Thanh. Cậu biết anh sẽ xử lý tốt chuyện này, nhưng cậu không nghĩ tới anh lại nhanh như vậy. Vương Thanh cực kì thích biểu cảm của cậu, đầy mặt ôn nhu, hôn lên trán cậu, sau đó muốn hôn lên môi cậu.

“Ba, cha, hai người lại tú ân ái!” Tiểu Niệm Thanh lộ ra cái đầu nhỏ, cắt đứt động tác kế tiếp của anh, Vương Thanh mặt đầy bất mãn nhìn Tiểu Niệm Thanh, Tiểu Niệm Thanh còn nói: “Ba, cha, có thể làm con gái của hai người con thật rất hạnh phúc.” Sau đó chạy trở về phòng của mình. Phùng Kiến Vũ cười vui vẻ nhìn Vương Thanh nói: “Thanh nhi, anh có phát hiện không, Niệm Niệm gần đây không gọi em là Vũ Vũ nữa, mà gọi em là cha rồi. Anh nói tại sao a, nó...” Lời Phùng Kiến Vũ còn chưa nói hết, liền bị Vương Thanh dùng môi ngăn chặn lời lẽ nhả tiếp theo của cậu

37. Chương 37

Bệnh dạ dày của Phùng Kiến Vũ bởi vì Vương Thanh không ở bên cạnh, quanh năm say rượu, ăn uống không quy luật đã trở nên rất nghiêm trọng, đau dạ dày đã là chuyện rất bình thường. Cho nên bây giờ mỗi lần dạ dày phát đau, Phùng Kiến Vũ cũng coi thường.

Nhưng sau khi Vương Thanh ở cùng một chỗ với cậu, dạ dày của cậu lại thường xuyên bị đau, ngày càng chán ăn, còn có nôn mửa làm cho Vương Thanh lo lắng không thôi. Cho nên, Vương Thanh thay đổi phương pháp tìm một ít thực phẩm dưỡng dạ dày vội làm cho cậu ăn.

Một sáng nọ, Tiểu Niệm Thanh được đi đưa đi học. Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ hai người hiếm có cũng không có công việc, lẳng lặng ăn điểm tâm, tình cảnh rất là ấm áp. Nhưng đang ăn, cậu đột nhiên che miệng chạy vào phòng vệ sinh. Vương Thanh lập tức đi theo. Cửa phòng vệ sinh bị cậu khóa lại, Vương Thanh chỉ nghe thấy trong phòng vệ sinh xuyên ra một trận nôn mửa.

Phùng Kiến Vũ nhìn trong bồn cầu những thứ nôn ra hoàn toàn lẫn máu, cả người đều ngây dại. Mặc dù nhiều năm trước, cậu thường xuyên bị bệnh, cũng rất nhiều lần vào bệnh viện, nhưng là ói ra máu vẫn là lần đầu tiên. Vương Thanh ở ngoài cửa lo lắng gọi: “Đại Vũ, em có sao không, em như thế nào a? Có cần đi bệnh viện xem một chút không.” Nghe được Vương Thanh thanh âm gấp gáp, Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt phục hồi tinh thần, nhanh chóng xả nước bồn cầu.

Cậu mở cửa ra, đỡ khung cửa, sắc mặt có chút tái nhợt. Thấy cậu đi ra, anh lập tức tiến lên, sờ loạn một hồi, nói: “Đại Vũ, em có sao không, chúng ta sẽ đi bệnh viện ngay bây giờ có được hay không.”

Nhìn Vương Thanh lo lắng, Phùng Kiến Vũ cảm thấy trong lòng đặc biệt đau khổ. Cậu tiến lên ôm lấy anh trấn an, “Thanh nhi, em không có sao, anh đừng lo lắng. Có thể là tối hôm qua ăn nhiều dầu mỡ, cho nên

hôm nay dạ dày có chút không thoải mái. Anh không cần phải lo lắng như vậy có được hay không, em cũng không phải là tiểu hài tử.” Mặc dù dạ dày đã có chút đau, nhưng cậu vẫn cố gắng mỉm cười, cậu không muốn nhìn thấy anh lo lắng cho mình

Vương Thanh suy nghĩ một chút, gần đây bởi vì Phùng Kiến Vũ sụt cân, cho nên anh đặc biệt học làm gà kfc, sườn xào chua ngọt, thịt hầm bột chiên, muốn cho cậu hảo hảo bồi bổ thân thể. Nhưng là Vương Thanh không nghĩ tới, anh một lòng cho Phùng Kiến Vũ bồi bổ thân thể, nhưng lại làm cho Phùng Kiến Vũ chán ghét như vậy.

Vương Thanh ôm thắt lưng, đem đầu tựa lên vai cậu, trong lời nói tràn đầy tự trách, “Đại Vũ, sau này sẽ không làm cho em ăn những thứ dầu mỡ nữa, vẫn là ăn thanh đạm một chút thì tốt hơn. Nếu không anh đi theo mẹ học nấu một ít canh, nghe người khác nói uống nhiều canh có thể bồi bổ thân thể...”

Vương Thanh không ngừng vừa nói, Phùng Kiến Vũ nhưng hoàn toàn không có nghe lọt. Cậu ôm anh, ánh mắt nhìn chằm chằm sàn nhà, trên mặt hết sức nghiêm túc. Phùng Kiến Vũ biết, cậu quả thật nên đi bệnh viện hảo hảo kiểm tra một chút rồi

Nếu là nói lúc trước, Phùng Kiến Vũ nhất định sẽ không đem chuyện này để ở trong lòng, cậu nói không chừng còn chỉ mong sớm kết thúc cuộc sống không có hi vọng này. Nhưng bây giờ Phùng Kiến Vũ không muốn chết, cũng không nỡ chết. Vương Thanh thật vất vả mới trở lại bên cạnh cậu, bọn họ thật vất vả mới có được cuộc sống hạnh phúc, cậu không nỡ cứ như vậy rời đi, không nỡ kết thúc cuộc sống hạnh phúc hiện tại như vậy

...

Ngày hôm sau, Phùng Kiến Vũ làm xong điểm tâm cho Vương Thanh cùng Tiểu Niệm Thanh, để lại một tờ giấy, nói với bọn họ công ty có chuyện, sau đó liền một mình ra ngoài, một mình đi bệnh viện. Tâm tình Phùng Kiến Vũ hết sức lo lắng, cậu luôn là cảm thấy mất phải không ngừng nháy, trong lòng cũng rất là bất an.

Bởi vì trước kia đã có dự cảm xấu, cho nên khi bác sĩ nói cho Phùng Kiến Vũ cậu là ung thư dạ dày thời kỳ cuối, cậu không có nhiều kích động. Thật ra thì cậu hiểu rõ tình trạng thân thể của mình, thường đau bụng, không thấy thèm ăn, sụt cân rất nhanh, lần này còn ói ra máu. Nhưng cậu không nghĩ tới bệnh tình của mình đã nghiêm trọng đến nước này.

Bác sĩ xem bệnh cho cậu cũng là vị lần trước chữa trị cho cậu lúc cậu ngã xuống nước, bác sĩ này được xem là giỏi nhất tại bệnh viện. Ông nhìn về mặt đỡ đỡ Phùng Kiến Vũ thở dài, “Lần trước cậu vào bệnh viện, tôi đã nói với cậu nhanh chóng đến bệnh viện làm kiểm tra cận kề. Nhưng mà cậu thì sao! Cũng gần một năm mới đến, nếu là phát hiện sớm một chút thì, ai

” ông nhìn sắc mặt cậu đã bắt đầu trắng bệch, có chút không đành lòng nói: “Vậy cậu chuẩn bị làm thế nào, hiện tại bắt đầu nằm viện trị liệu, hẳn còn có thể sống thêm một thời gian.”

Phùng Kiến Vũ nghiêm túc nhìn bác sĩ hỏi: “Vậy bác sĩ, tôi còn có thể sống bao lâu.”

Bác sĩ ít thấy bệnh nhân nào thẳng thắn như vậy, sững sờ, chậm rãi mở miệng: “Dạ dày của cậu đã hư hại quá nghiêm trọng rồi, nếu như một mực ở bệnh viện trị liệu, hai ba năm. Nếu như lúc này từ bỏ trị liệu, nhiều lắm là một năm! Bất quá cậu đừng nản chí, trước kia cũng có trường hợp hồi phục, hơn nữa nói không chừng ngày nào đó có thuốc mới có thể khắc chế bệnh tình của cậu thì sao.”

Phùng Kiến Vũ không muốn ở lại bệnh viện lạnh lẽo này, cậu nhớ rõ bệnh viện mang đến cho cậu bao nhiêu lần tuyệt vọng, cậu cho dù chết, cũng không nguyện ý chết tại đây cái nơi cậu ghét cay ghét đắng này. Phùng Kiến Vũ lễ phép nói với bác sĩ: “Bác sĩ, để tôi suy nghĩ một chút nữa đi! Ông trước kê đơn thuốc cho tôi đi. Thuốc giảm đau nặng một chút, gần đây đau có chút lợi hại.” Phùng Kiến Vũ một bộ văn đàm phong khinh, để cho bác sĩ quả thực không biết làm sao, ông chẳng qua là bác sĩ, ông chỉ có thể cho bệnh nhân đề nghị, nhưng có làm hay không là ở bản thân bệnh nhân, bác sĩ chỉ có thể cho Phùng Kiến Vũ một ít thuốc, giảm bớt một ít đau đớn của cậu, để cho cậu ở sinh hoạt hàng ngày có thể dễ dàng một chút.

Rời bệnh viện, Phùng Kiến Vũ chưa có về nhà mà là lái xe đến trường đại học của cậu cùng Vương Thanh —— Đại học Liên hợp Bắc Kinh. Phùng Kiến Vũ không biết tại sao, trong tâm tình này cậu rất muốn rất

muốn tới nơi tràn đầy kỉ niệm của cậu cùng Vương Thanh

Phùng Kiến Vũ đi tới trường học, đúng lúc là thời gian vào lớp, cho nên trường học cũng không có quá nhiều sinh viên qua lại. Phùng Kiến Vũ nhớ ban đầu cậu cùng Vương Thanh đi học, không có lớp cũng không nguyện ý ở trong trường học loạn chuyển, chỉ thích ngồi ở phòng kí túc chơi game, hơn nữa chơi trò chơi nhỏ Vương Thanh luôn là không đánh lại cậu, chơi trò chơi lớn lại cần Vương Thanh chỉ dẫn cậu.

Phùng Kiến Vũ nhìn sân trường quen thuộc, trong lòng không khỏi xúc động, đã 16 năm a! Nhưng cậu vẫn nhớ rõ cậu cùng Vương Thanh lần đầu tiên gặp mặt trong cuộc thi tuyển khắc sâu ấn tượng, vẫn nhớ hai người ở trường học gặp lại ngạc nhiên mừng rỡ cùng hưng phấn, vẫn nhớ rõ hai người bày tỏ tình cảm ngưỡng ngừng cùng ngọt ngào. Nghĩ tới những hồi ức đó, khóe miệng cậu không ngừng giương lên, đây là hồi ức tốt đẹp nhất đời này trừ việc cùng Vương Thanh kết hôn. Cậu nhìn thấy một đôi nam sinh mười ngón tay đan vào nhau đi tới: Nếu như năm đó, mình cùng Thanh nhi sớm một chút nói rõ ràng, nếu như chúng ta năm đó không sợ hãi lưu ngôn phỉ ngữ của người đời, dừng cảm một chút, sớm một chút dắt tay đối phương, như vậy, chúng ta có phải sẽ không bỏ lỡ nhiều năm như vậy hay không. Đáng tiếc, đã muộn. Phùng Kiến Vũ suy nghĩ, tay theo bản năng đặt lên bụng mình

38. Chương 38

Hai nam sinh đi tới trước mặt Phùng Kiến Vũ, ngừng lại. Một nam sinh tương đối thấp hơn cười với cậu nói: “Phùng sư ca, rốt cuộc có thể nhìn thấy anh, anh so với trên tivi còn dễ nhìn hơn nhiều.” Người thiếu niên kia mặt mũi thanh tú, đầy mắt trong veo, không có nửa điểm tạp chất. Khóe miệng hơi cong, lộ một nụ cười âm áp thẳng đến đáy mắt, nụ cười là phát ra từ nội tâm. Một thiếu niên sạch sẽ, để cho Phùng Kiến Vũ nghĩ tới mình năm đó.

Phùng Kiến Vũ cười ôn hòa, nói: “Cậu biết tôi sao?”

Người nam sinh kia mặt đầy kinh ngạc nhìn Phùng Kiến Vũ nói: “Phùng sư ca, anh là đang cùng em nói đùa sao. Bây giờ ai không biết anh a, nghệ sĩ nổi danh như vậy. Trước không nói anh ở trong giới giải trí nổi danh bao nhiêu, lúc anh ở trường học chúng ta cũng coi là nhân vật nổi tiếng, là người tốt nghiệp ưu tú. Hơn nữa, anh cùng Vương sư ca công khai come out rồi kết hôn, cũng đủ để cho mọi người đều biết anh.”

Nam sinh vừa nói xong, nam sinh bên cạnh hắn lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, kéo vạt áo hắn, tỏ ý không muốn hắn nói thêm gì nữa, sau đó hướng về phía Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái nói: “Xin lỗi a, Phùng sư ca. Hắn không biết nói chuyện, tính cách cũng tùy tiện, dễ dàng để cho người hiểu lầm. Ý của hắn, thật ra thì chính là muốn nói anh rất ưu tú, rất nổi danh, mọi người đều biết anh.” Người nam sinh kia nhất thời kịp phản ứng tự nói lời có chút không phải, cũng là mặt đầy ngưỡng ngừng nhìn Phùng Kiến Vũ.

Nhìn hai người này, cậu đột nhiên nhớ đến những năm đại học của mình cùng Vương Thanh. Bất quá khi ấy tính cách Vương Thanh đối với người xa lạ tương đối lạnh lùng, có vài người sẽ cảm thấy anh ấy cao cao tại thượng, cho nên Phùng Kiến Vũ luôn là thay anh giải thích. Sau đó Vương Thanh cùng mọi người quen thuộc, mọi người đều biết Vương Thanh rất gần gũi và âm áp

Cho nên nhìn thấy hai nam sinh này, Phùng Kiến Vũ một chút cũng không ngại. Cậu vẫn duy trì nụ cười ôn hòa nói: “Không quan trọng, không có gì không thể nói. Tôi cùng Vương Thanh nếu quyết định kết hôn, sẽ không sợ bị người đời nói ra nói vào. Đúng rồi, các cậu là?”

Nam sinh tương đối hoạt bát đáp lời Phùng Kiến Vũ: “Em tên Trương Cảnh Niên, hắn tên là Tạ Hàn, chúng em là sinh viên khoa diễn xuất năm ba. Hắn là bạn trai của em.” Nói xong, trên mặt còn hiện lên vẻ mắc cỡ

Nam sinh tên gọi Tạ Hàn nhìn hơi mầu mự, cúi đầu hướng về phía Trương Cảnh Niên nói: “Tiểu Niên, chúng ta sắp trễ thời gian gặp thầy rồi. Em cũng biết, thầy giáo kia nổi danh nghiêm khắc, không thích nhất người ta tới trễ.”

Trương Cảnh Niên gãi đầu một cái, cười một cách ngây thơ nói: “Đúng nga, vừa thấy được Phùng sư ca quá kích động, em quên chuyện này.” Sau đó hướng về phía Phùng Kiến Vũ nói: “Phùng sư ca, chúng em còn có việc đi trước. Đúng rồi, em thật rất bội phục anh cùng Vương sư ca, các anh đối với tình yêu thật rất cố chấp.” Nói xong, hắn liền kéo Tạ Hàn chạy vào lớp học

Phùng Kiến Vũ nhìn hai người từ đầu đến cuối mười ngón tay vẫn đan vào nhau, nội tâm có rất nhiều cảm xúc. Đột nhiên Phùng Kiến Vũ mở miệng gọi, “Tạ Hàn!” Hai người trước mặt cách đó không xa dừng bước, quay đầu nhìn hoặc nhìn Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ chỉ chỉ Trương Cảnh Niên, hướng về phía Tạ Hàn nói: “Ngàn vạn lần không nên buông tay hắn ra.” Tạ Hàn từ vẻ nghi hoặc lúc đầu biến thành ngẫm hiểu mỉm cười. Hắn biết, đây là Phùng Kiến Vũ chúc phúc hắn và Trương Cảnh Niên. Hắn kiên định hướng về phía Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái, kéo Trương Cảnh Niên sai bước đi về phía trước.

Phùng Kiến Vũ nhìn bóng lưng hai người rời đi, hốc mắt bắt đầu ướt. Cậu suy nghĩ, nếu như lúc cậu cùng Vương Thanh còn ở trường có thể to gan nắm tay đối phương hoặc là có thể sớm một chút cùng cha mẹ thẳng thắn chuyện yêu người cùng giới, có lẽ giữa bọn họ cũng sẽ không có bấy năm thiếu sót kia. Phùng Kiến Vũ suy nghĩ, mình có phải là thật đã già rồi hay không. Sao nghĩ chuyện quá khứ, hốc mắt liền bắt đầu đỏ. Nhưng nếu như có thể, Phùng Kiến Vũ thật muốn muốn trở lại quá khứ, cậu nhất định sẽ sớm nói cho Vương Thanh rằng cậu yêu anh, nhất định sẽ sớm nắm tay Vương Thanh hơn một chút

Phùng Kiến Vũ cầm điện thoại gọi cho công ty, nói cho công ty sẽ không nữa kí thêm một năm nữa, bởi vì cậu chuẩn bị rút lui khỏi vòng giải trí. Nghe được tin tức này, công ty bên kia rất lo lắng, phải biết Phùng Kiến Vũ bây giờ nghệ sĩ có quyền lực rất lớn nha! Bây giờ không biết có bao nhiêu công ty quản lý muốn ký hợp đồng với cậu, công ty cho là Phùng Kiến Vũ là không hài lòng với điều kiện của công ty, cho nên hào phóng đề ra những đãi ngộ cho cậu

Cậu dở khóc dở cười, luôn mãi tỏ rõ là bởi vì chuyện cá nhân nên muốn rút lui khỏi vòng giải trí, không liên quan đến vấn đề đãi ngộ, tuyệt đối không có ý muốn đổi công ty. Công ty cùng Phùng Kiến Vũ hợp tác đã nhiều năm như vậy, biết cậu là một nghệ sĩ có tính cách cực tốt, nhưng mà một khi cậu đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Công ty cũng không cưỡng cầu Phùng Kiến Vũ ở lại, chẳng qua là nói với cậu rằng nếu như có một ngày cậu muốn quay lại, cửa công ty tuyệt đối rộng mở chào đón cậu. Phùng Kiến Vũ cũng rất là cảm động, dẫu sao hợp tác như vậy nhiều năm, cũng là có nhất định cảm tình.

Sau đó, Phùng Kiến Vũ lại gửi một cái weibo, tuyên bố mình rút lui khỏi vòng giải trí. Cậu bất kể bởi vì cái weibo này của mình, để cho người ái mộ bùng nổ như thế nào. Cậu bây giờ chỉ muốn nhanh một chút lái xe về nhà bởi Vương Thanh cùng Tiểu Niệm Thanh, cậu phải đem tất cả thời gian còn lại ít ỏi của mình đều dành cho cho hai người quan trọng nhất cuộc đời mình

...

Phùng Kiến Vũ phát weibo đưa tới chấn động rất lớn, rất nhiều người ái mộ đều ở phía dưới weibo nhấn tin giữ cậu lại, rất nhiều nghệ sĩ đồng nghiệp cũng không hiểu hành động của Phùng Kiến Vũ có dụng ý gì. Rõ ràng sự nghiệp đang đứng ở đỉnh cao, nói thế nào muốn rút lui khỏi vòng giải trí lập tức liền rút lui đâu.

Trong lúc mọi người rối rít suy đoán nguyên nhân Phùng Kiến Vũ muốn rút lui khỏi vòng giải trí, Phùng Kiến Vũ vì trấn an tâm tình của mọi người, lại gửi một cái weibo. Lần này weibo chỉ có bốn chữ —— hồi quy gia đình. Một cái weibo rất đơn giản, lại để cho mọi người xao động bất an bình tĩnh lại. Mọi người cũng rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân của cậu, vì vậy cũng gửi đến rất nhiều lời chúc phúc cho cậu, hơn nữa hy vọng cậu thường xuyên trở lại thăm một chút.

Khi Vương Thanh ở công ty thấy cái tin tức này anh cũng không có gọi điện thoại cho cậu, anh biết cậu làm chuyện gì nhất định sẽ có dụng ý của mình, anh chỉ đợi đến khi về nhà hỏi cậu nguyên nhân là được rồi. Vương Thanh đối với Phùng Kiến Vũ luôn tôn trọng quyết định của đối phương, chẳng qua là anh hy vọng biết những quyết định của cậu, còn có nguyên nhân của những quyết định đó

Vương Thanh không hiểu Phùng Kiến Vũ lần này tại sao làm như vậy, anh so với bất kỳ người nào đều biết cậu có bao nhiêu nỗ lực làm việc, anh so với bất kỳ người đều biết cậu có bao nhiêu nhiệt tâm yêu thích

công việc của mình. Nhưng mà Vương Thanh biết, điều anh có thể làm chính là tôn trọng lựa chọn của Phùng Kiến Vũ, hơn nữa anh sẽ là hậu phương vững chắc cho cậu

Vương Thanh trở về nhà, Phùng Kiến Vũ đang hướng dẫn Tiểu Niệm Thanh làm bài tập. Một cảnh tượng ấm áp, để cho Vương Thanh nghĩ tới bốn chữ hồi quy gia đình trên weibo của Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh ngồi ở bên cạnh bọn họ, thỉnh thoảng chen vào một đôi câu, hoặc là khen ngợi Tiểu Niệm Thanh mấy câu, bầu không khí hòa hợp để cho Phùng Kiến Vũ thật rất thỏa mãn, cậu nhất định cũng không hối hận quyết định mình đưa ra. Phùng Kiến Vũ nghĩ, cậu có lẽ vốn là thuộc về gia đình, thuộc về Vương Thanh.

Buổi tối trước khi ngủ, Vương Thanh giống như thường ngày, bưng tới cho Phùng Kiến Vũ một ly sữa bò nóng. Vương Thanh ngồi ở bên cạnh cậu, hỏi: “Đại Vũ, tại sao.”

Tựa như đã sớm biết Vương Thanh sẽ hỏi cái vấn đề này, Phùng Kiến Vũ uống xong ly sữa bò, mặt đầy bình tĩnh nói: “Thanh nhi, bởi vì em cảm thấy, thay vì dùng thời gian làm việc thì bởi anh cùng Niệm Niệm đáng giá hơn.”

Chẳng qua là một câu thật đơn giản, nhưng đâm thẳng vào nơi mềm mại nhất trong lòng Vương Thanh. Vương Thanh đem Phùng Kiến Vũ thật chặt ôm vào trong ngực nói: “Cũng tốt, như vậy em cũng sẽ không quá mệt mỏi. Dù sao, em không làm việc, anh cũng sẽ nuôi em cả đời.”

“Cả đời” Phùng Kiến Vũ trong lòng đột nhiên chua xót, cậu nghĩ: Cả đời đối với người khác mà nói thật đơn giản, nhưng bây giờ đối với cậu thì trở nên rất xa xỉ.

39. Chương 39

Phùng Kiến Vũ nói hồi quy gia đình không phải là giả, cậu chẳng những sau khi công khai rút lui khỏi vòng giải trí lập tức rời khỏi công ty, hơn nữa cũng không có tiếp nhận bất kỳ công việc nào nữa. Bây giờ Phùng Kiến Vũ không còn cuồng công việc như trước kia, trọng tâm của cậu bây giờ đều đặt ở trên người Vương Thanh cùng Tiểu Niệm Thanh. Phùng Kiến Vũ không để cho đi giúp việc làm cơm nữa, mà chính mình buổi sáng buổi tối làm cơm cho Vương Thanh cùng Tiểu Niệm Thanh, buổi trưa Tiểu Niệm Thanh ở trong trường học ăn cơm trưa, Phùng Kiến Vũ thường đến công ty ăn cơm với Vương Thanh, có lúc Vương Thanh quá bận rộn, Phùng Kiến Vũ liền ngồi chờ đến khi nhìn thấy anh ăn cơm xong mới rời đi.

Phùng Kiến Vũ cảm giác thân thể mình càng ngày càng tệ, số lần phát đau càng ngày càng nhiều. Có lúc, cùng Vương Thanh chung một chỗ, Phùng Kiến Vũ đau đến trán toát mồ hôi, nhưng mà vẫn miễn cưỡng cười vui, không để cho Vương Thanh nhìn ra cậu thất thố. Nhưng dù sao cũng là người thân cận nhất, nhiều lần Vương Thanh cũng thiếu chút nữa nhìn ra cái gì đó, nhưng đều bị Phùng Kiến Vũ lấy lý do lúc trước bệnh rất nhiều cho nên thân thể tương đối yếu lép lếm qua chuyện.

Tối hôm đó, dạ dày Phùng Kiến Vũ lại bắt đầu lên cơn đau đớn. Vốn là muốn nhịn một chút liền qua, nhưng không nghĩ tới một hồi lâu sau cảm giác đau đớn cũng không có giảm bớt, Phùng Kiến Vũ chỉ có thể xuống giường tìm thuốc giảm đau. Cậu nhẹ nhàng vén chăn trên người, thận trọng xuống giường, trước khi ra cửa còn quay đầu nhìn xem có đánh thức Vương Thanh hay không.

Phùng Kiến Vũ đi tới phòng ăn rót ly nước sau đó đi ra phòng khách ở ngăn kéo lấy ra thuốc giảm đau giấu thật sâu bên trong, lấy ra ba viên. Vừa định uống nhưng Phùng Kiến Vũ do dự một chút, cảm giác ba viên bây giờ đã không có bao nhiêu tác dụng, lại lấy ra hai viên bỏ vào miệng nuốt xuống

“Ba ” một tiếng, đèn của phòng khách được mở lên. Vương Thanh đứng ở cửa phòng khách, dụi mắt một cái, nói: “Đại Vũ, đã trễ thế này, em tại sao còn chưa ngủ a, em ở trong ngăn kéo tìm cái gì chứ?”

Dẫu sao cũng là diễn viên đã nhiều năm, Phùng Kiến Vũ thu hồi vẻ mặt đầy kinh hoàng thất thố, quơ quơ chai thuốc trong tay, cười nói: “Hôm nay quá mơ hồ, nửa đêm đột nhiên nhớ đến hôm nay chưa uống vitamin, cho nên em liền thức dậy uống. Em phải dưỡng tốt thân thể a, cho nên một ngày đều không thể buông lỏng, phải kiên trì mới được a.”

Đối với lời của Phùng Kiến Vũ Vương Thanh có chút nghi ngờ, bởi vì tính cách của cậu không giống như người hơn nửa đêm sẽ bỏ dậy vì quên uống vitamin. Nhưng vừa nghĩ tới Phùng Kiến Vũ là vì nghĩ tới sức khỏe của bản thân, Vương Thanh cũng là mặt đầy ôn nhu.

Vương Thanh đi tới bên cạnh kéo cậu vào trong ngực. Phùng Kiến Vũ so với trước kia gầy đi quá nhiều, Vương Thanh cảm thấy bây giờ cậu gầy đến nỗi có thể khảm nạm vào trong ngực mình. Bởi vì nửa đêm tỉnh lại, cho nên anh nói chuyện hơi có vẻ nài âm, “Đại Vũ, em không ở bên cạnh anh, anh cũng không ngủ ngon giấc.” Nói xong đem đầu ở trên vai cậu cọ cọ, đáng về ý lại.

Nhìn Vương Thanh cũng ba mươi mấy gần bốn mươi tuổi rồi mà vẫn còn như một tiểu hài tử, lòng Phùng Kiến Vũ đều tan chảy. Nhưng Phùng Kiến Vũ lại lo lắng, nếu như mình thật không có ở đây, Vương Thanh sẽ như thế nào. Nhưng bây giờ cậu không rảnh đi bàn khoản chuyện tương lai, cậu bây giờ chỉ muốn ôm đại hài tử này đi ngủ.

Ngày hôm sau, Vương Thanh lấy lí do tối hôm qua Phùng Kiến Vũ ngủ không ngon giấc, để cậu ở trên giường ngủ thêm một lát, tự mình làm cơm, ăn xong đưa Tiểu Niệm Thanh đi học. Trước khi ra cửa, Vương Thanh đi tới ngăn kéo tối hôm qua, lấy ra chai thuốc, lấy ra một viên bọc vào trong giấy bỏ vào trong túi áo phộc, sau đó dắt Tiểu Niệm Thanh ra cửa.

Vương Thanh đem Tiểu Niệm Thanh an toàn đưa tới trường học, không có lập tức trở về công ty, mà là lái xe đến bệnh viện. Vương Thanh tìm một bác sĩ quen biết, đem viên thuốc giao cho hắn, một mình ngồi ở cửa trên cái băng ghế, bắt đầu chờ đợi. Vương Thanh thật hy vọng lát nữa kết quả thuốc này thật sự chỉ là vitamin

Không biết qua bao lâu, bác sĩ cầm tờ đơn đi về phía Vương Thanh. Bác sĩ mặt đầy nghi hoặc nhìn Vương Thanh hỏi: “Thanh ca, nhà anh có người mắc bệnh ung thư sao?” Vương Thanh đỡ đầu lắc đầu một cái.

Bác sĩ đem tờ đơn trong tay đưa cho anh nói: “Thanh ca, cái này là thuốc giảm đau, hơn nữa còn không phải là thuốc giảm đau thông thường. Thuốc này giống như dành cho người ung thư thời kỳ cuối, bởi vì bệnh ung thư đến thời kỳ cuối đau đớn kịch liệt là tránh không khỏi, thuốc này có thể giúp giảm bớt đau đớn.” Nghe bạn giải thích, Vương Thanh cũng là mặt đầy kinh ngạc.

Vương Thanh trở lại công ty, gọi điện thoại cho trợ lý để cho hắn tra một chút hành tung của Phùng Kiến Vũ gần đây. Từ khi Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ ở cùng một chỗ, anh đều cho cậu một trăm phần trăm tự do, nếu như lần này không phải có chuyện này phát sinh, Vương Thanh tuyệt đối sẽ không để cho người điều tra Phùng Kiến Vũ

Không lâu lắm, có một tờ fax tới. Vương Thanh cầm lên nhìn một cái. Bảy chữ thật to thật bắt mắt trên tờ giấy trắng —— ung thư bao tử thời kỳ cuối. Vương Thanh đem giấy ném vào máy hủy giấy, lòng tràn đầy tuyệt vọng cùng lạnh lẽo

Buổi tối Vương Thanh về đến nhà, cũng không cùng Phùng Kiến Vũ nói chuyện, cơm tối cũng chỉ ăn hai miếng liền trở về phòng ngủ. Cậu cảm thấy anh rõ ràng có tâm sự, dặn dò Tiểu Niệm Thanh làm xong bài tập tự mình nghỉ ngơi sớm một chút, liền đi vào phòng ngủ.

Vừa vào phòng ngủ, Phùng Kiến Vũ phát hiện Vương Thanh đứng ở cửa sổ đưa lưng về phía cậu, chung quanh khói mù lượn lờ, bên cạnh trong cái gạt tàn thuốc cũng tràn đầy tàn thuốc. Từ khi Vương Thanh dọn đến, vì không để cho Phùng Kiến Vũ cùng Tiểu Niệm Thanh hút khói thuốc của người khác, đã rất lâu không có hút thuốc. Phùng Kiến Vũ nhìn anh hôm nay hút thật nhiều thuốc, trong đầu nghĩ nhất định có chuyện gì xảy ra với anh

Phùng Kiến Vũ đi tới sau lưng Vương Thanh, dựa má vào lưng anh, hai tay ôm thắt lưng anh “Thanh nhi, anh hôm nay làm sao vậy, cảm giác tâm tình anh không tốt a, có phải công ty có chuyện gì xảy ra hay không?”

Vương Thanh không như thường ngày xoay lưng đáp lại cái ôm của cậu, anh xoay người nhìn chằm chằm vào mắt cậu, trong giọng nói trộn lẫn sự tức giận, “Tại sao không nói cho anh biết?” Phùng Kiến Vũ lập tức ngây ngẩn, ngơ ngác nhìn anh không nói lời nào. Vương Thanh nắm lấy bả vai cậu, thanh âm lớn hơn chút, “Tại sao không nói cho anh biết, tại sao phải gạt anh, tại sao giấu giếm chuyện em bị bệnh.”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu, không mở miệng giải thích, cậu cũng không có cách nào giải thích, bởi vì cậu biết bây giờ giải thích thế nào cũng không có cách nào ức chế được sự tức giận của Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ chỉ là nhẹ nhàng nói một câu, “Thật xin lỗi.”

Vương Thanh cảm thấy rất buồn cười, bởi vì điều anh muốn không phải là lời xin lỗi của cậu, “Tại sao phải nói xin lỗi, em có cái gì phải xin lỗi, anh không muốn nghe lời xin lỗi của em ” Vương Thanh nhìn cậu mặt đầy ẩn nhẫn bị thương, nói: “Chúng ta cần yên tĩnh một chút, tối nay anh ngủ ở phòng khách.” Sau đó quay đầu, quyết tuyệt đi ra khỏi phòng.

Sau khi Vương Thanh đi, Phùng Kiến Vũ nằm ở trên giường, đem mình rúc lại thành một đoàn. Lúc này trong lòng cậu tràn đầy khổ sở, cậu nghĩ: Thanh nhi, anh có phải không quan tâm đến bệnh của em hay không? Phùng Kiến Vũ ôm lấy đầu gối của mình, co rút lại. Phùng Kiến Vũ cảm thấy toàn thân mình lạnh như băng, cậu chỉ có thể ôm chặt lấy mình, tìm một chút cảm giác an toàn. Nước mắt lạnh lẽo từ khóe mắt Phùng Kiến Vũ từ từ chảy ra.

Đột nhiên, Phùng Kiến Vũ cảm giác mình rơi vào một vòng tay ấm áp, toàn thân cứng ngắc cũng rốt cuộc cũng thả lỏng. Người nọ từ sau lưng thật chặt ôm lấy Phùng Kiến Vũ, thanh âm khàn khàn, “Đại Vũ, anh chẳng qua là sợ mất em.”

40. Chương 40

Từ sau buổi tối hôm đó, hai người cũng không đề cập tới chuyện Phùng Kiến Vũ bị bệnh, Vương Thanh chỉ là càng cẩn thận chiều cổ cậu. Anh chẳng những không để cho cậu làm việc nặng, hơn nữa ngay cả cơm cũng không để cho cậu làm, đặc biệt mời một dì giúp việc đến xử lý chuyện nhà. Không chỉ như vậy, Vương Thanh còn giống như phát điên mỗi ngày không ngừng lên internet tìm kiếm những thứ giúp ích cho bệnh tình của cậu, ăn cái gì sẽ khiến cho thân thể cậu tốt hơn một chút, cả người cứ thần thờ, khiến người khác nhìn liền không đành lòng.

Hơn nữa trải qua lần cậu nửa đêm thức dậy tìm thuốc, Vương Thanh tối ngủ luôn để một ngọn đèn đêm cho Phùng Kiến Vũ, nhưng bản thân mình cũng vì vậy mà nghỉ ngơi không tốt. Có lúc Phùng Kiến Vũ buổi tối có động tác trở mình nho nhỏ cũng có thể làm Vương Thanh tỉnh giấc, ngồi dậy xem Phùng Kiến Vũ có sao không. Vương Thanh bởi vì áp lực tinh thần quá lớn, lại thêm mỗi ngày đều nghỉ ngơi không tốt, cả người cũng gầy đi một vòng, sắc mặt nhìn qua cũng hết sức mệt mỏi.

Rốt cuộc có một ngày, Phùng Kiến Vũ cũng không cách nào chịu đựng nổi Vương Thanh cứ hành hạ mình như vậy, cũng không cách nào chấp nhận mình bị Vương Thanh chiều cổ như một con búp bê bằng sứ. Phùng Kiến Vũ thật rất sợ, rất sợ, nếu như có một ngày cậu thật sự không còn ở đây nữa, Vương Thanh sẽ điên mất.

Phùng Kiến Vũ đi tới phòng bếp thấy Vương Thanh vừa nấu ăn vừa cầm điện thoại di động nghiên cứu thuốc. Bộ dáng nghiêm túc khiến cho trái tim cậu bị hung hãn đâm một cái. Phùng Kiến Vũ thật không đành lòng, nhưng cậu lại không muốn để cho Vương Thanh tiếp tục như vậy nữa. Hôm nay thư kí của Vương Thanh gọi điện thoại cho cậu nói Vương Thanh hôm nay ở công ty trong lúc họp sững sờ ít nhất năm lần, ký sai hợp đồng ít nhất ba lần, quan trọng nhất chính là, Vương Thanh hôm nay thiếu chút nữa ký sai một hóa đơn trị giá trăm triệu

Phùng Kiến Vũ vừa nghĩ tới lời thư kí Vương Thanh, liền hạ quyết tâm đi lên trước, tắt bếp. Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh- mặt đầy dờ dẫn - bình tĩnh nói: “Thanh nhi, anh hãy nghe cho kỹ, em là ung thư dạ dày thời kỳ cuối, không phải loét dạ dày, không phải xuất huyết dạ dày hay là viêm dạ dày mà có thể hao hao dưỡng bệnh. Em sẽ chết, bất cứ lúc nào em cũng có thể chết, anh có thể đối mặt thực tế hay không, đừng nữa làm những chuyện vô ích này nữa.”

Lời Phùng Kiến Vũ phảng phất như giọt nước làm tràn ly, Vương Thanh đem điện thoại di động và muỗng canh nặng nề ném xuống đất, không che giấu ưu tư của mình nữa, kích động nói: “Anh biết, anh biết, anh

biết hết. Anh biết em là ung thư dạ dày thời kỳ cuối, anh cũng biết em sẽ chết, nhưng mà em nói anh làm thế nào bây giờ! Muốn anh trợ mắt nhìn em rời khỏi anh? Muốn anh trợ mắt nhìn người anh yêu chết đi, còn anh thì cái gì cũng không làm? Phùng Kiến Vũ, anh nói cho em biết, anh không làm được.”

Vương Thanh nổi giận giống như là một con sư tử điên cuồng, Phùng Kiến Vũ bị dọa sợ. Nhưng cậu càng đau lòng Vương Thanh, cậu làm sao không biết Vương Thanh quan tâm cậu bao nhiêu, Vương Thanh yêu cậu nhiều như thế nào. Phùng Kiến Vũ chỉ có thể để cho giọng mình nhu hòa một chút: “Thanh nhi, anh đừng như vậy, em vẫn còn ở bên cạnh anh mà. Em sẽ không rời khỏi anh, anh tin tưởng em, trừ phi em chết, nếu không em cũng sẽ không rời khỏi anh.”

Bây giờ Vương Thanh đối với cái chữ “chết” này dị thường miễn cảm, anh nâng hai tay lên, nắm thật chắc bả vai Phùng Kiến Vũ, cặp mắt vô thần, lầm nhảm: “Đúng, em sẽ một mực bên cạnh anh, ai cũng không thể từ bên cạnh anh mang em đi, em là của anh, anh không cho phép em rời khỏi anh.”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy bả vai đau đớn, nhưng cậu cảm thấy tim mình càng đau đớn hơn. Nước mắt không nghe lời từ khóe mắt Phùng Kiến Vũ chảy ra, cậu cũng không cách nào che giấu ưu tư của mình nữa. Cậu cũng sợ đau, cũng sợ chết, nhưng sợ hơn là cứ như vậy mà rời xa Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ ôm chặt lấy Vương Thanh, đem đầu vùi ở cổ anh, nghẹn ngào khóc lên. Cậu ủy khuất, cậu khổ sở, cậu bất lực, cậu phải giả bộ mình rất kiên cường. Nhưng khi cậu thấy Vương Thanh bởi vì cậu mà phát điên thì cậu hiểu, cái gì nguy trang cái gì kiên cường ở trước mặt người yêu, căn bản không cần.

Phùng Kiến Vũ suy sụp làm tim Vương Thanh đau nhói, anh đột nhiên hiểu được, mình phải kiên cường, người yêu của anh bây giờ rất cần anh. Vương Thanh nhẹ nhàng vỗ lưng Phùng Kiến Vũ an ủi cậu, dần dần Phùng Kiến Vũ bình tĩnh lại.

Nhưng dạ dày Phùng Kiến Vũ đột nhiên bắt đầu đau, cậu che dạ dày, thân thể bởi vì đau đớn bắt đầu dần dần không còn chút sức lực đứng nổi nữa. Phùng Kiến Vũ ôm cánh tay Vương Thanh từ từ trong ngực anh khụy xuống.

Vương Thanh lần đầu tiên thấy Phùng Kiến Vũ phát bệnh, sắc mặt cậu trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán cậu chảy xuống, trên mặt rất thống khổ, Vương Thanh chỉ có thể đỡ lấy thân thể từ từ trượt xuống của cậu. Phùng Kiến Vũ chặt vật nâng tay lên, chỉ chỉ phòng khách nói: “Thuốc!”

Vương Thanh lập tức hiểu ý cậu, anh để cho cậu dựa vào bên cạnh tủ, sau đó chạy đến ngăn kéo trong phòng khách lấy thuốc, lại rót một ly nước, uy Phùng Kiến Vũ uống thuốc. Vương Thanh chính mình cũng không phát hiện, trong toàn bộ trong quá trình, thân thể anh cũng đang phát run.

Phùng Kiến Vũ uống thuốc, một lát sau cảm giác dạ dày không còn đau như vậy nữa, nhưng cũng hư nhược không có khí lực đứng lên. Vương Thanh bế Phùng Kiến Vũ lên, đi tới phòng ngủ, đặt cậu lên trên giường. Sau đó anh yên lặng đi vào phòng tắm, bưng chậu nước nóng, lau lau mặt cho cậu

Đôi mắt Phùng Kiến Vũ sưng đỏ, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, Vương Thanh đã đau lòng đến không cách nào hít thở. Anh không biết lúc anh không có ở đây, Phùng Kiến Vũ phải chịu biết bao nhiêu lần thống khổ như thế, nghĩ tới đây khóe mắt Vương Thanh đỏ lên.

Vương Thanh vén chăn đem Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực. Cậu bây giờ giống như một đứa bé sơ sinh, ở trong ngực anh tìm một vị trí thoải mái chui vào. Nhìn dáng vẻ Phùng Kiến Vũ lệ thuộc mình như vậy, Vương Thanh biết, anh phải càng phát huy mình là trụ cột của gia đình này

Thanh âm của Vương Thanh rất nhẹ, giống như từ trên trời truyền tới vậy, “Đại Vũ, em biết không? Anh thật rất sợ mất đi em, em là sinh mạng của anh! Anh không bỏ được em, chúng ta thật vất vả mới có thể thiên trường địa cửu, nhưng em lại đột nhiên bệnh.....” Giọng Vương Thanh bắt đầu có chút nghẹn ngào, “Đại Vũ, đáp ứng anh, em nhất định phải thật khỏe mạnh, Niệm Niệm cần em, anh cần em, cái nhà này cũng cần em.”

Phùng Kiến Vũ cái gì cũng không nói, Vương Thanh chỉ cảm thấy cái đầu trong ngực mình giật giật, gật đầu một cái. Vương Thanh biết, những lời anh nói Phùng Kiến Vũ đều nghe được, bởi vì y phụng trước ngực mình, đã ướt một mảnh.

Đêm nay phá lệ dài đằng đẵng, tựa như đợi không được mặt trời của ngày hôm sau. Hai người lặng lẽ ôm nhau, truyền cho đối phương sự ấm áp, truyền cho đối phương sức mạnh.

41. Chương 41

Sau đêm đó, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ liền trở lại như trước kia. Vương Thanh không giống như trước đó thận trọng chiều cổ Phùng Kiến Vũ nữa, nhưng mà lúc cậu phát bệnh, Vương Thanh sẽ rất nhanh tìm thuốc uy cho cậu uống, sau đó để cậu nằm ở trong ngực mình nghỉ ngơi. Đồng dạng là chiều cổ, nhưng cậu cảm thấy bây giờ Vương Thanh không làm cho cậu có cảm giác hít thở không thông, để cho cậu hết sức an tâm, hết sức đáng giá ỷ lại

Mà Phùng Kiến Vũ cũng sẽ không trốn Vương Thanh uống thuốc, cũng sẽ không ở trước mặt anh che giấu nỗi thống khổ của cậu, cậu yêu lòng ở trước mặt huynh đệ cậu, người nhà cậu, người yêu cậu, Vương Thanh của cậu bày ra dáng vẻ yếu ớt nhất của mình

Kể từ khi sau biết Phùng Kiến Vũ bị bệnh, ở chuyện phòng the Vương Thanh cũng hạn chế mình. Dưới tình huống bình thường, khi Vương Thanh muốn cũng sẽ tự mình lấy tay giải quyết, nếu như thật sự là quá nhớ Phùng Kiến Vũ, anh cũng chỉ để cho cậu lấy tay giúp mình giải quyết. Vương Thanh không dám đụng vào Phùng Kiến Vũ, anh sợ nếu như mình làm quá kịch liệt, sẽ làm cậu bị thương, cho nên mỗi đêm Vương Thanh chỉ có thể tắm nước lạnh sau đó trở lại ôm Phùng Kiến Vũ ngủ.

Vương Thanh vì Phùng Kiến Vũ làm hết thảy, cậu đều biết, cậu cũng rất cảm động. Hôm nay, Phùng Kiến Vũ mới vừa từ trong phòng tắm đi ra, thì vừa vặn nhìn thấy Vương Thanh tự mình động thủ giải quyết vấn đề sinh lý. Phùng Kiến Vũ trong lòng không khỏi than thở: Thanh nhi, em đang ở ngay tại bên cạnh anh đây, sao phải khổ vậy chứ!

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ từ phòng tắm đi ra, lập tức dừng lại động tác trên tay. Anh cúi đầu, bộ dáng làm chuyện sai bị bắt quả tang. Phùng Kiến Vũ lắc đầu một cái, đi tới nói: “Thanh nhi, sấy tóc cho em đi.”

Phùng Kiến Vũ lên tiếng, Vương Thanh lập tức bò dậy, lấy ra máy sấy tóc, cho ngồi ở mép giường sấy tóc cho cậu. Bàn tay Vương Thanh tỉ mỉ xuyên qua mái tóc mềm mại của Phùng Kiến Vũ, một hương vị sữa ngọt ngào xông thẳng vào mặt anh. Vương Thanh mặt đầy hưởng thụ, bầu không khí hòa hợp, toàn bộ tình cảnh hết sức ấm áp. (editor: í ẹ, không rửa tay sao lão Vương)

Sau khi sấy tóc xong, Vương Thanh nằm ở trên giường cả WEIBO xem tin tức, Phùng Kiến Vũ vốn là nằm bên cạnh anh bỗng xoay người một cái ngồi trên người anh. Trên người Phùng Kiến Vũ còn mặc áo choàng tắm lúc này bước ra khỏi phòng tắm, nhưng bởi vì thân thể ấm trở lại, áo choàng tắm đã mở ra một nửa. Vương Thanh nhìn xương quai xanh tinh xảo của cậu, hạt đậu nhỏ như ẩn như hiện, nuốt ngụm nước miếng, cúi đầu nhìn điện thoại di động, nhưng tâm tư hoàn toàn không có đặt trên điện thoại, Vương Thanh nói: “Đại Vũ, em đây là đang làm gì a.”

Phùng Kiến Vũ cúi người nằm trên người anh, cậu rõ ràng nghe được nhịp tim đập thật nhanh của anh, vươn ngón tay thon dài vẽ một vòng trên ngực anh. Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu lên, gương cao nụ cười cảm động nói: “Thanh nhi, nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ anh không muốn em sao?”

Vương Thanh nhìn cậu vừa giống như thiên sứ, vừa giống như yêu tinh, bụng dưới nhanh chóng vọt lên dục vọng mãnh liệt. Nhưng lí trí vẫn nói cho anh biết, không thể làm như vậy, anh liền quay đầu đi chỗ khác, không nhìn Phùng Kiến Vũ nói: “Đại Vũ, không được, thân thể em không thể.”

Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên thấy Vương Thanh quật khởi tới cùng giống như một tiểu lão đầu vậy, cậu lấy tay xoay đầu anh lại, để cho Vương Thanh nhìn mình nói: “Có cái gì không thể, em nói có thể liền có thể.” Sau đó liền hôn lên môi anh, hai người miệng lưỡi quấn quýt, hết sức triền miên. Lúc này nước miếng trong khoang miệng giống như mặt lộ quỳnh tương, để cho hai người hôn đến khó phân khó bỏ, không muốn chia lìa.

Vương Thanh cũng không nhịn được nữa, đưa tay mở áo choàng của Phùng Kiến Vũ ra, thân thể gầy gò bại lộ ở trước mặt anh. Phùng Kiến Vũ bởi vì bị bệnh, thân thể so với trước đó gầy đi rất nhiều, Vương Thanh cảm giác trong lòng ngập tràn đau lòng. Anh ôm thật chặt Phùng Kiến Vũ, giống như là muốn đem cậu khảm nạm ở trong thân thể của mình, từ đây hợp thành một, không tách ra nữa.

Phùng Kiến Vũ ngượng ngùng từ trong ngực Vương Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút né tránh. Cậu nhìn thân hình gầy gò của mình, trong đầu nghĩ: Thân thể như vậy, hiện tại hẳn rất khó khiến người ta ôm dực vọng a!..“Thanh nhi, thân thể em bây giờ, nhất định rất khó nhìn đi. Hơn nữa, thân thể như vậy sẽ cần đau anh a.” Phùng Kiến Vũ thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, mặc dù cậu rất muốn che giấu, nhưng đáy mắt tự ti từ đầu đến cuối không cách nào che giấu.

Vương Thanh hiểu Phùng Kiến Vũ như vậy, anh làm sao không hiểu trong lòng cậu đang nghĩ gì. Anh đem đầu đến gần bên tai Phùng Kiến Vũ, găm cắn dái tai cậu, ở bên tai của cậu lẩm bẩm, “Sẽ không. Đại Vũ, anh thật thích em, anh cũng thích ôm thân thể em.”

Vương Thanh khom người, ngậm vào phân thân tinh xảo của cậu. Khoang miệng ấm áp làm cho Phùng Kiến Vũ hết sức thỏa mãn, mỗi lần khi Vương Thanh nguyện ý buông xuống chủ nghĩa đại nam tử, vì cậu làm những này, cậu cảm thấy mình không có bất kỳ sức phản kháng nào cả. Cho nên dưới sự tử mỉ hầu hạ cùng kỹ thuật cao siêu của anh, Phùng Kiến Vũ rất nhanh liền bắn ra

Phùng Kiến Vũ vừa đạt cao trào, sắc mặt đỏ ửng, khí tức vi loạn, áo choàng tẩm mở ra một nửa nhìn rất là mê người. Vương Thanh đem áo choàng của cậu hoàn toàn cởi xuống, đem cậu đặt ở dưới thân, nói: “Bảo bối, em thoải mái rồi, cũng nên để cho anh thoải mái một chút đi.” Phùng Kiến Vũ xấu hổ, nhưng vẫn ôn thuận gật đầu một cái.

Vương Thanh cầm ra gel bôi trơn, bôi trên ngón tay một ít, sau đó chen vào mật huyết của cậu. Xúc cảm căng mịn khiến cho Vương Thanh vô cùng hoài niệm, anh thật rất lâu không có chạm qua Phùng Kiến Vũ rồi. Mật huyết rất lâu không có người đụng chạm dị thường mãi cảm, trong chốc lát, Phùng Kiến Vũ liền khó nhịn cong người lên, muốn được an ủi nhiều hơn nữa

Ánh mắt ôn nhu của anh làm cho Phùng Kiến Vũ nhớ đến lúc hai người học đại học nhớ đến lần đầu tiên của hai người. Lúc ấy hai người cái gì cũng không biết, Vương Thanh tay chân vụng về luôn làm đau cậu. Nhưng mà khi đó Vương Thanh cùng bây giờ vậy, trân trọng cậu giống như bảo vật. Nghĩ tới đây, Phùng Kiến Vũ giống như một con mèo nhỏ vậy, ở bên cổ Vương Thanh cọ a cọ

Vương Thanh cười một chút, trấn an, “Bảo bối, không nóng nẩy, lập tức cho em.” Vừa nói, Vương Thanh liền nâng bấp đùi cậu, nhắm ngay mật huyết, động thân một cái đem phân thân to lớn vùi vào trong cơ thể Phùng Kiến Vũ. Mật huyết căng mịn làm cho Vương Thanh say đắm, anh vừa trều sáp, vừa xoa nắn hai hạt đậu hồng hồng trước ngực cậu. Tiếng rên rỉ từ từ tràn ra, “ Ờn... a... thật thoải mái... Thanh nhi... dùng sức...”

Đầu lưỡi Vương Thanh linh xảo không ngừng dạo chơi khắp thân thể cậu, Vương Thanh lại hiểu rõ những chỗ mẫn cảm của cậu, không bao lâu khiến cho cậu không ngừng cầu xin tha thứ, “Thanh nhi... chậm... chậm một chút... quá... quá nhanh... ờn... không chịu nổi... sẽ... sẽ hỏng mất...” Phùng Kiến Vũ nũng nịu cầu xin tha thứ, làm cho lửa dục của Vương Thanh càng lớn hơn, tốc độ trều sáp càng nhanh.

Vương Thanh đột nhiên ngừng lại, khiến khoái cảm của cậu cũng dừng lại. Vương Thanh nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, “Đại Vũ, anh yêu em.” Thanh âm trầm thấp của Vương Thanh lập tức làm cho Phùng Kiến Vũ đỏ cả vành mắt. Rõ ràng là người có lý trí như vậy, nhưng ở lúc Phùng Kiến Vũ bị thương tổn, thiếu chút nữa mất khống chế. Rõ ràng là người kiêu ngạo như vậy, nhưng sau khi biết Phùng Kiến Vũ bị bệnh, thiếu chút nữa tinh thần suy sụp

Phùng Kiến Vũ nắm thật chặt cánh tay Vương Thanh, hai chân xiết chặt lấy eo anh, muốn gắt gao cùng anh nối liền một chỗ.“Thanh nhi, em cũng yêu anh, cả đời này cũng chỉ biết yêu anh.”

Nghe được người yêu thâm tình tỏ tình như vậy, phân thân của Vương Thanh lại sưng lên một vòng, lại bắt đầu ở trong cơ thể Phùng Kiến Vũ trều sáp, “ Ờn... a... ô ô... hảo... thật thoải mái... nữa... nhiều một chút...”

Vương Thanh nghe Phùng Kiến Vũ rên rỉ, cúi người tìm đôi môi mềm mại của cậu, tử mỉ dầy đặc hôn. Trận hoan ái hôm nay ôn nhu giống như trích xuất lai thủy vậy

“Thanh nhi... nếu... nếu như sau này... em không còn ở đây... anh... anh liền... tìm một người... kết... kết hôn đi...” Phùng Kiến Vũ ôm thật chặt cổ anh nói

Nghe lời Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh rất không vui, dùng sức đỉnh vào điểm nhạy cảm của cậu, dáng vẻ hung dữ nói: “Xem ra, vẫn là anh dùng sức không đủ, em vẫn còn sức nghĩ những chuyện vớ vẩn như thế này a”

Phùng Kiến Vũ đã sớm biết Vương Thanh bá đạo, đã sớm biết Vương Thanh không muốn nghe những lời như vậy, “ Ờ... hảo... không nghĩ... không nghĩ những thứ kia... chỉ muốn anh...” lời nói ngọt ngào hòa tan lòng Vương Thanh, anh dụng tâm thỏa mãn Phùng Kiến Vũ, dụng tâm thương yêu Phùng Kiến Vũ. Trong phòng, tràn đầy khí tức yêu thương.

42. Chương 42

Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ có nguyện vọng muốn đi đến hai nơi, một người là Tây Tạng, một người là Provence nước Pháp. Thân thể Phùng Kiến Vũ không cách nào chịu đựng được sự thay đổi khí hậu ở cao nguyên Tây Tạng, nhưng nếu như đi Paris lại đến Provence, phải ngồi máy bay mười mấy tiếng. Sau khi cân nhắc, Vương Thanh lựa chọn mang cậu đến Provence. Bởi vì mặc dù phải ngồi phi cơ một thời gian dài, nhưng có lẽ sẽ không có gì nguy hiểm, hơn nữa Vương Thanh cũng có thể toàn bộ hành trình chiều cõ Phùng Kiến Vũ, trên phi cơ thì các biện pháp cấp cứu cũng sẽ tương đối đầy đủ.

Vương Thanh cười một tiếng, nghĩ lúc còn trẻ không có nghĩ mang Phùng Kiến Vũ đi thực hiện những nguyện vọng này, đến thời điểm này mới biết thời gian là thứ quý báu nhất. Vương Thanh xúc động, có thể anh cũng vui mừng vì mình còn có cơ hội mang cậu đi thực hiện nguyện vọng nhiều năm trước của họ, ít nhất bây giờ còn không coi là quá muộn.

Sau khi quyết định sẽ đi nơi nào, Vương Thanh lập tức đặt vé, sau đó đem chuyện của công ty gấp rút xử lý trong một hai ngày. Điều này sẽ dẫn đến mỗi ngày Vương Thanh trở về nhà, đã là sau nửa đêm. Nhưng khi anh toàn thân mệt mỏi về đến nhà, thấy Phùng Kiến Vũ chưa từng dừng lại việc lưu lại cho anh một ngọn đèn, còn có gương mặt cậu an tĩnh ngủ, anh cảm thấy mình làm những thứ này vô cùng đáng giá. Vương Thanh nguyện ý vì bảo vệ hạnh phúc của Phùng Kiến Vũ, trả giá hết thảy

Khi Vương Thanh cầm vé máy bay xuất hiện trước mặt Phùng Kiến Vũ, cậu mặt đầy kinh ngạc nhìn anh. Cậu một mực tỏ mò lượng công việc gần đây của anh làm sao lớn như vậy, cậu thậm chí có chút bận tâm công ty Vương Thanh có phải xảy ra vấn đề gì hay không. Nhưng khi anh mang vành mắt thâm đen, mặt đầy mệt mỏi cầm vé máy bay đi Paris đứng ở trước mặt cậu, cậu trả lời cho nghi vấn những ngày qua đều mình bạch

Phùng Kiến Vũ ôm thật chặt Vương Thanh, nước mắt lại không tự chủ được chảy ra. Phùng Kiến Vũ cảm thấy từ khi cậu và anh gặp lại lần nữa, ở chung một chỗ sau này, nước mắt của cậu đều chảy ra rất nhiều. Nhưng mà lần này là nước mắt hạnh phúc. Phùng Kiến Vũ không khỏi cảm thán mình kiếp trước nhất định là làm rất nhiều chuyện tốt, cho nên mới có được người yêu tốt như Vương Thanh

Vương Thanh không ngừng vuốt ve đầu Phùng Kiến Vũ, thanh âm trầm thấp, “Đại Vũ, trước khi gặp em, anh căn bản không biết đối xử tốt với một người là như thế nào, càng không muốn đối tốt với một người nào cả. Nhưng mà anh bây giờ thật sự, thật sự muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này đều cho em. Anh cực kì muốn em trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.” Phùng Kiến Vũ cũng không nói chuyện, đem đầu chôn ở cổ anh, mặc cho nước mắt rơi xuống quần áo anh.

Hành trình cũng rất khẩn trương, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ đem Tiểu Niệm Thanh đưa đến cha mẹ Vương Thanh chiều cõ. Sau đó, hai người liền cầm hành lý anh sớm thu thập xong chạy tới phi trường, lúc hai người đến phi trường, còn dư rất nhiều thời gian. Vương Thanh để cho Phùng Kiến Vũ ngồi xuống, sau đó từ trong hành lý lấy thuốc và nước ra, đem vụn nắp chai nước xong đặt vào tay cậu.

Sau khi uống thuốc xong, Phùng Kiến Vũ tựa vào vai Vương Thanh nghỉ ngơi, bỗng có cô gái ôm một đứa bé đi về phía hai người. Trong mắt cô gái kia đầy nước mắt, một bộ không dám tin nhìn hai người, “Ba ba, Đại Vũ” giọng cô gái nói có chút kích động, trong thanh âm thậm chí có chút run rẩy.

Phùng Kiến Vũ nâng lên đầu, nghi hoặc nhìn cô gái đang sắp khóc lên hỏi: “Em là?”

Cô gái kia hít mũi, cười nói: “Đại Vũ, em thích anh cùng ba ba hơn mười năm rồi. Lúc em bắt đầu thích hai người, em mới mười tám tuổi. Bây giờ con em cũng đã 4 tuổi rồi, anh cùng ba ba cũng rất cuộc cũng ở bên nhau. Đúng rồi, lần ba ba cầu hôn anh em cũng có đi.” Vừa nói nước mắt cô cũng chảy ra

Phùng Kiến Vũ không khỏi xúc động, mẹ của đứa bé trước mặt này lại thích mình cùng Vương Thanh hơn mười năm. Phùng Kiến Vũ đứng lên, ôm lấy đứa bé trong ngực cô, chơi đùa với nó, cười vui vẻ.

Vương Thanh cũng đứng lên, xoa xoa đầu cô gái, vẫn ôn nhu như trước, “Cũng đã làm mẹ người ta rồi, còn khóc nhè, đừng khóc.” Nói xong, ánh mắt lại trở lại trên người Phùng Kiến Vũ. Cảnh tượng này giống như buổi fan meeting Nay hạ ở Thành Đô năm đó. Vẫn là hai người, vẫn là một cô bé. Phùng Kiến Vũ cười với cô gái một tiếng, “Bảo bảo của em thật rất khả ái.”

Bảo bảo trong ngực Phùng Kiến nhìn chăm chăm Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ, sau đó quay đầu hướng về phía mẹ mình kêu, “Mẹ, mẹ, hình!” Hai người cũng không hiểu nhìn cô gái kia, đối với lời bảo bảo nói thật tò mò

Cô gái kia tự hào nhìn hai người, “Trong ví tiền của em, ngoại trừ ảnh gia đình em, chính là hình của hai người, nhiều năm như vậy cũng không đổi qua, bởi vì ở trong mắt em hai người chính là người nhà của em.” Lời nói không hề trau chuốt, lại để cho đáy lòng Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ dường như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Loa bắt đầu thông báo thông tin lên máy bay, cô gái nhận lấy đứa trẻ trong ngực cậu: “Ba ba, Đại Vũ, em phải đi rồi, hai người nhất định phải thật hạnh phúc. Còn nữa, thích hai người, là chuyện tốt nhất mà em từng làm.”

Phùng Kiến Vũ nhìn bóng lưng của cô gái kia không khỏi xúc động, “Thanh nhi, thật tốt, có bọn họ thật tốt.” Vương Thanh không nói lời nào, đem Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực, trong lòng đối với sự kiên trì yêu thương hai người của bọn họ làm cho cảm động.

Sau khi lên phi cơ, quả nhiên như Vương Thanh nghĩ vậy, thời gian bay quá dài, thân thể Phùng Kiến Vũ biểu hiện rõ ràng sự khó chịu. Môi trắng bệch cùng gò má không chút huyết sắc, để cho Vương Thanh lòng thương yêu không dứt. Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh nhíu chặt chân mày cùng ánh mắt lo lắng, liền thân mật hôn một cái lên môi của anh, “Thanh nhi, em không có sao.” Vương Thanh cũng không nói chuyện, chẳng qua là ôn nhu đem Phùng Kiến Vũ ôm ở trước ngực.

...

Đến Paris, Vương Thanh cũng không gấp mang Phùng Kiến Vũ đi Provence. Anh mang cậu đến khách sạn nổi tiếng—Grand Hotel du Cap-Ferrat, thu xếp ổn thỏa hết thấy, anh liền dẫn cậu đến Les Salons du Palais Royal Shiseido. Bởi vì, tầng thứ hai của nơi này có thật nhiều chủng loại nước hoa.

Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ đều thích dùng nước hoa, mà nước hoa nơi này cũng có thể đem tên mình khắc lên. Hai người chọn cho đối phương một chai nước hoa, hơn nữa còn khắc tên mình lên trên đó. Như vậy, sau này Vương Thanh dùng chính là nước hoa có khắc tên Phùng Kiến Vũ, mà Phùng Kiến Vũ dùng chính là nước hoa có khắc tên Vương Thanh rồi.

Phùng Kiến Vũ cầm chai nước hoa hỏi Vương Thanh, “Thanh nhi, anh còn nhớ lúc ấy em hình dung mùi của anh ra sao không?”

Vương Thanh cười nói: “Anh dĩ nhiên nhớ, em nói anh có mùi của đại dương.”

Phùng Kiến Vũ cười ngọt ngào, “Đúng vậy! Mùi đại dương, thoải mái, mát mẽ, bao dung nhân nhượng.” Vương Thanh nhìn vào ánh mắt Phùng Kiến Vũ, hai người bèn nhìn nhau cười. Nhưng cậu không có nói cho anh biết, cậu cảm thấy Vương Thanh có mùi của đại dương, là bởi vì cậu cảm thấy anh giống như đại dương vậy, bao dung cậu hết thấy, cho cậu hết thấy.

Mua xong nước hoa hai người lại đến bức tường tình yêu nổi tiếng ở Paris. Khi Phùng Kiến Vũ đứng ở nơi này, có một loại rung động vô hình. Cậu lấy tay khẽ vuốt những dòng chữ màu trắng trên tường, không khỏi xúc động nơi này thật sự là một nơi chứa đựng tình yêu thật tốt, dùng phương thức đặc biệt ghi chép tình yêu nóng bỏng của một người đối với một người

Lúc Phùng Kiến Vũ dồn tất cả sự chú ý của mình vào bức tường, Vương Thanh kéo cậu vào trong ngực, hôn lên môi của cậu.

Phùng Kiến Vũ đang muốn đẩy Vương Thanh ra, nói đây là đang ở trên đường cái, nhưng khi thấy bên cạnh cũng có mấy cặp tình nhân ôm hôn nhau, hơn nữa, người đi đường nhìn thấy cũng đối với bọn họ lộ ra nụ cười chúc phúc. Cậu không nhẫn nại nữa, vòng tay qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh

Hồi lâu, hai người tách ra, Vương Thanh nâng đầu Phùng Kiến Vũ, trán hai người kề sát với nhau, ánh mắt anh viết đầy hai chữ thâm tình. Vương Thanh mắt nhìn không chớp Phùng Kiến Vũ nói: “Yêu, còn cần gì lý do.” Phùng Kiến Vũ cười ngây ngô, sau đó lại đưa môi của mình tới.

Ở nơi này không có ai biết bọn họ, ở nơi này có thể tiếp nhận tình yêu của bọn họ, bọn họ rất cuộc không còn cố kỵ, có thể toàn tâm toàn ý yêu đối phương, ôm đối phương, để cho đối phương trở thành thế giới của mình

43. Chương 43

Ở Paris hai ngày, Phùng Kiến Vũ rất vui vẻ, cậu cảm thấy hai ngày ở nơi này nụ cười của cậu nhiều hơn bảy năm không có Vương Thanh cộng lại. Cậu thậm chí suy nghĩ, nếu như cho dù chết ở nơi đất khách quê người cũng không quan hệ, bởi vì bên cạnh cậu có Vương Thanh.

Kết thúc lộ trình ở Paris, Vương Thanh liền dẫn Phùng Kiến Vũ đi Provence. Thật ra thì lúc này, thân thể cậu đã bắt đầu có chút không chịu nổi. Cậu lén anh gia tăng lượng thuốc giảm đau mỗi ngày, cho nên mới không để cho Vương Thanh nhìn ra thân thể của cậu biến hóa. Vương Thanh còn tưởng rằng bởi vì đi du lịch, thể xác và tinh thần cậu đều hết sức thoải mái, cho nên gần đây thân thể cậu cũng không có gì khó chịu.

Đến Provence, Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ đến hồ Sainte-Croix, nghe nói nơi đó là hồ nhân tạo đẹp nhất nước Pháp, màu sắc nước hồ đều là thật. Phùng Kiến Vũ cúi người nhìn nước hồ xanh biếc, lộ ra nụ cười đẹp mắt, cậu cảm thấy mình mấy ngày nay đã nhìn qua rất nhiều cảnh sắc đẹp đẽ, tựa như cũng sắp vượt qua những phong cảnh cậu thấy cả một đời. Nhưng mà, ở trong mắt Phùng Kiến Vũ phong cảnh xinh đẹp cuối cùng cũng chỉ là phong cảnh, những thứ kia cũng không sánh nổi với một nụ cười chân thật của Vương Thanh

Cuối cùng, Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ đến cánh đồng hoa oải hương Avignon-valensole. Nhìn cánh đồng hoa oải hương màu tím rộng lớn, Phùng Kiến Vũ cảm thấy mình thật không xứng công chuyến này. Đột nhiên, cậu thấy được hoa hướng dương xa xa, mi mắt đều là nụ cười, cậu chỉ chỉ những bông hoa hướng dương kia, hướng về phía Vương Thanh nói: “Thanh nhi, anh còn nhớ không?”

Vương Thanh cũng là đầy mặt ôn nhu, nhìn Phùng Kiến Vũ nói: “Hoa hướng Vũ sao?”

Phùng Kiến Vũ không kiềm được vui mừng vì Vương Thanh đã nhớ lại tất cả, nếu không những kí ức ngọt ngào này để lại cho một mình cậu nhớ, vậy cũng sẽ biến thành khổ sở rồi a. Phùng Kiến Vũ kéo tay Vương Thanh, cùng anh mười ngón đan vào nhau, nhẹ giọng nói, “Đúng vậy! Anh là hoa hướng Vũ, em là hòn vọng Thanh.”

Vương Thanh ôm Phùng Kiến Vũ ngồi xuống đất, hai người gần như dung hòa vào trong cánh đồng hoa oải hương, tựa như toàn thế giới đều biến thành màu tím, mà bọn họ chính là mảnh sắc tím riêng biệt. Phùng Kiến Vũ đem nửa người tựa vào trong ngực Vương Thanh, nhìn hoa oải hương màu tím cậu thích nhất, hưởng thụ khí tức ấm áp trong ngực người mình yêu

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi, dường như tiền tài quyền lực, dường như yêu hận tình thù, dường như những chuyện tạp nham trên thế gian này đều không liên quan đến bọn họ. Dù cho một giây sau là tận thế, cũng không ảnh hưởng tới sự ấm áp của bọn họ. Tựa như nơi này, bọn họ vĩnh viễn thiên hoang địa lão

Phùng Kiến Vũ lên tiếng phá vỡ yên lặng, “Thanh nhi, anh còn có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hay không?.”

Vừa nghĩ tới lần đầu tiên gặp nhau của hai người, khóe miệng Vương Thanh

không tự chủ giờ lên, chìm vào hồi ức. Anh cùng Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên gặp mặt là ở kì thi tuyển vào trường đại học năm đó, khi đó chẳng qua chỉ là một lần gặp gỡ thoáng qua, nhưng lại để cho Phùng Kiến Vũ ở trong lòng anh vững vàng cảm rĩ. Từ đó về sau, đời này kiếp này, đời đời kiếp kiếp, trong lòng trong mắt Vương Thanh cũng chỉ có một mình Phùng Kiến Vũ. Khó khăn cũng tốt, thuận lợi cũng tốt, thống khổ cũng tốt, hạnh phúc cũng tốt, từ nay về sau Vương Thanh chỉ muốn cùng Phùng Kiến Vũ cùng nhau vượt qua

Vương Thanh trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn trêu chọc Phùng Kiến Vũ, “Anh dĩ nhiên nhớ, lúc ấy em ăn mặc lờ lợt như vậy, còn bám lỗ tai, làm cho người khác có cảm giác không đứng đắn, anh lúc ấy còn rất ghét bỏ em a. Hơn nữa, vóc dáng của em trong tổ của anh là thấp nhất a, liếc nhìn là thấy em lồm vào, để cho anh khắc sâu ấn tượng a!”

Phùng Kiến Vũ cũng không tức giận, cậu biết Vương Thanh luôn là người khẩu thị tâm phi, cậu cười một tiếng ôn nhu nói, “Em nhớ ngày thi tuyển đó, anh mặc áo sơ mi trắng, đặc biệt đẹp mắt, em khi đó còn nghĩ nam sinh này nhìn thật sạch sẽ, nhìn cũng thật thoải mái. Em còn nhớ, lúc khảo hạch, anh đọc một bài thơ, thanh âm đặc biệt dễ nghe, lúc đó nghe anh đọc thơ em liền ngẩn ra, bởi vì em nghĩ thanh âm này nếu như trò chuyện trước khi ngủ, nhất định sẽ đặc biệt hấp dẫn người ta a.” Sau đó, Phùng Kiến Vũ ngừng một chút, nói: “Cho nên, thật ra thì lần đầu tiên em thấy anh, em liền thích anh. Sau đó phát sinh một số chuyện, chẳng qua là em càng lún càng sâu, càng ngày càng thích anh mà thôi. Em cho tới bây giờ không tin cái gì gọi là nhất kiến chung tình, bởi vì em cảm thấy vậy quá không thực tế, em luôn cảm thấy không trải qua hiểu biết sẽ không có biện pháp thích một người. Nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy anh, em cũng biết đời này em cũng trốn không thoát.”

Toàn thân Vương Thanh run một cái, anh không nghĩ tới Phùng Kiến Vũ cũng sẽ có một ngày thẳng thắn như vậy. Lúc trước, dây phản xạ của Phùng Kiến Vũ đặc biệt dài, chuyện gì đều phải anh đi chủ động. Bất luận là lần đầu tiên tỏ tình, hay là lần đầu hoan ái, hay là lần đầu tiên gặp gia trưởng, đều là Vương Thanh chủ động. Nhưng mà bây giờ, Phùng Kiến Vũ đột nhiên chủ động như vậy, Vương Thanh ngược lại có chút không thích ứng, gò má cũng hiện lên hai vệt hồng hồng mắc cỡ.

Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh không nói lời nào - quay đầu lại, liền biết anh có chút xấu hổ, vì vậy lại tự mình nói ra, “Thanh nhi, anh biết không? Thật ra thì em là một người có tính khiết phích nghiêm trọng, em đặc biệt ghét cùng người khác dùng chung cùng một vật, nhưng em lại có thể cùng anh uống một chai nước suối. Thật ra thì em là người có lá gan đặc biệt nhỏ, em rất sợ thử tín nhiệm một người. Nhưng mà em lại có thể cùng anh làm ra động tác amazing chinese có độ khó cao như vậy, hơn nữa còn không có luyện tập trước. Thật ra thì em là một người đặt biệt không có cảm giác an toàn, em không có thói quen lệ thuộc vào một người nào đó, nhưng khi em cùng anh ở chung với nhau, cho tới bây giờ vẫn không muốn tự mình mở nắp chai nước. Thật ra thì cho tới bây giờ em là một người không muốn cãi lời cha mẹ, em không muốn làm tổn thương lòng cha mẹ, nhưng khi em cùng anh ở chung một chỗ, lần đầu tiên em cự tuyệt thỉnh cầu của cha mẹ nhất quyết phải cùng anh ở chung một chỗ.”

Vương Thanh nghe lời Phùng Kiến Vũ, cảm giác trong lòng như kim châm đau nhói, cái loại tình cảm khó mà nói nên lời ở ngực dâng lên, mà cậu vẫn không có dừng lại, “Thanh nhi, em thật ra thì rất sợ chết, bởi vì em cảm thấy người chết rồi thì cái gì cũng không làm được, nhưng khi nghe được anh đã chết, em đã không chùn bước muốn đi theo anh. Em rất sợ yêu một người, bởi vì vậy quá mệt mỏi, nhưng mà em vẫn là không chùn bước yêu anh bảy năm, đợi anh bảy năm.”

Phùng Kiến Vũ vuốt ve gò má Vương Thanh, nói: “Thanh nhi, anh có thể tưởng tượng một chút, nếu như anh không có gặp em thì cuộc sống của anh như thế nào.” Vương Thanh ôm chặt Phùng Kiến Vũ, suy nghĩ trôi dạt đến phương xa, anh đang suy nghĩ đến cuộc sống không có cậu

Phùng Kiến Vũ nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, cậu chưa từng nói với Vương Thanh, cậu thật ra từng tưởng tượng đến cuộc sống nếu như cậu không có gặp phải Vương Thanh. Nếu như không có Vương Thanh, cậu sẽ không ở cuộc thi tuyển đối với một nam sinh khác trong tâm khảm, sau đó cậu sẽ một mình đến Đại học Liên hợp Bắc Kinh, sẽ không vô tình gặp được một nam sinh cũng thích nhảy nhót giống mình, cậu vẫn sẽ có bạn thân, nhưng có thể sẽ không có một nam sinh bởi vì ký túc xá có muỗi, chạy xuống lầu cầm nhang chống muỗi cho cậu. Cậu có lẽ sẽ có một người bạn gái xinh đẹp, nhưng sẽ không có một nam sinh đến đóng phim cũng muốn cùng cậu ở đóng chung. Cậu có lẽ tốt nghiệp, có một công việc ổn định, nhưng có thể sẽ không có một nam sinh cùng cậu thu âm bài < nay=“” hạ=“”> khiến người ta nhớ hơn mười năm. Cậu có lẽ sẽ kết hôn có một đứa trẻ đang yêu, nhưng sẽ có thể không có một người đàn ông sủng ái con của cậu như vậy. Có lẽ cậu sẽ có thân thể khỏe mạnh vượt qua cả đời này, nhưng sẽ không có một nam sinh sẽ bởi cậu có một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt. Nếu như Phùng Kiến Vũ không có gặp qua Vương Thanh, vậy cậu cũng sẽ không có một đám khuê nữ quan tâm hiểu chuyện. Nếu như Phùng Kiến Vũ không có gặp qua Vương Thanh, vậy cậu có lẽ không biết cái gì gọi là tình yêu.

Dạ dày Phùng Kiến Vũ bắt đầu đau, nhưng cậu thật sự không muốn rời khỏi nơi này. Phùng Kiến Vũ e rằng, có lẽ đây là lần cuối cùng cậu cùng Vương Thanh đi tới nơi này, có lẽ bọn họ sau này cũng không có cơ hội tới nước Pháp, tới Provence nữa. Phùng Kiến Vũ sợ lần này trở về, vào bệnh viện, liền lại không có biện pháp từ trong bệnh viện đi ra.

Dạ dày Phùng Kiến Vũ càng ngày càng đau, nhưng cậu một chút cũng không sợ hãi, bởi vì được Vương Thanh ôm trong lòng thật là ấm áp. Một cơn gió nhẹ thổi qua, từng cánh hoa màu tím rơi xuống xung quanh Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, cảnh tượng đó đẹp như một bức tranh.

“Thanh nhi, em yêu anh.” Thanh âm Phùng Kiến Vũ càng ngày càng yếu ớt. Cậu cảm giác mình dần dần không có khí lực, mí mắt cũng không ngừng nhắm lại, cậu cảm giác mình rất mệt rất mệt, cậu muốn ngủ một giấc, muốn hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Phùng Kiến Vũ nghĩ, biết đâu khi tỉnh dậy, những phát sinh trong những năm qua hết thảy đều là một giấc mơ, cậu cùng Vương Thanh cũng không có cùng cha mẹ thành thật bày tỏ, bọn họ cũng không có phát sinh tai nạn xe cộ, mà cậu cũng có thể khỏe mạnh một mực bầu bạn ở bên cạnh Vương Thanh

Phùng Kiến Vũ nghĩ như vậy, từ từ chậm rãi ở trong ngực Vương Thanh khép mắt lại. Tận đến giây cuối cùng trước khi đôi mắt khép lại, trong mắt trong đầu trong tim Phùng Kiến Vũ, đều chỉ có Vương Thanh.

tui nói đây là kết thúc có ai quánh tui hôn trời

44. Chương 44

Phùng Kiến Vũ tỉnh lại lần nữa, đã là chuyện của hai tháng sau. Phùng Kiến Vũ mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy chính gương mặt sa sút của Vương Thanh. Một khắc ánh mắt cậu chạm vào ánh mắt Vương Thanh, đôi mắt anh rất cuộc không còn u tối nữa.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ tỉnh lại, hòn đá trong lòng rốt cuộc rơi xuống, anh cho tới bây giờ không biết, nguyên lai chờ đợi một người mở mắt ra, là dài đằng đẵng như vậy, là quá trình đau khổ như vậy. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, monitor theo dõi chức năng sống của cậu luôn không ổn định, mỗi lần máy vang lên tín hiệu bệnh tình nguy cấp, trong lòng anh đều giống như bị điện giật vậy.

Cổ họng Phùng Kiến Vũ khô khốc không cách nào mở miệng nói chuyện, trên người cảm thấy thất thất bát bát ổng, ánh mắt nghi hoặc nhìn Vương Thanh. Bởi vì trí nhớ của cậu dừng lại lúc cậu cùng Vương Thanh tại cánh đồng hoa ở Provence, Vương Thanh an ủi hôn lên môi cậu: “Em đừng vội, anh trước tìm bác sĩ kiểm tra thân thể cho em một chút. Đợi một hồi kiểm tra xong, em muốn biết cái gì, anh sẽ nói cho em biết được không?” Phùng Kiến Vũ sắc mặt tái nhợt, nhưng ý thức đã trở lại, vì vậy nhu thuận gật đầu.

Vương Thanh gọi tới bác sĩ đến kiểm tra thân thể cậu, ngay cả bác sĩ đều cảm thấy đây là một kỳ tích, bởi vì tế bào ung thư của cậu không có di căn. Bác sĩ vỗ bả vai Vương Thanh, vui vẻ yên tâm nói: “Bệnh tình của Phùng tiên sinh đã được khống chế, có thể từ ICU chuyển tới phòng bệnh bình thường, những dụng cụ trên người cũng có thể tháo ra. Vương tiên sinh, chúc mừng.” Vương Thanh đã hai tháng nửa bước không rời chiếu cố Phùng Kiến Vũ, bác sĩ cũng thấy ở trong mắt. Ở trong bệnh viện, chứng kiến quá nhiều sanh ly tử biệt, cũng nhìn qua quá nhiều người nhà không chịu trách nhiệm, đối với loại cố chấp này của Vương Thanh, bác sĩ cũng rất cảm động.

Qua nửa ngày, Phùng Kiến Vũ được chuyển đến phòng bệnh bình thường cho một người. Vương Thanh vừa dùng muỗng nhỏ hút nước cho cậu, vừa nói: “Ngày đó, em ở cánh đồng hoa té xú, anh liền lập tức đem em về Bắc Kinh. Dấu sao bệnh của em vẫn luôn là do bác sĩ ở Bắc Kinh trị liệu, đối với bệnh tình của em cũng tương đối hiểu biết, cho nên anh liền đem em về.” Vương Thanh vừa nói vừa nói ngừng một chút, thanh âm bắt đầu có chút nghẹn ngào, “Em biết không, lúc mới vừa mang em trở lại, bác sĩ ra thông báo bốn năm lần bệnh tình nguy kịch, đến cuối cùng bọn họ thậm chí mở miệng bảo anh buông tha em ”

Phùng Kiến Vũ không nói lời nào, chỉ như vậy lẳng lẳng nhìn Vương Thanh - người yêu của cậu. Phùng Kiến Vũ không cách nào tưởng tượng, hai tháng cậu hôn mê, Vương Thanh phải vượt qua như thế nào. Cậu chỉ cần nghĩ nếu như là đổi lại Vương Thanh nằm ở trên giường bệnh băng lạnh, cậu cũng khổ sở không thể kiềm chế.

Vương Thanh để ly nước trong tay xuống, nắm tay Phùng Kiến Vũ, cười ôn nhu, “Nhưng mà anh làm sao có thể buông tha em đây. Không có em, anh không sống nổi. Sau đó bác sĩ cho anh một đề nghị, nói là bệnh viện ở Pháp vừa nghiên cứu ra một loại thuốc mới nhưng còn chưa thử nghiệm trên bệnh nhân, cho nên hỏi anh có nguyện ý thử hay không. Anh nghĩ, nhìn em ở trên giường bệnh một mực hôn mê cho đến chết đi, không bằng thử đánh cược một lần, coi như không có thành công em không thể sống lại, anh cũng sẽ bồi theo em.” Vương Thanh bình tĩnh nói muốn cùng Phùng Kiến Vũ sống chết có nhau, giống như đây là chuyện đương nhiên vậy.

Nước mắt Phùng Kiến Vũ không ngừng chảy ra, cậu không có cách nào mở miệng nói chuyện, cổ họng của cậu không cách nào phát ra âm thanh, cậu kéo tay Vương Thanh, nhất bút nhất họa viết ra điều duy nhất mà bây giờ cậu muốn nói với anh

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ ở lòng bàn tay của anh viết lên ba chữ em yêu anh, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, anh ôn nhu lau đi nước mắt cậu nói: “Anh cũng yêu em.”

...

Rốt cuộc nằm bệnh viện ba tháng, Phùng Kiến Vũ rốt cuộc được phê chuẩn xuất viện. Bệnh tình của cậu không cách nào trị tận gốc, chính xác mà nói, bệnh của cậu chính là một quả bom hẹn giờ. Nhưng Phùng Kiến Vũ không vướng víu chuyện mình có thể sống bao lâu, cậu xem lần này bệnh tình có thể khống chế, đã là trời cao ban ơn cho cậu. Cậu bây giờ chỉ hy vọng dùng cuộc sống còn lại của mình bầu bạn Tiểu Niệm Thanh còn có cùng Vương Thanh yêu nhau.

Dưới sự phê chuẩn của bác sĩ, Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ đi đến Tây Tạng. Đồng cỏ xanh biếc, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lơ lửng, không khí trong lành. Thân thể cậu vẫn hết sức yếu ớt, Vương Thanh mặc xong áo khoác cho cậu mới đem cậu từ trên xe ôm xuống, đặt vào xe lăn.

Dưới trời xanh mây trắng, vừa nhìn thảo nguyên vô tận, Phùng Kiến Vũ cảm thấy mình khoát tay là có thể chạm tới bầu trời. Lần đầu tiên trong đời cậu thấy được cảnh sắc xinh đẹp như vậy, đầy hưng phấn, Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ mặt đầy nụ cười, anh cũng thật cao hứng.

Vương Thanh đứng ở trước mặt Phùng Kiến Vũ nói: “Ở đây còn một số trường học điều kiện không tốt, anh lấy danh nghĩa của chúng ta quyên góp cho trường học 58 vạn, $31+27=58$. Một là thật sự muốn giúp những đứa trẻ ở nơi này, hai là anh cũng có chút tư tâm, không phải nói làm nhiều chuyện tốt, sẽ có hảo báo sao? Anh hy vọng lão Thiên gia thấy anh thành tâm, sẽ để cho em bồi ở bên cạnh anh lâu một chút, lâu thêm một chút nữa.”

Phùng Kiến Vũ sờ gương mặt Vương Thanh, trong lòng không khỏi nghĩ: Người đàn ông này là dùng tất cả sinh mạng mà yêu mình à! Cậu nhìn anh cười nói: “Thanh nhi, sinh mạng em không có tiếc nuối, coi như

bây giờ chết ở chỗ này em cũng thỏa mãn.”

Nghe được lời Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh hoảng sợ nhìn cậu. Từ lần trước ở Provence cậu ở trong ngực anh hôn mê, Vương Thanh thời thời khắc khắc đều rất quan tâm thân thể cậu, tay Vương Thanh ở trên người cậu không ngừng sờ loạn, sốt ruột hỏi: “Đại Vũ, em có phải có nơi nào lại không thoải mái hay không, em đừng không nói ra a.”

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh gấp gáp, nắm lấy đang không ngừng sờ loạn trên người mình, nhẹ giọng trấn an, “Em không có nơi nào khó chịu, em rất tốt, anh đừng lo lắng.”

Nghe lời Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh mới an tâm, anh ôm lấy cậu nói: “Đại Vũ, sau này đừng dọa anh như vậy, em biết anh không thể không có em mà.”

Phùng Kiến Vũ tựa vào bả vai Vương Thanh hỏi: “Thanh nhi, nếu như, em nói nếu như, có một ngày em thật sự không có ở đây, anh sẽ làm sao?” Anh ở bên tai Phùng Kiến Vũ thở dài nói: “Đại Vũ, chúng ta chung một chỗ có bao nhiêu năm, chính anh cũng sắp đếm không hết. Trừ đi bảy năm anh hôn mê kia ,sau khi chúng ta gặp lại mỗi một ngày chúng ta để ở chung một chỗ. Anh yêu em, không phải bởi vì em là ai, mà là bởi vì sau khi anh yêu em anh là ai. Cùng em ở chung một chỗ sau này, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới cuộc sống không có em. Cho nên, Đại Vũ em không được rời khỏi anh, anh cũng sẽ không để cho em rời khỏi anh. Nếu như có một ngày, bởi vì một ít nguyên nhân khách quan em phải rời khỏi anh, đó cũng là ngày cuối cùng của cuộc đời anh, cả đời anh đều phải cùng em ở chung một chỗ.”

Phùng Kiến Vũ rời khỏi vòng tay anh, lộ ra một nụ cười sáng lạng, “Thanh nhi, chúng ta về nhà đi! Em còn có rất nhiều nơi muốn đi, sau khi chúng ta về nhà đem những nơi chúng ta muốn đi bày ra, sau này chúng ta cùng đi.” Phùng Kiến Vũ kéo tay Vương Thanh nhìn vào mắt anh nói nghiêm túc: “Em thật rất muốn sống, em muốn tiếp tục nhìn những cảnh sắc xinh đẹp như thế này, em muốn tiếp tục cà WEIBO nhìn khuê nữ cá mẫn của chúng ta, em muốn nhìn Niệm Niệm kết hôn sanh con, em còn muốn nắm tay anh cho đến khi chúng ta tóc bạc hoa râm, sau đó nghe anh nói anh vẫn yêu em như thuở ban đầu.”

Wương Thanh thân mật hôn lên trán Phùng Kiến Vũ, “ Được, chỉ cần em muốn, anh cũng sẽ cho em.”

Bạn nhìn, tốt biết bao. Trời xanh, mây trắng, hai người yêu nhau, cả đời cũng sẽ ở cùng nhau.

Hoàn.

Đôi lời tâm sự: có ý kiến cho rằng đây là kế thúc OE, cũng có ý kiến là SE, riêng bản thân tui tui cho nó là HE, tuy bệnh của Vũ không thể nào trị hết nhưng bây giờ cậu ấy vẫn sống, hai người vẫn ở bên nhau, vẫn sẽ cùng nhau thực hiện hết nguyện vọng của hai người, họ ở bên nhau ngày nào là hạnh phúc ngày đó, đó là phước phần của họ. Và tui cho rằng đây là hạnh phúc là một cái kết HE. tùy quan điểm của mỗi người nhận định nha.cám ơn các bạn đã cùng tui đồng hành theo dõi bộ truyện này, tuy có rất nhiều thiếu sót nhưng vẫn cảm ơn các bạn đã ủng hộ. cảm ơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-chet-khong-thay-doi>